



اظهار دین؛ محبوب‌ترین عمل نزد الله
د دین په اظهار کې د ولاء او براء اهمیت
لانهی سوسمار؛ تأثیرپذیری و تقلید مسلمانان از یهود و نصارا

کمپین نیو خلافت بین المللی



در این شماره

۱ نگاهی سیستماتیک به اسلام؛...

۷ د دین په اظهار کې د ولاء او براء اهمیت

۱۳ اظهار دین؛ محبوبترین عمل نزد الله

۱۹ د دین په اظهار کې د جهاد ونده

۲۵ چرا اسلام باید حاکم شود و نقش اسلام دران چیست؟!

۲۹ د دین په اظهار کې د معاهدو او تړونونو رول

۳۴ لانهی سوسما؛ تأثیرپذیری ...

۴۱ افغانستان و حاکمیت اسلام؛ بررس...

۴۲ امریکا ولی مخ پر څور ده او ځای یې خوک نیسي؟

۴۸ د صلاح الدین په لاس د فلسطین د ازادیه درسونه

۵۳ تمدن سرمایه داری و فساد دیدگاه

۶۱ از وقوع شش چیز بر شما می ترسم

۶۴ مسئونیت غذایی

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِبُوا لِلَّهِ وَلِرَسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُخْيِكُمْ!

اي مؤمنانو! د الله او رسول غوبتنې ته څواب ووابي، کله موچې هغه خه ته رابولي چې تاسو ته ژوند درکوي!

امت مجله مو پام دا ځل تر تولو مهمې موضوع چې د امت د بیداري پر مهال د مسلمانانو تر منځ بشپړه واضح او روښانه وه. خو اوس د امت د انحطاط پر مهال ورباندي خورا ډېر ګردونه لوپدلي، شفافيت او څرګندوالی یې پوره ته شوي او آن د تولو له پامه لوپدلي ده. ځکه سل کاله کېږي چې مسلمانانو د دغه موخي تطبيق او لېږد نه دی ليدلى او نه یې تجربه کړي. په داسي حال کې چې هغه د اسلامي امت او د تاريخ په اوږدو کې د تولو پيغمبرانو عليهم السلام تر تولو اساسي ماموریت بلل کېده او د ژوند په اوږدو کې یې د داسي هدف په توګه تعقیبوله چې یا به په دې لاره کې له منځه ټي او یا به خپلې موخي ته رسېږي چې هغه په تولنه کې د حق دین اقامه او پر نورو تولو اديانو، ايديولوژيو او نظامونو باندي د هغه اظهار او غلبه ده.

د رسالت دغه اساسي موخي تولو پيغمبرانو په خپلو زمانو کې د خپلو قومونو سره د مرګ او ژوند د قضيې په توګه تعقیب کړي، چې ځینې په دې لاره کې شهیدان شوي، ځینې نور بیا په خپل ژوند کې دغه هدف ته رسېدلې، د ځینو له وفات وروسته د هغوي امتیانو دغه موخي ترلاسه کړي او ځینې اقوام د دغه موخي د نه منلو له امله په دنيا کې د الله سبحانه وتعالى له سخت عذاب سره مخ شوي، چې د تول قوم د هلاكت او له منځه تلو سبب شوي دي. قرآن کريم د دغه تولو دللونو بېلګې له موږ سره شريکې کړي دي، ترڅو له هغو خخه عبرت واخلو او د هغوي په خېر دې موخي او هدف ته شانه کړو او د تېرو اقامو په برخليک اخته نشو.

د حق دین اقامه او پر نورو تولو اديانو، ايديولوژيو او نظامونو باندي د هغه اظهار او غلبه یوازي د رسول الله صلی الله علیه وسلم د رسالت ماموریت نه دی، بلکې له هغه وروسته یې دغه ماموریت خپل امت ته پري اېښئ. له همدي امله له رسول الله صلی الله علیه وسلم وروسته راشده خلفاوه په ډېر قاطعيت اووضاحت سره دغه هدف تعقیب کړي، چې له هغو وروسته له یو شمبر ستونزو سره امويانو، عباسيانو او عثمانيانو هم تعقیب او ترسره کړي دي.

د خلافت له سقوط وروسته نور د اسلامي خاورې پر مخ کوم داسي نظام منځ ته نه دی راغلې چې د نبوی رسالت دغه موخي چې اسلامي امت ته په میراث پېښو دل شوې تعقیب او تطبيق کړي. له همدي امله د اسلامي امت لپاره د دې موخي مطرح کول اوس په یوه نآشنا موضوع بدل شوي او کم کسان او ډلي د دې موخي د تعقیب لپاره چمتووالی بشي. حال دا چې دغه بنستيشه موخي بايد په تول امت کې را ژوندي شي. ګرد او غبار تري ليري شي او په پوره شفافيت سره درک شي او بیا یې د ترلاسه کېدو لپاره سخته او نه ستري کېدونکې مبارزه وشي. که داسي و نه شي، له ڈلتنه ډک روان حالت به نسل په نسل را باندي تکرارېږي او آن ډېرى مسلمانان به له ګناه نه په ډک ژوند کې له مرګ سره مخ کېږي، چې په دنيا کې به د کفارو او کفرۍ نظامونو تر حاکميت لاندي ژليل ژوند کوي او په آخرت کې به د الله سبحانه وتعالى له عذاب سره مخ کېږي چې د ډمکې پر مخ د تر تولو غوره امت لپاره دا تر تولو بد حالت او ناواره برخليک دي.

د حق دین (اسلام) اقامه او اظهار کولی شي اسلامي امت ته هغه صفات ورکړي، کوم چې الله متعال په قرآن کې ذکر کړي دي. ځکه د اسلام له حاکميت او پر نورو اديانو، ايديولوژيو او نظامونو باندي له اظهار او غلبي پرته موږ بشريت ته هغه خير نشو خورولی کوم چې الله متعال زموږ د صفت په توګه په قرآن کې بيان کړي دي. الله متعال فرمایي:

كُنْتُمْ خَيْرًا أُخْرِجْتُ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ ... (آل عمران: ١١٥)

ای د محمد صلی الله علیه وسلم پیروانو (تاسو تر ټولو غوره امت یاست، چې د انسانانو لپاره ماموریت درکړل شوی، تره ګه چې امر په معروف او نهی له منکره کوئ او په الله سبحانه وتعالی باندې ايمان لرئ. دې ورته د حق دین له حاکمیت، اقامې او اظهار یا غلبې پرته نشئ کولئ چې وسط (منځنۍ) او پر نورو امتونو باندې د شهادت امت شئ. ځکه الله متعال فرمایي:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أَهْلَةً وَسَطَا لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا ... (البقرة: ١٤٣)

او همدا شان مې تاسو وسط (منځنۍ) امت ګرځولي یاست، ترڅو پر خلکو شاهدان و اوسي او پیغمبر به (هم) پر تاسو شهادت ورکونکی وي (لكه خنګه چې هغه دین حاکم او اظهار کړي، تاسو هم باید هماغسي هغه حاکم او پر نورو اديانو، ایدیولوژيو او نظامونو باندې ظاهر او غالب کړئ).

د پورته دلایلو او یادونو له امله باید جوته شوې وي چې د اسلام حاکمیت، اقامه او اظهار د اسلامي امت تر ټولو اساسی ماموریت دی او د دغه ماموریت د ادا کولو یوازینې طریقه د اسلامي دولت (خلافت) تاسیس او د هغه د بهرنې سیاست (دعوت او جهاد) له لارې نور بشريت ته د هغه لېږد دی. ځکه پرته د خلافت له دولته هېڅ ممکن نه ده چې په بل ډول دولت کې اسلام ظاهر، غالب او حاکم شي او همدا له مور اسلامي امت خڅه د الله سبحانه و تعالي غوبښته ده. خو دغه غوبښته څواب او پر هغه باندې بشپړ ايمان ته اړتیا لري. که له فکري پلوه ايمان او په عمل کې د الله متعال دغه غوبښني ته څواب و نه وايو، الله سبحانه وتعالی هم د اوس په خېر زموږ غوشتنو او دعاګانو ته څواب نه وايې او بیا مور د رشد، ویستابه او هدایت لاره نه شو پیدا کولی. الله متعال دغه مفهوم په لاندې آیت شریف کې خورا بشکلی بیان کړي دی:

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلَيْسَتْجِيْبُوا لِي وَلِيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ (البقرة: ١٨٦)

او کله چې زما بندګان له تا نه د ما په اړه پوښته وکړي (چې زه لیرې یم که نژدې. ورته ووايې: زه نژدې یم او دعا کونکی چې کله هم ما وغواړي، زه ورته څواب وايم (او د هغه اړتیا پوره کوم). نو هغوي هم باید زما دعوت (چې د حق دین غلبه، حاکمیت او اظهار دی) و مني او پر ما ايمان راوري ترڅو هغوي د رشد لاره پیدا کړي.

خوکه مو دا کار و نه کړ، د الله سبحانه وتعالی او رسول صلی الله علیه وسلم هغه غوبښني ته چې مور ته ژوند راکوی، څواب مو ونه وايې، نو پوه شئ چې الله سبحانه وتعالی د انسان او د هغه د زړه ترمنځ حايل (پرده) واقع کېږي او نور بیا د حق دین د تحکیم، لېږد او اظهار توفيق نشي موندلای.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيْبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحِيِّكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحْوُلُ بَيْنَ الْمَرْءَ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ (الأنفال: ٢٤)

ای مؤمنانو! د الله او رسول غوبښني ته څواب ووايې، کله مو چې هغه خه ته رابولي چې تاسو ته ژوند درکوي او پوه شئ چې الله د انسان او د هغه د زړه تر منځ بېلتون راولي او پوه شئ چې تول د هغه الله په وړاندې راتولول کېږي.

په دې اړه نور تفصیل د امت مجلې په دې ګنه کې ولوئ!

اداره

نگاهی سیستماتیک به اسلام؛ چرا دین از مفهوم دولتداری دور شده است؟

احمد صدیق احمدی



بنامیم، هدف ساعت تنها نشان دادن وقت و زمان می باشد. هرگاه در یک سیستم -مثلاً ساعت- دو عنصر آن -اجزاء و قوانین- تغییر داده شود تا زمانی که عنصر سومی آن که هدف می باشد، تغییر داده نشود باز هم ساعت است؛ هرچند شکل، ساختمان، رنگ، کیفیت، کمپنی، سازنده و اندازه‌ی آن تغییر داده شود. زیرا وقت و زمان را که هدف ساعت می باشد نشان می دهد. اما اگر عنصر سومی آن تغییر داده شود، نمی توان ساعت را یک سیستم عنوان کرد. زیرا با تغییر هدف که همان نشان دادن وقت و زمان است، سیستم کاملاً برهم می خورد. با توجه به این، اگر چگونگی شکل‌گیری ساعت به این کوچکی را می توان یک سیستم عنوان نمود، پس چگونگی شکل‌گیری افکار، مفاهیم، ارزش‌ها و احکام را چه می توان گفت؟

اسلام اگر از دیدگاه نظم و سیستم نگریسته شود عوامل بسیاری از تفرقه‌هایی که امروزه در میان مسلمانان اوج گرفته و خطرناک‌تر از آن باعث شده تا مسلمانان نتوانند به وحدت فکری و سیاسی دست یابند، کاملاً برجسته خواهد شد. مطالعه‌ای سیستمی یک روش جالب و معمول در جهان است، که به نام جوهري فکر کردن و در زبان انگلیسي (System Thinking) یاد می شود. آنچه که در یک سیستم مهم است چگونگی و شناخت عناصر آن می باشد که از سه عنصر مهم «اجزاء، قوانین/اصول و هدف» تشکیل شده است.

اگر ساعت را یک سیستم در نظر بگیریم، ساعت به عنوان یک سیستم از عناصر مختلف ساخته شده است. اگر اجزای ساعت را فلز و یا پلاستیک، قوانین و اصول آن را چگونگی ساخت و تختیک

تطبيق و حاکم شدن است. از این‌رو تنها تمرکز یک جماعت و یا یک گروه به توحید و یا هم تمرکز به اخلاق و عبادات نه تنها این‌که باعث وحدت مسلمانان نشده و نمی‌شود، بلکه این امر باعث شده مسلمانان از وحدت فکری و سیاسی برای رسیدن به حاکمیت سیاسی و تطبيق اسلام بازماند.

از زمان سقوط دولت خلافت تاکنون هیچ یکی از گروه‌ها و جماعت‌های تبلیغی، توحیدی، خیریه، اخلاقی و حتا جهادی نه تنها این‌که نتوانسته‌اند دولتی را بپیا دارند تا اسلام بگونه‌ای کامل تطبيق گردد، بلکه با این شیوه‌ای از دعوت، وحدت فکری و سیاسی مسلمانان را زیر پرسش بردند. این در حالی است که اسلام نظام و برنامه‌ی زندگی است که همه بخش‌های زندگی را در بر می‌گیرد. اسلام نظم و سیستمی است که از خود دیدگاه و جهان‌بینی ویژه از انسان، حیات، قبل و بعد از حیات دارد. از این‌رو محدود ساختن اسلام بر یک بخشی از اسلام نمی‌تواند هدف کلی و یا هدف تمام بخش‌ها و یا اجزای آن را برآورده سازد.

اسلام نظام سیاسی و حکومت‌داری است. در این چارچوب، اسلام جهان‌بینی منحصر به فرد خود را دارد. چنانچه ساختار نظام سیاسی در اسلام خلافت است؛ هرچند می‌شود اسمش را امارت، امامت و یا دولت اسلامی گذاشت. زیرا این‌ها الفاظ اند که برخی از آن عام و برخی دیگر خاص می‌باشند، اما از لحاظ محتوا فرقی باهم ندارند. در اینجا آنچه که مهم است چگونگی تفاوت نظام سیاسی اسلام با سایر نظام‌ها می‌باشد. چنانچه اسلام نظام جمهوری نیست، همچنانی که نظام شاهی، دیکتاتوری، امپراتوری، اتحادی، ائتلافی و صدارتی نمی‌باشد؛ بلکه نظام اسلام تنها خلافت/ دولت اسلامی است. خلیفه از طریق بیعت با مردم بر مبنای قرآن و سنت جهت حکم به آنچه که الله متuale دستور داده است، انتخاب می‌شود. ماهیت این برخلاف آنچه است که امروزه در نظام‌های دموکراتیک در جهان به ویژه در سرزمین‌های اسلامی به چشم می‌خورد.

در مجموع چارچوب دولت خلافت را می‌توان در

یکی از عوامل مهم در برداشت‌های متفرق از اسلام مسئله‌ای شناخت جوهری از اسلام است. اسلام به عنوان نظام زندگی از مجموعه‌ای افکار، احکام و ارزش‌ها تشکل شده است. در این نظام نخستین مسئله رابطه‌ای انسان با خالق او می‌باشد که آن را می‌توان عقیده و ایمان نامید. در واقع رابطه‌ی انسان با خالق‌اش یک رابطه‌ای روحانی است که در میدان عمل انسان هر عملی را که انجام می‌دهد باید آن را با معیارهای ایمانش بسنجد. هرچند آن عمل به سان اشیاء حکم مباح را داشته باشد؛ زیرا از دیدگاه فقه، مباح در ذات خود یک حکم شرعی است. بناءً بر مسلمان واجب است تا ارتباطش را با الله متuale در وقت انجام اعمال بداند و بر مبنای آن عمل کند.

وقتی به جهان اسلام نگاه می‌شود برجسته‌ترین چیزی که در میان مسلمانان به چشم می‌خورد برداشت‌های متفرق از اسلام است. برخی‌ها مشکل اساسی مسلمانان را نداشتند نیازهای روزمره‌ای زندگی می‌دانند، از این‌رو سرگرم کارهای خیریه اند. برخی دیگر دعوت به نماز و یا ساختن مساجد را مشکل اساسی می‌پندازند. برخی هم رسیدن به اخلاق و انجام اعمال فردی را بیشتر از هر چیز دیگر راه حل می‌دانند. عده‌ای دیگر دعوت به توحید را بگانه راه حل بر می‌شمارند. برخی هم سرگرم جهاد برای آزاد سازی محدوده‌ای جغرافیایی خود اند. در واقع هر یکی از این جماعت‌ها و گروه‌ها بر یک بخشی از بخش‌های اسلام و یا حکمی از احکام اسلام در میان مسلمانان مصروف و مشغول اند. بیگانه‌تر از این‌ها برخی دیگر با افکار و ارزش‌های غرب از جمله مفکوره‌ی دولت‌ملت در تلاش اند تا اسلام را در محور این مفکوره حاکم سازند. به همین خاطر محور بحث ما با احزاب و گروه‌های نیست، بلکه هدف این نوشته احزاب، جماعت‌ها و گروه‌هایی اند که با برداشت‌های متفرق و با تکیه بر یک بخشی از اسلام، مسلمانان را به دور از هدف اصلی اسلام مصروف و مشغول ساخته‌اند.

اگر اسلام را از دیدگاه نظم و سیستم بگونه‌ای تدبیری مورد مطالعه قرار دهیم، هدف عالی اسلام

افزونی و اندوختن اموال در نظام اسلام وجود ندارد. به همین دلیل دولت خود را مکلف می‌داند تا احتیاجات اساسی افراد را مرفوع سازد. با حل این مشکل دغدغه‌ی اصلی فرد چگونگی پیدا کردن احتیاجات اساسی نه، بلکه عمل کردن بر مبنای آنچه که اسلام برایش دستور داده و دولت آن را تطبیق می‌نماید، می‌باشد.

اگر به ماهیت نصوص در اسلام دیده شود به جز در یک مورد که به هدف «ترسانیدن کفار و دشمنان دولت» آمده است که اموال باید جمع‌آوری و بر تقویت نیروی نظامی دولت سرمایه‌گذاری شود، غیر از این در مجموع روحیه در دولت اسلامی بر مصرف و خرچ اموال جهت تقویت نظام و سیستم می‌چرخد. به همین دلیل نظام اسلام به جای ثروت مادی بیشتر بر چگونگی حفظ افکار، ارزش‌ها و احکام در میان اتباعش می‌اندیشد. زیرا در اسلام جایگاه امکانات مادی بسیار پایین‌تر از جایگاه افکار و ارزش‌ها می‌باشد. چنانچه اگر سرمایه‌ای مادی یک امت از بین برود امت می‌تواند به سرعت آن را بازگردانده و بدست آورد، اما اگر سرمایه‌ای فکری اش را از دست بدهد نه تنها این که دچار فقر می‌شود، بلکه به بحران، تفرقه و مشکلاتی مواجه خواهد شد که حتاً تصورش را نکرده باشند. دلیل وضعیت کنونی مسلمانان همین مسئله است. در اینجا منظور از افکار موجودیت عنصر تفکر در میان مسلمانان بر مبنای آنچه که هدف عالی اسلام است می‌باشد که ماهیت زندگی امت را تشکیل می‌دهد. به همین خاطر اسلام به عنوان برنامه‌ی کامل زندگی و نظام سیاسی در چارچوب دولت باید تمثیل شود، نه این که یک گروه مسلمانان را تنها مصروف عبادات و مراسم نماید، گروه دیگر مصروف کارهای خیریه و یا مصروف اخلاق و اعمال فردی سازد.

از دیدگاه نظم و سیستم، اگر اجزای اسلام را نظام سیاسی، اجتماعی و اقتصادی، قوانین و اصول آن را افکار، ارزش‌ها و احکام و نیز هدف آن را غالب شدن دین بنامیم، آیا پرداختن بر یک بخشی از اسلام همچون کارهای خیریه، دعوت به نماز، ساختن مساجد، فعالیت‌های اخلاقی و اعمال فردی

دو بخش دسته‌بندی کرد: نخست سیاست داخلی، که با بیعت/انتخاب خلیفه به رضایت امت و نیز تطبیق همه‌جانبه‌ی اسلام بالای امت انجام می‌شود. دوم سیاست خارجی، که یگانه هدف آن پیشبرد و حمل دعوت به سایر ملت‌ها و کشورها توسط جهاد می‌باشد. اگر ماهیتِ تمرکز قدرت در چارچوب دولت خلافت را متوجه شویم از یک سو باعث وحدت و جلوگیری از تفرقه در میان امت می‌گردد و از سوی دیگر منجر به تسلط و نفوذ دولت بر سایر ملت‌ها و دولت‌ها می‌شود.

در نظام اجتماعی اسلام خانواده به هدف حفظ نسل و حفظ نسل به هدف حفظ ارزش‌ها بگونه‌ای ویژه مورد توجه است. در نظام اجتماعی اسلام خانواده به عنوان محافظ ارزش‌ها، پدر و مادر را مکلف می‌سازد تا ارزش‌های اسلام را از طریق حفظ نسل محفوظ بدارند. افزون بر آن نظام تعلیمی در دولت خلافت مکلف است تا اطفال، نوجوانان و جوانان را مطابق ارزش‌ها و ثقافت اسلامی آموزش بدهد. به همین دلیل است که نظام اجتماعی در اسلام سعی می‌کند تا روابط میان زن و مردم را به هدف ثبات خانواده، حفظ ارزش‌ها و تأثیر آن بر جامعه مستحکم نگهدارد.

اما نظام اقتصادی اسلام، برخلاف نظام سرمایه‌داری حاکم بر جهان و سایر نظام‌های دیگر بر انسان می‌نگرد. اصلی‌ترین هدف نظام اقتصادی اسلام بر طرف نمودن تمامی احتیاجات اساسی تک‌تک افراد و قادر ساختن انسان جهت برآورده نمودن احتیاجات اساسی‌اش می‌باشد. با این اعتبار که انسان در جامعه‌ای معین زندگی می‌کند و جایگاه خاصی از زندگانی دارد. به این خاطر به فرد نگاه می‌کند که او قبل از هر چیز یک انسان است و بایستی تمامی احتیاجات اساسی‌اش به طور کلی برآورده شود، و سپس به اعتبار شخصیت مشخص به او می‌نگرد و به او امکان می‌دهد که احتیاجات اش را به اندازه‌ی توانش برآورده سازد. برخلاف دیگر نظام‌ها اساساً روحیه‌ای مردم در نظام اسلام روحیه‌ای مصرف، صدقه و خرچ اموال می‌باشد. به عبارت دیگر، روحیه‌ای ثروت

درک می‌کنیم که الله متعال هدف اصلی اسلام را بگونه‌ای آشکار بیان نموده است. چنانچه در آیات بعدی این سوره الله متعال با ظالم و فاسق خواندن یهود و نصارا، بر ساحر و جادوگر خواندن آخرین پیامبر از سوی مشرکین عرب پرداخته می‌فرماید:

**هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ**

ترجمه: الله است که پیامبر خود را همراه با هدایت و رهنمود (آسمانی) و دین راستین (اسلام) فرستاده است تا این دین را بر همه دین‌های دیگر چیره گرداند، هرچند مشرکان دوست نداشته باشند!

اگر به جوهر و ماهیت آیت فوق متوجه شویم در آن یگانه هدف اسلام و نیز رسالت پیامبر صلی اللہ علیہ وسلم «اظهار دین» بیان شده است؛ آنچه که در محور آن می‌توان مجموعه‌ای از افکار، ارزش‌ها، قانون، شریعت، سیاست، جهاد، اجتماع، اقتصاد و در کل احکام اسلام را جمع کرد. در اینجا فهم و شناخت درست دو اصطلاح می‌تواند ما را کمک کند؛ نخست فهم اصطلاح «اظهار» و بعد شناخت اصطلاح «دین».

از نظر لغوی «اظهار» در فرهنگ عرب به معنای ظاهر شدن، غالب شدن، حاکم شدن، حکم کردن، نصرت داشتن و... بکار رفته است. اما در اصطلاح به این مفهوم آمده است که قتال، جهاد، هجرت، انفاق و پیشبرد دعوت فی سبیل الله صورت نمی‌گیرد مگر این‌که به هدف اظهار دین باشد. این تنها دیدگاه نویسنده و یک نظریه‌ای نوپیدا و بی‌پیشینه نیست، بلکه نظریه‌ای کهن و دیرپا است که بسیاری از علماء، مجتهدین و دانشمندان مسلمان چه در صدر اسلام و چه پس از آن این مسئله را واضح‌باً بیان کرده‌اند. افزون بر این، اگر ماهیت رسالت، عمیقاً مورد مطالعه قرار گیرد اظهار دین نه تنها این‌که هدف عالی اسلام است، بلکه هدف خلق‌ت انسان می‌باشد.

«ابن فارس» زبان‌شناس معروف عرب در قرن چهارم هجری پیرامون اصطلاح «دین» می‌نویسد:

می‌تواند هدف اصلی اسلام را برآورده سازد؟ یکی از مهمترین مسائله در سیستم جهت‌دادن تمام عناصر برای برآورده ساختن هدف است. از دیدگاه سیستمی اگر یک جماعت، گروه و یا حزب از مجموع اسلام تنها سرگرم در یک بخش از آن؛ مانند: کارهای خیریه، فعالیت‌های اخلاقی، توحید، نماز، تلاوت و جهاد باشد - بدون شک از دیدگاه اسلام هر کدام این‌ها به تنها یک حکم شرعی است مگر- پرداختن به این بخش‌ها به عنوان یگانه هدف یک جماعت، گروه و حزب نه تنها این‌که باعث برداشت‌های متفرق و صفوں جداگانه در میان مسلمانان می‌شود، بلکه هدفی را که اسلام برای تحقق آن آمده است برآورده نمی‌سازد.

اسلام یک برنامه‌ی کامل زندگی است که شامل افکار، ارزش‌ها، عبادات، قانون، شریعت، سیاست، جهاد، اجتماع، اقتصاد و در کل احکام می‌شود. هرگاه یک گروه و جماعت یک بخش و یا جزی از آن را هدف خود قرار دهد و بعد مسلمانان را جهت برآورده ساختن این هدف فراخواند در واقع بگونه‌ای غیرمستقیم کوشیده است تا مسلمانان را از هدف اصلی اسلام دور نگهدارد. زیرا نتیجه‌ی آن نه تنها این‌که باعث متفرق شدن برداشت‌ها و صفوں در میان مسلمانان می‌گردد، بلکه خطرناک‌تر از آن باعث حاکمیت نظام‌های بیگانه و دور شدن اسلام به عنوان نظام سیاسی و حکومت‌داری از میان مسلمانان می‌شود. برای این‌که بدانیم هدف اصلی اسلام چیست فهم موضوعات ذیل مهم است. الله سبحانه و تعالی در قرآن کریم محبوب‌ترین عمل را این گونه بیان می‌دارد:

**إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفَا
كَانُهُمْ بُنِيَانٌ مَرْصُوصٌ**

ترجمه: الله کسانی را دوست می‌دارد که در راه او متحد و یکپارچه در خط و صف واحدی می‌زمند، انگار دیوار سری بزرگی هستند!

به سلسله‌ای آیت فوق، اگر آیات بعدی در سوره‌ی صف را مورد توجه قرار دهیم به خوبی



که دارای سلطه و قدرت است.

- ۳- حدود، قوانین، راه و روشی که مردم از آن پیروی می‌کنند.
- ۴- محاسبه اعمال، قضاؤت کردن، مجازات کردن، عقاب کردن.

علامه مودودی رحمت‌الله‌علیه می‌نویسند: اعراب واژه‌ی دین را قبل از اسلام با معنای مختلفی به کار می‌برند، تا این‌که سرانجام قرآن کریم نازل شد و این کلمه را هماهنگ و سازگار با اهداف خویش یافت و آن را به خود اختصاص داده و برای معانی واضح و مشخصی به کار برد و در آیات خود از آن به عنوا اصطلاحی ویژه استفاده کرد؛ زیرا همچنانی که می‌بینید کلمه‌ی دین در قرآن کریم بسیار کامل‌تر از معنای قبلی آن استعمال شده است؛ که متشكل از چهار رکن مهم است:

- ۱- حاکمیت و سلطه‌ی برتر
- ۲- اطاعت کردن و پذیرفتن سلطه‌ی آن حاکمیت مطلق و سلطه‌ی برتر
- ۳- یک نظام فکری و عملی که بواسطه‌ی قدرت آن حاکمیت به وجود آمده است.
- ۴- پاداشی که سلطه‌ی برتر به افراد برای پیروی

اصطلاح دین به معنای اطاعت می‌باشد، و شهری که در آن اطاعت صورت می‌گیرد آن مدینه گفته می‌شود. به همین خاطر شهر پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم مدینه نامگذاری شده بود که در آن اطاعت صورت می‌گرفت. البته در اطاعت مفهوم عبادت و نیز احکام شامل می‌باشد.

«ابوالاعلی مودودی» در کتابش اصطلاحات چهارگانه در قرآن می‌نویسند: «در کلام عرب حاکمی را که استیلای كامل بر یک کشور، ملت یا قبیله داشته باشد، «دیان» گویند و به همین دلیل است که اعشی حرمازی، شاعر عرب زبان، پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم را اینچنین مورد خطاب قرار می‌دهد:

یا سید النّاس و دیّان العرب

ترجمه: ای سور مردم و ای حاکم قدرتمند عرب!

وی در ادامه می‌افزاید: «واژه‌ی دین چهار معنای پایه‌ای و اساسی دارد؛ به عبارتی دیگر، باشندگان کلمه‌ی دین، در ذهن یک فرد عرب چهار تصویر مهم شکل می‌گیرد:

- ۱- استیلا و چیرگی از جانب کسی که دارای سلطه‌ی برتر است.
- ۲- اطاعت، بردگی، بندگی و خضوع در برابر کسی

بلکه در گردابِ نظام‌های سیاسی و اقتصادی غرب به ویژه دولت-ملت گیر مانده‌اند. در پایان اگر از دیدگاه جوهری و عمیق به موضوع نگریسته شود، یگانه هدف اسلام ظاهر شدن و حاکم شدن دین الله سبحانه و تعالی در برابر سایر دین‌ها، باورها، ارزش‌ها، افکار و نظام‌ها می‌باشد. اگر برداشت این چنینی از اسلام ارایه نشود و مسلمانان بسوی اسلام با این طرز دیدگاه دعوت و بسیج نشوند، نتیجه چنان خواهد بود که پس از سقوط خلافت اسلامی مسلمانان با تسلط کفار بر سرزمین‌های شان نه تنها این‌که در جنگ، فقر، فساد و بی‌سرنوشتی به سرمی‌برند، بلکه غرب کوشیده فرهنگ، ثقافت و نظام سیاسی خود را به‌جا اسلام بر ما تحمیل و حاکمان مزدور و دست‌نشانده با مشروعيت کاذب از علمای درباری آن را بالای امت تطبیق نماید. در حالی که اگر به مفهوم اصلی نصوص شرعی نگریسته شود قتال، جهاد، جنگ، صلح، پیمان، تجارت، هجرت، اتفاق و پیشبرد دعوت فی‌سبیل الله -یعنی تنها برای الله متعال- انجام نمی‌شود مگر این‌که به هدف اظهار دین باشد. آیا اظهار دین به عنوان یک نظام و برنامه‌ی کامل زندگی می‌تواند بدون دولت عملی شود؟ هرگز نه!

منابع:

- ۱- نظام اقتصادی دولت خلافت؛ تقی‌الدین البنهانی، از منشورات حزب التحریر، چاپ اول دری ۲۰۱۷، ص ۵.
- ۲- قرآن کریم؛ سوره صفات آیات ۴ و ۹.
- ۳- اصطلاحات چهارگانه در قرآن، ابوالاعلی مودودی، ص ۱۹۲؛
- ۴- همان منبع؛ ص ۱۹۶؛
- ۵- همان منبع؛ ص ۲۰۴.

از آن نظام و داشتن اخلاص نسبت به او می‌دهد و یا مجازاتی که در مورد هرگونه تمرد و عصیانی اعمال می‌کند.^۴

وی می‌افزاید: "شاید بتوان گفت که در هیچ یک از زبان‌های دنیا اصطلاحی اینچنین جامع و فراگیر، که تمام این مفاهیم را فقط با یک واژه بیان کند، وجود ندارد. اگرچه کلمه «state» [به معنای ایالت و یا دولت] در زبان انگلیسی تقریباً چنین مفهومی می‌رساند، اما هرگز معنای آن به گستردگی اصطلاح دین نمی‌رسد".^۵ در کل واژه‌ی دین در قرآن کریم ۱۵۱ مرتبه در سیاق‌های مختلف آمده است. از میان همه‌ی این‌ها اگر مفهوم برجسته و کلی آن را برشاریم، دین به معنای روش زندگی و یا مجموعه‌ی از افکار، ارزش‌ها، شریعت، قانون، جهاد، سیاست، اجتماع، اقتصاد، احکام و در کل حاکمیت آنچه که الله سبحانه و تعالی نازل کرده است، می‌باشد. به عبارت دیگر، دین نظام سیاسی است که به هدف ظاهر/غالب شدن و حاکم شدن آنچه که الله متعال نازل کرده آمده است.

در اینجا یک غلط فهمی باید اصلاح شود؛ وقتی بیان شد که هدف اسلام و رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم و حتا رسالت تمام انبیاء علیهم السلام اظهار دین است، به این معنا نیست که کارهای خیریه، دعوت به توحید، فعالیت‌های اخلاقی، دعوت به نماز، تلاوت و... اعمال خوب نیستند، اگر برداشت چنین شده باشد اشتباه محض است. بلکه منظور این بود که پرداختن بر یک بخشی از اسلام به عنوان یگانه هدف یک جماعت، گروه و حزب، مسلمانان را از هدف اصلی اسلام که برمنای نصوص شرعی اظهار دین بیان شد، دور می‌سازد. چنانچه مبارزه در چارچوب این گونه فعالیت‌ها به ویژه در یکصد سال پیشین نه تنها این‌که منجر به تشکیل دولت اسلامی در سرزمین‌های مسلمانان نگردید بلکه فاصله میان مسلمانان از این هدف را بیشتر و بیشتر کرده است. بر عکس مسلمانان به جای این‌که برای حل مشکل کنونی شان به دعوت به بازگشت نظام سیاسی اسلام که همانا دولت خلافت می‌باشد بپردازند،

د دین په اظهار کې د ولاء او براء اهمیت

د ایمان یوه هبره شوی کړي. چې د دین له اظهار او د مسلمانانو له عزت او ذلت سره مخامنځ تړلې ده، هغه د ولاء او براء شرعی مفهوم دی. سلکاله وشول چې مسلمانان دولت نه لري. د اسلامي دولت د نړبدو او بیا یې تراوسه د نه جوړبدو یو اساسی او بنستیز لامل د ولاء او براء شرعی مفهوم ته د مسلمانانو له خوانه پام دی. ولاء او براء خه ته وايی؟ شرعی حکم یې خه دی؟ ولاء او براء د دین له اظهار سره خه اړیکه لري؟ په دې لیکنه کې همدي پوښتنو ته د څواب پیدا کولو هڅه کوو.

يو څای کېدل او نړديوالی پیدا کېږي».

د براء لغوی تعريف: براء د (برأً يَرُأُ) مصدر دی، دا یوه رښه ده چې په دوو معنګانو دلالت کوي: لومړی معنا یې پیدا کول ده. د الله تعالی (البارئ) نوم له همدغه اشتقاوه دی او د پیدا کوونکي معنا لري.

د براء دويمه معنا؛ لريوالی، له یو خیز خخه خلاصېدل، له هغه سره د اړیکې پړېکول، له هغه

د ایمان یوه هبره شوی کړي. چې د دین له اظهار او د مسلمانانو له عزت او ذلت سره مخامنځ تړلې ده، هغه د ولاء او براء شرعی مفهوم دی. سلکاله وشول چې مسلمانان دولت نه لري. د اسلامي دولت د نړبدو او بیا یې تراوسه د نه جوړبدو یو اساسی او بنستیز لامل د ولاء او براء شرعی مفهوم ته د مسلمانانو له خوانه پام دی. ولاء او براء خه ته وايی؟ شرعی حکم یې خه دی؟ ولاء او براء د دین له اظهار سره خه اړیکه لري؟ په دې لیکنه کې همدي پوښتنو ته د څواب پیدا کولو هڅه کوو.

د ولاء لغوی تعريف: ولاء یوه رښه ده چې په نړديوالی دلالت کوي، عربو دا لفظ د هر دول نړيتوب لپاره کارولی دی. هغه که ديني او عقيدوی نړديوالی دی، که د خپلوی او نسب نړديوالی دی. همدارنګه یې د ولاء لفظ د محبت، کومک، ملاتړ، له غلامي ازادولو، انعام کولو، احسان کولو، دوستي او ګاونډتوب لپاره کارولی دی، نو خکه د ولاء لفظ کله بنکاره نړديوالی کله پت نړديوالی او کله هم دواړه



مرستندوی الله دی او هفوی له ترویمیو نه رناته راباسی او کوم خلک چې د کفر لاره غوره کري، د هفو ملاتر او مرستندوی طاغوت دی او هفوی له رناته نه د ترویمیو لوري ته راکاري.

همداراز الله تعالى په دېر صراحت سره وايي چې د یو قوم په زړه کې ايمان او له کفارو سره دوستي نه شي یو ئای کېدلی:

**لَا تَحْدُّ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمَ الْآخِرِ يُؤَدْوِنَ
مَنْ حَادَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ**

[المجادلة ٢٢]

ژباره: ته به (ای د الله رسوله) داسي قوم ونه مومنې چې هفه په الله او د قیامت په وړ ايمان ولري او هفه به بیا له هفه چا سره دوستي وکړي چې هفه له الله او د هفه له رسول سره دېمني لري.
په دې اړه دېر نور خرګند آيتونه هم شته چې د موضوع د اوږدېدو له امله پر همدا یوه باندي بسنې کوو.

شرعی حکم

قرآن یوازې په پورتنيو یادو شوو عقیدوي مسایلو کې پر دغه ايماني اصل ټینګارنه کوي، بلکې عملاً مسلمانانو ته لارښونه کوي چې خوک ولی ونسی او خوک ولی و نه نیسي. د ولاء او براء د شرعی حکم په اړه په قرانکريم کې سختې خبرې شوي دي. کله هفه کس چې ددې مفهوم پر اساس عمل نه کوي، د غیر مسلمانانو له ډلي بلل شوی او کله د سخت عذاب وعده ورکړ شوې، ظالم او بد ګنل شوی دي.

په دې اړه ابن تیمیه رحمه الله وايي چې له غیر مسلمانانو سره ولاء کمه او زیاته وي، کله مطلقه وي او کله هم په لېو او دېر چارو کې وي. له همدي امله ولی شو چې په قرانکريم کې له کفارو سره د ولاء په اړه کله دېرې سختې او کله هم تر هغو لړ کمې سختې خبرې شوي دي.

الله تعالى په دې برخه کې فرمایي چې خوک غیر مسلمان ولی ونسی، نو له الله تعالى سره یې

څخه د جدا کېدو او لري کېدو معنا ورکوي. د براء کلمه په دې معنا سره د مثال په ډول په دې ځایونو کې کارول شوي: (البرء من المرض): له مرض څخه رغبدل، (البراءة من العيوب): له عیبونو ځان بري کېدل، یا له عیبونو پاكۍ او داسي نور.

که د ولاء او براء په اړه ټول نصوص وکتل شي، نو له ولاء څخه موڅه هفه دوستي او مينه ده چې دوست پر انسان یا د انسان پر کړنو تسلط او اغبز پیدا کري. براء بیا هفه بې زاري ده، چې یو خوک د هفه د عقیدې، فکر او کړنو پر اساس بد وګنل شي، د هفه له فکر او عقایدو بې زاري اعلان شي او مبارزه ورسره وشي. په ولاء کې به ټول هفه اعمال راځي چې د ولې یا دوست د پیاوړتیا سبب کېږي او براء بیا له ټولو هفو کړنو بې زاري او دده ده چې یو خوک پیاوړي کوي.

عقیدوي او ايماني مفهوم

د اسلام پر اساس ولاء او براء شرعی حکم دي. پر مسلمان واجب ده، چې له مسلمانانو سره ولاء وکړي او همداښې پرې لازمه ده چې له غيرمسلمانانو براء وکړي. د اسلام پر اساس ولاء او براء د اسلامي عقیدې بحث دي او په دې اړه په قرانکريم او احاديثو کې په دېر صراحت اووضاحت سره خبرې شوي دي. په دې اړه راغلي آيتونه متشايهات نه دي، بلکې محکمات دي او هر څه پکې روښانه دي.

قرآن کريم د تشريع، تقینن، د نظام ډول، رزق، اهل، خير او شر او دي ته ورته نورو اساسي او ايماني موضوعاتو کې الله متعال مطلق ولی معرفي کوي او د بل هرچا ولی نیول د ايمان خلاف فکر ګندي. الله متعال واضح وايي چې د مسلمانانو ولی الله تعالى او د کفارو ولی شیطان دي.

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُواۚ يُخْرِجُهُمْ مِّنَ الظُّلْمَةِ إِلَى النُّورِۚ وَ الَّذِينَ كَفَرُواۚ أَوْلَئِكُمُ الظَّاغُوتُۚ يُخْرِجُهُنَّمَ مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلْمَةِۚ

([البقره ٢٥٧])

ژباره: کوم خلک چې ايمان راوري د هفوی ملاتر او

نصارا په دوستي مه نيسئ. د هغوي خينې د خينو نورو وليان (دوستان) دي (يعني د هغوي په خپل منج کې له يوه او بل سره دوستي ده) او که تاسو خوک له هغوي ولې او ملګري ونيوه، نو له شکه پرته هغه د هغوله ډلي خخه دي. الله تعالى ظالم

قوم ته هدایت نه کوي.

په بل ځای کې الله تعالى دا کسان لارورکي گنې او فرمایي:

هېڅ اړیکه نشه او دا د یو مسلمان لپاره تر ټولو سخته او تکان ورکونکې خبره ده:

لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكُفَّارِ إِلَيْهِمْ أَوْلَيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ

(آل عمران ۲۷)



يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوّي وَعَدُوّكُمْ أَوْلَيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءُكُمْ مِّنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ حَرَجْتُمْ جَهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسْرُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَشْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ

[المتحننة/١]

ای مؤمنانو! زما او خپل دسمنان مو په دوستي مه نيسئ. تاسوله هغوي سره مينه او محبت کوئ، په داسي حال کې چې هغوي پر هغه حق ايمان نه لري چې تاسو ته راغلى دي. پيغمبر او تاسو په

ژباره: مؤمنان دې هېڅکله داسي نه کوي، چې مؤمنان پربredi او له کافرانو سره ملګرتيا او دوستي وکړي، خوک چې داسي چلنډ وکړي د هغه له الله جل جلاله سره هېڅ اړیکه نشه.

په بل ځای کې الله تعالى هغه کسان چې یهود او نصارا وليان نيسئ، د مسلمانانو له ټولي وباسي او د یهود او نصاراو له ډلي یې گنې:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلَيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلَيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

[المائدة/٥١]

ژباره: اى هغو کسانو چې ايمان مو راوري، یهود او

ڦباره: ته به هېڅکله دا ونه مومني کوم خلک چې پر الله او اخترت باندي ايمان لري چې هفوی له هفو خلکو سره مينه کوونکي و اوسي چې د الله او د هغه د رسول مخالفت یې کري دي که خه هم د هفوی پلرونه وي، یا د هفو زامن وي، یا د هفو ورونه وي یا د هفو تبر او کورني وي. دا هغه کسان دي چې الله د دوي په زرونو کي ايمان ثبت کري دي او له خپل لوري د یو روح په ورکولو سره یې دوي تقويه کري دي. هغه به دوي داسي جنتونو ته نبابسي چې تر هفو لاندي به ويالي بهبوري، په هفو کي به دوي د تل لپاره او سڀري، الله له دوي نه راضي شو او دوي له الله نه راضي شول، دوي د الله د گوند خلک دي. خبر دار اوسي، همدا د الله د گوند کسان فلاح موندونکي دي.

د غير مسلمانولي نيوول د الله تعالى د ناخوبى او عذاب سبب گرئي. که شوك دا کار کوي، آن ايمان یې تر پوستني لاندي راوستل شوي دي.

تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَُّونَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِسْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَن سَخَطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ. وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أُولَئِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ.

[المائدة: ٨٠/٨١]

ڦباره: ته ويني دير له هفوی خه چې له هفو کسانو سره دوستي کوي چې کافران دي، خامخا دېر بد دي هغه خه چې د دوي نفسونو د دوي لپاره وراندي ليږلي دي. هغه دا چې الله تعالى له هفوی خه ناخوبن دي او هغه به تل په عذاب کي وي او که هفو په الله تعالى او د الله په رسول او په هغه (كتاب) چې الله هغه ته (رسول الله صلى الله عليه وسلم ته) نازل کري دي ايمان لرلي، نو هفوی (کفار) به یې په دوستي سره نه نيولى، خو دېر له هفو خه فاسقان دي.

همداسي، ابن عباس لهنبي کريم صلى الله عليه وسلم خه روایت کري وايي: د ايمان تر تولو ستره

هغه الله باندي چې ستاسو رب دي د ايمان راولو له امله (له شمار او وطن) خخه باسي. که تاسو زما په لاره کي او زما د رضایت لپاره جهاد او هجرت کري دي (له هفوی سره دوستي مه کوي). په پته له هفوی سره ملګرتيا کوي، په داسي حال کي چې زه پر هغه خه چې پنهوی یې او یا یې بشکاره ترسره کوي (له تولو دېر) پوه او خبر يم. هر خشوك چې له تاسو دا دوعل عمل ترسره کري، هغه د لاري له منځه بي لاري شوي دي.

الله تعالى دا هم وايي خشوك چې د کفارو په ملي نيوولو سره عزت (قدرت او واکمني) لتهوی، نو تبروتنه کوي، حکه عزت (قدرت او واکمني) له الله تعالى سره دي.

الَّذِينَ يَتَخَذُّلُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلَيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَبْيَتَغُونَ عَنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا

[النساء: ١٣٩/١٣٨]

ڦباره: هغه کسان چې له مسلمانانو خخه پرته کافران په دوستي نيسني. آيا دوي له هفوی خخه عزت او قدرت غواري؟ حال دا چې قدرت او عزت ټول له الله تعالى سره دي.

اسلام له غير مسلمانانو سره د دوستي او ولاء په اړه دومره ټینکار کوي چې وايي، آن که هغه ستاسي د کورني غري هم وي، نو پکار ده چې ولاء ورسره ونه لرئ.

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُؤَدِّوْنَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا أَبْيَاءَ هُمْ أَوْ أَبْنَاءَ هُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْأَيْمَانَ وَأَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِّنْهُمْ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَرُ خَلِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُمْ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

[مجادله ٢٢/٢٢]

ونه نیوه، مسلمانان ذلت ته ولاپل، دولت یې له لاسه ورکر او دا دی سل کاله وروسته هم دولت نه لري او ذلت یې زیات شوي دي.

په اسلامي امت کې حالت ددي شرعی مفهوم له اړخه په دریو کته گوریو ويشلى شو. لومړي پر اسلامي امت واکمن جبریه دولتونه دي، دویم اسلامي ډلي دي او درېیم عام مسلمانان دي.

لومړي: پر اسلامي نړۍ واکمن دولتونه له استثناء پرته ټول نه یوازې دا شرعی مفهوم نه مراعاتوي، بلکې برعکس عمل کوي. دوى کفار، یهود او نصارا خپل دوستان او ولیان ګرځولي، خو له مسلمانانو سره د ملي، قومي او نورو پولو پر اساس دبسمني کوي. ددي سلګونه او زرګونه مثالونه شته، خو تر ګردو بشکاره مثال یې د ترهګرۍ پر ضد (د اسلام او مسلمانانو پر ضد) جګړه کې له امریکا سره مرسته ده. پر اسلامي نړۍ واکمنو ټولو دولتونو په دې برخه کې له امریکا سره پوره مرسته کړي ⁵⁵، خپله څمکه او هوا یې ورکړي، ادي یې ورکړي دي، مسلمانان یې ورته نیولي، شکنجه کړي، بندي کړي او وزلي دي. له افغانستان تر سعودي او له ترکيې تر پاکستان او ایرانه پوري پر اسلامي نړۍ ټولو واکمن جبریه رژیمونه د امریکا او نورو کفارو دوستان او د مسلمانانو دبسمنان دی. دوى ټول له امریکا سره پېت او بشکاره تړونونه لري، د مسلمانانو پر ضد ورسره اپټافونه کوي او هڅه کوي چې د دین د اظهار (حاکمیت او غلبې) مخه ونیسي او غرب همغسي په پښو ولاړ وي. پر دوى د قرانکريم هغه ایتونه عملی کېږي چې له کفارو سره دوستي کوونکي، له اسلام خڅه وتلي او د هغوي له ډلي دي او له الله تعالى سره یې هېڅ اړیکه نشه.

دویم: اسلامي ډلي، گوندونه او حرکتونه دي چې د ټولو په اړه یو حکم نه شي کېدلی. له بدنه مرغه لویه برخه ډلي او گوندونه داسې دي چې دوى هم واک ته د رسپدو او نورو مصلحتونو لپاره وخت ناوخت یا له کفارو سره مرسته کوي او یا هم ورسره پېت او بشکاره تړونونه کوي. دوى دا کارد مصلحت په نوم توجیه کوي او وايې چې له شرڅخه د خلاصون لپاره موږ دا کار کوو، خو دوى هېروي چې له شر

کړي د الله جل جلاله په خاطر دوستي او دبسمني ده، د الله جل جلاله په خاطر محبت او بغض دي.

امت ته د پیروی یوازینې نمونه:

په قرانکريم کې داسې دېر نور ایتونه هم شته چې په دې اړه پکې خبرې شوي دي. دا په قرانکريم کې دې واضح او روښانه بحث دي او هېڅوک یې په اړه اختلاف نشي کولی. له همدي امله الله متعال مور (اسلامي امت) ته ابراهيم عليه السلام او ورسره کسان اسوه او نمونه راپېژني، ترڅو موږ د کفارو له ټولو هغه مفکورو چې د الله متعال له لوري نه دي، برائت اعلان کړو، د ولایت او دوستي پر څای بغض او دبسمني ورسره وکړو او تر هغې دغه کار ته دوام ورکړو ترڅو چې هغوي یوازې په واحد الله ايمان راوري:

**فَقَدْ كَاتَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ
مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُوا مِنْكُمْ وَمِمَا تَعْبُدُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدُوُةُ
وَالْبَعْضَاءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ**

[المتحنة: ۴]

له شک پرته تاسي ته ابراهيم (عليه سلام) او ورسره کسان به اسوه ده. کله یې چې قوم ته وویل زه له تاسي بېزاریم او له هغه څه چې تاسي یې له الله تعالى پرته عبادت کوي، مور پر تاسي کافران يو، زمور ترمنج ترابده دبسمني او بغض پیل شو، تر هغې چې تاسي په واحد الله ايمان راوري....

اوسي مسلمانان د ولاء او براء شرعی مفهوم

څومړه مراعاتوي؟

مسلمانان د ايمان د دي مهمې حلقي د مراعاتولو له اړخه په تر ټولو بد حالت کې دي. په تېرو ⁴⁴ اپېړيو کې هېڅکله مسلمانان ددي اساسي او حیاتي مفهوم په اړه دومره بې تفاوته نه وو، لکه چې اوښ دي. له هغه وروتسه چې مسلمانانو دا مفهوم جدي

معنا بغض او لريوالى دى، نو دبسمى را توکوي. له دبسمى خخه دا لازميږي، چې په فزيکي لاحاظ له کافرو خخه لري واوسپري، همدارنګه تري هجرت او جهاد وکري، په ژبه، مال او قلم باندي له هغوي سره مقابلې ته دوام ورکري.

په دي ډول د ولاء او براء مفهوم مخامخ د مسلمانانو د يووالى او له کفارو سره د دبسمى او د هغوي پر وړاندې د درېدو سبب گرځي.

د مسلمانانو د اوسي尼 ناوړه حالت یو اساسي لامل دا دی چې د اسلام پر اساس یې ولاء او براء پري اېښې ۵۵. ډپرو مسلمانانو دا سره کربشه له منځه وړي او پر اسلامي نړۍ واکمن خاین مشران خو آن ددې برعکس عمل ترسره کوي. الله تعالى په قرانکريم کې خپل نصرت او له مسلمانانو سره مرسته په همدي شرط پوري تړلي ده او په ډپر واضح ډول وايي چې کله چې مومنان الله تعالى، د هغه رسول او مومنان دوستان وګني، بیا نو بريالي کېږي.

**إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَلَّذِينَ
يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكُوَةَ وَهُمْ رَكِعُونَ ۝۵۵
وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ
اللَّهِ هُمُ الْغَلِيبُونَ ۝۵۶**

[المائدة: ۵۵-۵۶]

«ستاسي ولی الله تعالى او د هغه رسول دی او هغه کسان چې ايمان یې راوري دی چې لمونځ قايموي، زکات ورکوي او رکوع کوي. او چاچې الله تعالى، د هغه رسول او مومنان ولیان ونیول، نو باید پوه شي چې د الله تعالى حزب بريالي کېږي».

له دي ايت په واضح ډول بشکاري چې د مسلمانانو بريما او ناكامي د ولاء او براء له مفهوم سره تړلي ۵۵. که مسلمانانو د الله د حکم پر اساس ولاء او براء وکړه، نو بريالي دي، دوى به عزت ولري، دولت به ولري، دين به یې غالب کړي وي او که یې ونه کړه، نو دوى که دولت لري، هغه به لاسه ورکوي او که یې نه لري، نو همداسي به پاتې کېږي او د نن په څېږي په ناوړه حالت کې به وي.

څخه د خلاصون بحث فردي وي او او له شرڅخه د خلاصون یا د ګټو د خونديتوب لپاره مصلحت د اسلامي دولت کار دی، نه د یوې ډلي. له همدي امله پر دوى د قرانکريم هغه ایتونه عملی کېدلې شي چې دا کسان پکې لارورکي یا ګمراه ګفلي شوي او دوى له کفارو سره په دوستي کې عزت لټوي، په داسي حال کې عزت له الله تعالى سره دی. البتنه داسي ډلي او ګوندونه هم شته چې د ولاء او براء شرعی مفهوم یې تر ډپره او یا ټول مراعات کري او بشکاري چې د الله تعالى له ژمنې سره سم همدوی د بريا لوري ته روان دي.

درېږم: عام مسلمانان دی چې لویه برخه یې له مسلمانانو سره مینه او له کفارو خخه نفرت لري. له بدنه مرغه واکمن جبریه نظامونه، استعماری دولتونه او د غربی ارزشتوونو ترویجوونکې موسسې او بنسټونه هڅه کوي چې په مسلمانانو کې د ولاء او براء شرعی مفهوم کمزوری کري او له منځه یې یوسي. له دي امله چې د جبریه دولتونو سل کاله پوره شول او غربی بنسټونه او مرکزونه هم ډپر کار کوي، نو ټکه په مسلمانانو کې اوس دا مفهوم تر پخوا کمزوری شوي دی او که حالت همداسي وي، نو لا زيات به زيانمن شي. اوس د اسلامي ډلو او ګوندونو دنده ده چې دا مفهوم هم خپله جدي وګني او هم یې خلکو ته ورسوي او بیا چې کله اسلامي دولت تاسيس شي، د هغه دنده ده چې د تعليمي او تحصيلي نصاب او نورو ټولو لارو په وسیله دا مفهوم بېرتنه را ژوندي کري او د اسلامي دولت تر خنګ ټول اسلامي حزبونه او خلک باید دا شرعی مفهوم په ټینګه مراعات کري.

د دين له اظهار (حاکمیت او غلبې) سره د ولاء او براء اړیکه ولاء د الله تعالى په خاطر محبت ته وايي، خوک چې د الله تعالى محبت لري، نو د هغه له دين سره محبت لري او خوک چې د هغه له دين سره محبت لري؛ نو په قول او فعل ورسره مرسته کوي او په خپل زره کې خوبنېږي چې دين او د دين لارویان کامیاب شي او وڅلېږي؛ ټکه چې له محبت خخه موافقت او نصرت را توکیږي، لکه خنګه چې د براء

اظهار دین؛ محبوب‌ترین عمل نزد الله

یوسف ارسلان

نموده است و در مورد حضرت محمد "ص" بشكل مشخصی آورده است که هدف از رسالت وی "ص" چیست. الله متعال در آیه ۹ سوره صف این هدف را که پیامبر و پیروانش باید آنرا بدانند و عملی کنند چنین ذکر می‌کند:

**هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهُ الْمُشْرِكُونَ**

ترجمه: الله متعال کسیست که پیغمبر خود را همراه با هدایت (قرآن) و دین حق (اسلام) فرستاده است تا این دین را بر همه ادیان (نظمها و ایدیولوژی‌های) دیگر غالب و حاکم گرداند، هرچند مشرکان دوست نداشته باشند.

این آیه با اندکی تفاوت در سه سوره (صف، توبه و فتح) آمده است که هدف از رسالت حضرت محمد "ص" را ذکر می‌کند؛ که امت وی نباید از چنین هدف بزرگی غافل باشد. این هدف را تحت عنوان "اظهار دین" یا غالب ساختن دین اسلام بر سایر ادیان ذکر نموده است. برای اینکه این آیه را به شکل درست آن درک کرده باشیم خوب است که اندکی به جزئیات آن وارد شویم. در ذیل کوشش به این شده تا کلمات کلیدی آیه را به جهت وضاحت تمام آیه به معرفی گیریم.

توضیح برخی اصطلاحات آیه:

رسوله: علمای سنی و شیعه در این مورد اتفاق نظر دارند که هدف از کلمه رسول درین آیه حضرت محمد "ص" می‌باشد. زمخشri در تفسیر الكشاف خویش درین مورد ذکر نموده است و همچنان تفاسیر معتبر دیگر مثل تفسیر الجامع الاحکام القرآن از قرطبه نیز در توافق با آن گفته اند که هدف از رسول درین آیه همان حضرت محمد "ص" می‌باشد.

آیا فکر می‌کنید که سنگ‌های کنار کوه، برگ‌های روی درختان و اجسام کوچک و ذره‌بینی عبث خلق شده‌اند و آنها را هدفی نیست؟ پس بدانید که از بزرگ‌ترین نوع فهم‌ها یکی هم دانستن این است که هر مخلوقی را هدفی است و هیچ چیزی بدون حکمت خلق نشده است. از اسمای الله متعال یکی هم "حکیم" است چون که هیچ امر آن بدون حکمت یا عبث نمی‌باشد. این همه را هم واقعیت‌های زندگی مان و هم تصريحات قرآن ثابت می‌سازد که "هرکسی را بهر کاری ساختند". در قرآن از هدف خلقت انسان گفته شده و همچنان در مورد آسمان‌ها، زمین، شب، روز، هدایت، ضلالت، خواب، بیداری، مرگ، زندگی، زینت‌ها، سهولت‌ها، مشکلات و بقیه مخلوقات ذکر آمده است که به چه مرامی خلق شده‌اند. چنانچه در آیه ۳۸ سوره دخان آمده است "**وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَا يَعِيشُنَّ**" یعنی ما آسمان‌ها و زمین و آنچه که در میان آن‌هاست را به بازیچه و ساعت‌تیری نیافریده‌ایم. برای همین است که الله متعال در آیه ۴۴ سوره عنکبوت فرموده است: "**خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ**" یعنی خدا آسمان‌ها و زمین را به حق (هدفمند) آفرید و در این نشانه بزرگی برای مؤمنان است.

پس از مواردی مهمی که انسان باید به دانستن آن بپردازد یکی هم دانستن هدف رسالت پیامبران است. بشرطیاز به رسالت دارد تا که پیام خالق خود را در مورد خویش دانسته و با درک هدف خلقت به راه مستقیم سوق یابد و از هدایت یافتن گان شود. اینکه پیامبران، این هدف را چگونه انجام می‌دهند و الله متعال این روش و این هدف را برای شان چگونه تعریف کرده است خود قرآن آنرا واضح می‌سازد. در جاهای متعددی از قرآن هدف از رسالت پیامبران را با الفاظ متفاوتی ذکر

دین الحق همان نظام کامل الهی بوده که در مقابل دین الملک یا همان نظام بشری استفاده شده و در میان آن الله متعال پیامبران را فرستاده است تا دین الحق را بر دین الملک ظاهر یا غالب سازند و امت آنها مکلفاند که پیامبران شان را نصرت و حمایت نموده و این راه را ادامه دهند.

لیظهره: ظهر، یظهر، ظهورا به معانی محدودی آمده است که سه معنی اساسی آن: آشکار شدن، پشت دادن (کمک کردن) و غالب شدن می باشد. در اصل معنی غالب شدن فراگیر از بقیه معانی این لغت است، چون که دو معنی دیگر را نیز در بر می گیرد خصوصاً اگر لیظهره همراه با "علی" بیاید؛ چنانچه ابن فارس گفته است: "اصل معنی ظهر با «علی» بر قوت و بروز دلالت داشته است، ازین سو در وسط روز که خورشید بروز بیشتری داشته است، مورد استفاده بوده است و یا انسانی که از دورdest ظاهر می شود و قسمت بیرونی بدن او نمایان می شود، کلمه ظهر برای او استعمال می گردد."

کلمه ظهر یا اظهار پهلوی اینکه در سوره صفحه به معنی غالب شدن و چیره شدن آمده است در آیه های دیگری نیز به چنین معنی آمده است، مانند آیت ۲۰ سوره کهف که در مورد اصحاب کهف می گوید:

إِنَّهُمْ إِن يَظْهِرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَن تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدًا

قطعان اگر آنان بر شما غالب شوند، شما را سنگسار می کنند، و یا این که به دین خود برمی گردانند، و (در آن صورت) هرگز رستگار نمی گردید.

و در مورد مشرکین در آیه ۸ سوره توبه آمده است:

وَإِن يَظْهِرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِي كُمْ إِلَّا وَلَا ذَمَّةٌ

اگر بر شما غالب شوند، نه خویشاوندی را در نظر می گیرند و نه عهدی را مراعات می دارند.

على الدين كله: قرطبي و ابن عاشور می گویند "افزوده شدن ال بر اسم جنس، افاده عموم می کند."

هدی: برخی ها هدا را درین آیه به معنی هدایت گری پیامبر گرفته اند، اما برخی زیادی از مفسرین آنرا به معنی قرآن می دانند؛ چنانچه شیخ آلوسى در تفسیر روح المعانی خویش درین مورد گفته است. درین مورد در آیات دیگری از قرآن نیز، قرآن را به معنی "كتاب هدایت" آورده است، مثلاً در آغاز سوره بقره آمده است: **ذالك الكتاب لا ريب فيه هدي للمتقين.**

دين الحق: اتفاق نظر براین است که هدف از دین الحق همان دین اسلام می باشد. درینجا مهم است تا حقیقت اصطلاح "دين" را بدانیم؛ چون امروز برخی ها دین را به معنی مذهب می دانند و برخی هم "Religion" را جاگزین دین کرده اند. این همه در حالیست که اسلام صرف یک دین است، نه مذهب و نه هم چیزی دیگری؛ و در نصوص نیز به همین معنی آمده است. دین دارای معنی فراگیر است که در زبان های دیگری کلمه بدیل آنرا معادل آنرا دریابیم "معادل دین در زبان انگلیسی state است." پس نباید که دین را ترجمه نمود که ترجمه آن سبب مغشوš شدن و از بین رفتن معنی اصلی آن می شود.

اگر به اصطلاحات امروز، معادل دین را بیان کنیم در حقیقت دین به معنی نظام و ایدئولوژی می باشد، چنانچه ابن فارس در مقایيس اللـهـ می گوید که دین از ریشه دـیـن گرفته شده است و به معنی انقیاد و ذلیل شدن است و همچنین در قاموس لسان العرب به معنی قانون، اطاعت، روش زندگی، عادت و انقیاد و گردن نهادن آمده است. وقتی در نصوص با دین پسوند "حق" می آید این به معنی مختص نمودن آن به اسلام است؛ چون که عملاً ادیان و ایدیولوژی های متعددی وجود دارند و برای همین است که قرآن دین را دو گونه دانسته است: یکی دین الحق است که تحت عنوان دین الله نیز آمده است و دیگری هم دین الملک است که به معنی دین بشری می باشد.

شکل دهد؛ برای همین است که تاسیس دولت اسلامی خودش از بهترین و محبوب‌ترین اعمال نزد الله می‌باشد که توسط آن دین اسلام تطبیق و حمل می‌گردد. پس ۱۳ سال دعوت پیامبر در مکه که به طریقه مبارزه فکری و سیاسی می‌خواست دولت را تأسیس کند خودش از محبوب‌ترین اعمال است که آن الله متعال آنرا از همه چیز بیشتر می‌پسندد. این همه برای این است که هدف از رسالت تمام پیامبران این بوده تا محبوب‌ترین عمل را انجام دهنده و آن عبارت از اظهار یا غالب ساختن دین حق که اسلام است بر تمام ادیان، نظام و ایدیولوژی‌های باطل می‌باشد تا که اسلام منحیث روش زندگی در تمام بخش‌های حیات تطبیق گردد و حاکمیت تنها و تنها از آن الله شود.

اصطلاحاتی که به معنی حاکمیت دین آمده است

الله متعال از مسلمانان خواسته است تا دین وی را بر تمام ادیان حاکم و غالب سازند. این امر با الفاظ متفاوتی در قرآن آمده است که یکی از آنها همان "اظهار دین" می‌باشد. اما در قرآن اصطلاحات دیگری نیز وجود دارد که هدف آن حاکم ساختن نظام اسلام می‌باشد و ذیلاً دو مورد آن را بیان می‌داریم:

نصرت: نصر در حقیقت همان بارانی است که زمین را زنده و سبز می‌کند. راغب اصفهانی می‌گوید: نصر ارض بنی فلان- یعنی زمین آنها باران خیز است. و همچنان در لسان‌العرب آمده است که "ناصر به معنی همان جوی آب است که از راه دور به یک وادی وصل می‌شود". برای همین است که الله متعال از پیروان تمام پیامبران خواسته است تا او را نصرت داده و دین وحی شده اش را حاکم سازند تا با حاکمیت آن اسلام به مثل بارانی بر جامعه نازل شده و آن را زنده و سرسبز سازد. در قرآن، نصرت در اکثر موارد با موضوع سیاست و قدرت یکجا آمده است، مثل: **وَلَقَدْ نَصَرْتُكُمُ اللَّهُ بِيَدِكُمْ وَأَنْتُمْ أَذَلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ** یعنی خداوند شما را در بدر پیروز گردانید و حال آن که نسبت به کافران) ناچیز (و از ساز و برگ اندکی

یعنی غالب شدن بر تمام ادیان، ایدیولوژی‌ها و نظام‌ها. "کله" به طور تأکید آمده است که عمومیت آن را تأکید می‌کند.

محبوب‌ترین عمل

در تفسیر بالمنصور از سیوطی آمده است که یکی از انصار گفت: "اگر بدانم که کدام عمل از محبوب‌ترین اعمال نزد الله است به آن عمل خواهم کرد تا آنکه بمیرم". الله متعال در پاسخ به آن آیات سوره صرف را نازل نمود که می‌فرمایند: **إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفَا كَانَهُمْ بُنْيَانُ مَرْضُوصُ**. یعنی الله متعال کسانی را دوست می‌دارد که به شکل متّحد و یکپارچه در خطّ و صدق واحدی در راه او می‌جنگند، انگار دیوار سربی بزرگی هستند. درین جا الله متعال از محبوب‌ترین عمل نام برده است که جهاد یا قتال می‌باشد. البته که جنگیدن محض را الله متعال دوست ندارد، بلکه قتال و جهاد در راه الله (سبیل الله) را دوست دارد و همین شرط است که او را از بقیه جنگ‌ها متفاوت می‌سازد. سبیل الله همان دین الله و حاکم ساختن آن است. یعنی در هر جایی از قرآن که پسوند "سبیل الله" آمده است هدف آن راهی است که متنج به اظهار سیستم اسلامی و حاکمیت دین الله می‌شود، مانند: **هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَقَاتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَأَنْفَقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ...** تمام اینها که اگر جهاد، قتال، هجرت یا اتفاق است هدف آن صرف بخارط حاکمیت دین الله می‌باشد.

در همین سوره‌ی که سبب نزول آن پرسش یکی از انصار در مورد محبوب‌ترین عمل بود، الله متعال در آیه نهم آن موضوع اظهار دین را بیان می‌کند که تمام سوره روی آن می‌چرخد. چون سوره در مدینه نازل شده است و در مدینه دولت اسلامی عملاً موجود بود برای همین است که در صورت موجودیت دولت اسلامی طریقه اظهار دین همان جهاد است تا از دولت اسلامی محافظت نموده و اسلام را به بشریت حمل نماید. اما امروز که دولت اسلامی موجود نیست تا جهاد را سیاست خارجی خویش تعیین نموده و اردوی واحد مسلمانان را

اظهار دین رسالت تمام انبیا

از آدم تا به خاتم هدف از رسالت پیامبران همین بوده است تا دین اسلام را بر بقیه ادیان و نظامها غالب یا اظهار سازند. درین مسیر کسانی از پیامبران به هدف رسیدن و کسانی هم نرسیدند چون یا از طرف مردم کشته شدند و یا هم کسانی پیدا نشدند تا آنها را بپذیرند و یا یاری و نصرت شان کنند. چنانچه الله متعال این را در آیه ۱۳ سوره شوری بیان می‌کند:



شَرَعَ لَكُمْ مِّنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى مَّا أَقْيَمُوا الدِّينَ وَلَا تَنَقَّرُوا فِيهِ خداوند دینی را برای شما (مؤمنان) بیان داشته و روش نموده است که آن را به نوح توصیه کرده است و ما آن را به تو وحی و به ابراهیم و موسی و عیسی سفارش نموده ایم (به همهی آنان سفارش کرده ایم که) دین (نظام اسلام) را اقامه (حاکم و اظهار) دارید و در آن تفرقه نکنید و اختلاف نورزید.

در سوره صاف که موضوع اساسی آن اظهار دین

برخوردار) بودید، پس از خدا بترسید تا شکر (نعمت او را بتوانید) به جای آورید. یا در جایی دیگر آمده است: **وَأَصَرْنَا هُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ** و آنان (حضرت موسی و هارون) را (در مقابل فرعون) یاری کردیم تا (بر دشمنانشان) پیروز شدند. و همچنان آمده است: **إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللهِ وَالْفَتْحُ** هنگامی که یاری خدا و پیروزی و فتح فرا می‌رسد. پس وقتی الله متعال می‌گوید که "كُونُوا أَنْصَارَ اللهِ" یا که می‌فرماید "إِنْ تَنْصُرُوا اللهَ يَنْصُرُكُمْ" و یا اینکه الله مومنین را نصرت می‌دهد "وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ" و همینگونه اوس و خزرج وقتی به "انصار" مبدل شدند که پیامبر را حمایت و دولت را در مدینه تأسیس نمودند. این همه به معنی حاکمیت و یا اظهار دین است که از مسلمانان خواسته شده و برای مؤمنین وعده داده شده است.

قایم: قیام، قایم، اقامه همه از یک ریشه‌اند که عبارت از قوم می‌باشد. معنی آن عبارت از بربار کردن، محافظت کردن و ثبات است. در قرآن بارها آمده است که نماز را قایم سازید "وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ" اینجا صلاه به معنی نماز است و همچنان در نصوص اقامه نماز به معنی اقامه دین نیز می‌باشد. چنانچه پیامبر از کشیدن شمشیر علیه حاکمی که نماز را بربار می‌دارد منع کرده است که علماء آنرا کنایه بر اقامه دین می‌دانند. و همچنان حضرت محمد "ص" والی‌ها را از دید صلاحیت شان به "والی صلاه" و "والی زکواه" تقسیم نموده بود. والی زکواه صرف مسؤولیت بخش مالی ولایت را داشت اما والی صلاه حاکم اصلی و امیر آن ولایت بود که مسؤولیت تطبیق دین را دارا بود. و همچنان در آیه ۱۳ سوره شوری الله سبحانه و تعالی بشکل واضح گفته است که وصیت اش برای پیامبران این بوده که دین را اقامه یعنی حاکم سازند و درین امر با هم تفرقه و اختلاف نکنند: **شَرَعَ لَكُمْ مِّنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى مَّا أَقْيَمُوا الدِّينَ وَلَا تَنَقَّرُوا فِيهِ.**

می ترسم که دین (نظام و روش زندگی) شما را تغییر دهد، یا این که در زمین فساد را گسترش دهد و پراکنده سازد.

اظهار دین چه چیزی را نفی می کند؟

سیکولاریزم: پس از سقوط کلیسا و حاکمیت نظام های سیکولار، جامعه را به سوی آزادی از خدا و یا محدود کردن ادیان به حوزه خصوصی، سوق دادند. در جهان اسلام نیز کسانی ازین عقیده متاثر شده و مسلمانان را به آن فرا می خوانند و کسانی مثل نوآندیشان و روشنفکران دین، با نفی کردن نظام اسلامی و دولت خلافت، این مفکوره را در جامعه ترویج می نمودند. در سیکولاریزم دین از سیاست، دولت و جامعه جدا بوده و صرف رفع کننده غریزه تدین و یا رابطه مخلوق با خدایش است. اما اصطلاح دین و اظهار دین و همچنان سنت پیامبر و اصحابش این را واضح می سازد که هدف اساسی انبیا همین بوده که اسلام منحیت یک نظام در جامعه و در تمام امور زندگی تطبیق شود و این از محبوب ترین اعمال می باشد.

کثرتگرایی: از مفکوره های است که با حرکت رفورم در اروپا آغاز گشت و توسط متدين های مسیحی به پیش رفت تا آنکه شلایر ماخر در قرن ۱۹ و جان هیک در قرن ۲۰ پلورالیزم یا همان کثرتگرایی را مطرح نمودند. کثرتگرایها باورمند به حق مطلق نیستند و فکر می کنند که هر دین، اندیشه یا نظام بهره‌ی از حق دارد. چنانچه جان هیک می گوید: "پلورالیزم عبارت از پذیرش و قبول این دیدگاه که تحول و تبدیل وجود انسانی از حالت خودمحوری به خدامحوری، به طرق گوناگون در درون همه سنت های دینی بزرگ عالم صورت می گیرد؛ به عبارت دیگر تن ها یک راه و شیوه نجات و رستگاری وجود ندارد، بلکه راه های متعدد و متفکر درین زمینه وجود دارند." پس اظهار دین در تقابل با کثرتگرایی نیز است و این بینش "همه ادیان و مفکوره ها بهره‌ی از حق را در خود دارند" را از بنیاد باطل دانسته و اسلام را بر تمام بینش ها

است، الله متعال از حضرت موسی و حضرت عیسی مثال می زند که آنها در مبارزه برای حاکمیت دین الله مثال های خوبی استند. چنانچه الله متعال در آیه ۱۴ سوره صف مسلمانان را مخاطب قرار داده و از آنها می خواهد که دین اسلام را نصرت داده و حاکم سازند، چنانچه حضرت عیسی علیه سلام چنین کرد و از مردم خواست که در مقابل امپراتوری روم نصرت اش کنند اما صرف حدود ۱۲ نفر آماده این کار شد. به اساس یک روایت ریشه اصطلاح نصارا یا نصرانی به همین واقعیت می رسد. چنانچه الله متعال در آیه ۱۴ سوره صف فرموده اند:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُوْنُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ

ای مؤمنان! کمک کنندگان و یاران (دین) خدا باشید، همان گونه که عیسی پسر مریم به حواریون گفت: چه کسانی یاران من برای (یاوری دین) خدا خواهند بود؟ حواریون گفتند: ما جملگی یاران و حمایت کنندگان (دین) خدا خواهیم بود.

حضرت ابراهیم علیه سلام با نظم نمرود در نزاع بود و حضرت موسی علیه سلام با فرعون و نظام آن. هیچ کدامی از پیامبران دین را به هدف صرف تنظیم عبادات به مردم نرسانده است. پیامبران هر یکی از انقلابیون عصر خود بودند که بزرگترین دشمنان آنها حکام و نظام های وقت بود. چنانچه فرعون مردم خود را مخاطب قرار داده و حضرت موسی علیه سلام را خطیب برای نظام و نظم زندگی مردم خود معرفی می کند. در آیه ۲۶ سوره غافر آمده است:

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذُرْوِنِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلَيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَحَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ

فرعون (به اطرافیان و مشاوران خود) گفت: بگذارید من موسی را بکشم و او پروردگارش را (برای نجات خود از دست من) به فریاد خواند. من از این

برای همین است که باید فکره و طریقه یا هدف و روش رسیدن به آن باید از یک جنس باشند. یعنی اگر هدف مبتنی بر اسلام باشد طریقه آن نیز باید از اسلام گرفته شود. پس بدانید که اسلام تنها با تأسیس دولت خلافت -که از جنس خود اسلام است- بر تمام تدیان و نظامها ظاهر و غالب می‌شود و اما خلافت شرعاً تأسیس نمی‌گردد مگر به روش پیامبر که در عصر مکی آن روش را به جهت تأسیس دولت یا همان اظهار دین به کار بسته بود. و بدانید که اظهار دین و غالب شدن اسلام بر کپیتالیزم، جمهوریت، دموکراسی، شاهی، نشنلیزم، کمونیزم و یا هر دین و نظام دیگری از اهداف بزرگ مؤمنین است و مؤمنین بزرگترین خوشحالی شان در نصرت دین الله و اظهار شدن آن می‌باشد. چنانچه وقتی پیامبر در اوایل بعثت برای مدتی نزول وحی بر ایشان قطع گردیده بود سخت اندوهگین گشته بودند. پس از چند ماهی الله متعال جهت اینکه بنده عزیز خود را غمخواری کرده باشد و خوشحال سازد سوره ضحی را نازل نمود و برایش از آینده‌ی عمرش گفت. آیتی از سوره بیان می‌دارد که ای پیامبر صبر پیشه کن که آخر عمرت با تأسیس دولت اسلامی و اظهار دین، از اول عمرت که در غربت دین به سرمی‌بری بهتر می‌باشد.

وَلِلآخرةٍ خَيْرٌ لَكَ مِنَ الْأُولَى

[۹۳:۴]

و آخر زندگی (با اظهار دین و حاکمیت اسلام) برای تو، بهتر از آغاز (زندگی) است.

غالب می‌داند. چنانچه الله متعال در آیه ۸۵ سوره آل عمران می‌فرماید:

وَمَن يَتَّبِعُ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

و کسی که غیر از (دین و شریعت) اسلام، دین دیگری برگزیند، از او پذیرفته نمی‌شود، و او در آخرت از زمرة زیانکاران خواهد بود.

دولت‌ملت: دولت‌ملت یا همان "Nation State" نوعیت نظام امروزی جهان است که با کنگره وستفالیا ۱۶۴۸ میلادی از اروپا آغاز شد و توسط استعمار انگلیسی و امریکایی تمام جهان را زیر گرفت. اساس نظام دولت‌ملت مبتنی بر عقیده سیکولار می‌باشد که برای نظامهای جمهوری و دموکراتیک حیثیت فضای حیاتی را دارد. دولت‌ملت باعث شده است که دین از صحنه سیاسی به دور ساخته شده و سیاست‌ها مبتنی بر مفکرده "عمل‌گرایی" و یا "ریالیزم" صورت گیرد. درین نظام، سرمی‌من‌ها با مرزهای ملی احاطه شده‌اند و منافع ملی بلندترین مرام آنها می‌باشد. به همین دلیل است که اظهار دین در مقابل این نظام و بینش قرار دارد. چون با اظهار دین، مرزها شکسته شده و منافع ملت به منافع امت مبدل می‌شود و به هیچ نظامی بغیر از اسلام اجازه حاکمیت و رهبری بشریت داده نمی‌شود.

پس در نتیجه؛ دانستیم که محبوب‌ترین عمل نزد الله متعال اظهار دین اسلام بر سایر ادیان و نظام‌های است که دقیقاً همین هدف رسالت تمام پیامبران نیز بوده است. از سوی دیگر ما منحیت امت حضرت محمد "ص" مکلف به پیروی راه ایشان می‌باشیم و اینجاست که به میکانیزم عملی اظهار دین باید متوجه شد و آنرا باید درک کرد. کسانی‌که هدف از رسالت انبیاء را فراموش نمودند کوشش به خرج دادند تا اسلام را در چارچوب کپیتالیزم و جمهوریت و یا نشنلیزم و سوشاپالیزم تطبیق کنند که نتوانستند. وقتی اسلامی هدفی را بیان می‌کند روشی را نیز در نظر دارد تا هدف را عملی سازد،

د دین په اظهار کې د جهاد ونده

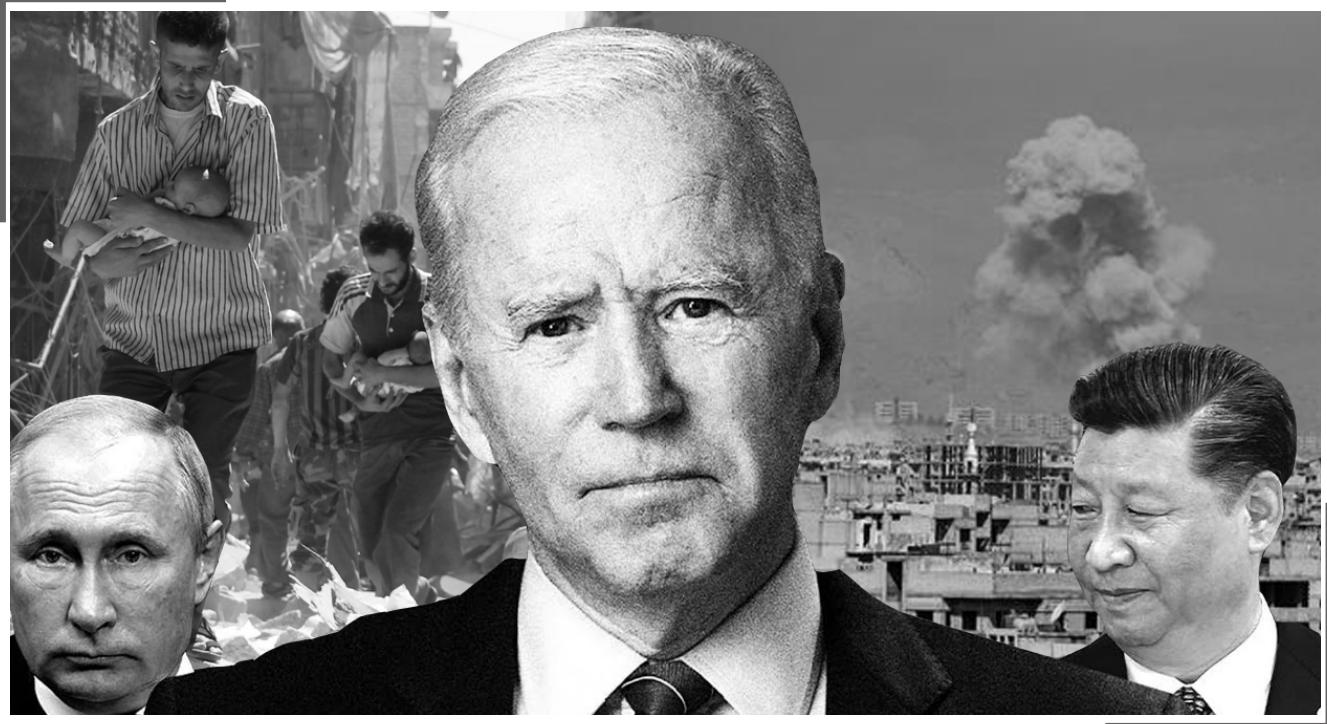
کې تطبیق شو؟ ستونزه چپرته ده؟ جهاد تر کومو شرایطو لاندي او د کوم هدف لپاره ترسره کېږي؟

د جهاد لغوي او اصطلاحي معنى او مفهوم

جهاد په لغت کې مشقت، طاقت، هڅي، تلاش، زحمت، کوبښن او زیار اپستلو ته وايي او په شرعی اصطلاح کې، جهاد د الله سبحانه وتعالی په لار کې مستقیمي جګړي/قتال او په دې لاره کې مالي او نظري مرستې او یا هم د جنګاليو روزلو ته ويل کېږي. په دې توګه د الله سبحانه وتعالی د کليمې د لوړولو لپاره جګړه، جهاد دی. ټول هغه فکري، سیاسي، قلمي او رسنیز کار چې مخامنځ له جګړي سره اړیکه ولري هم جهاد ګټل کېږي او که یې ونه لري، جهاد نه دی.

د جهاد سبب ګفر او د هغو کسانو کافرووالی

اسلامي نړۍ د ۲۰ مې پېړي له پیله بیا تر ننه، د نړیوالو قدرتونو د جګړي تود ډګر دی. په افغانستان، پاکستان، کشمیر، عراق، سوریه، فلسطین، یمن، لیبیا، مالی، سودان، سومالیا او یو شمیر نورو سیمو کې عملًا جګړه روانه ده او د نړۍ معاصرې وسلې په کې ازمایل کېږي. د اوسنی نړۍ ستر دولتونه لکه د امریکا متحده ایالات، چین، روسيه، بریتانیا، فرانسه او جرمني عملًا له اسلامي امت سره په جګړه اخته دی او هر یو یې د خپلې وسې او نړیوال قدرت په اندازه، په روانه جګړه کې بوخت دی. په اسلامي امت کې یو شمیر ډلې او احزاب شته چې له یادو اشغالگرو کفري دولتونو سره په وسله واله جګړه باندي اخته دی او خورا دیره قرباني یې په دې لاره کې ګاللي ده. خو پوښتنه دا ده چې ولې زموږ وسله والې مبارزي رنګ را نه وړ او



دی چې د دعوت له منلو ډډه کوي او موږ باید له هغوي سره و جنګیو. الله تعالی په دې اړه فرمایي:

اسلامي خاورې آزادې نه شوې؟ نه اسلامي دولت جوړ شو او نه هم اسلامي شريعت په بشپړه توګه په اسلامي خاوره یا د اسلامي خاورې په یوه برخه

**دَوْقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الدِّينُ
لِلَّهِ...**

[توبه، ۱۹۳]

اوله هغوي سره و جنگيري ترخو هبچ فتنه باقي پاتي نه شي (او داسي قدرت ورته پاتي نه شي چي وکولي شي پرمت يي تاسو له دين خخه را و گرچوي) او دين (خالصانه) د الله تعالى شي (او مومنان يوازي له الله تعالى و پريسي او په آزادانه دول خپل دين په خپل ژوند کي عملی او تمثيل کري).

په دي سر بيره، رسول الله صلي الله عليه وسلم په هفه حديث کي چي بخاري او مسلم د ابن عمر په روایت را نقل کري دي، د جهاد هدف او مقصد په دير واضح دول بيان کري دي، هفه صلي الله عليه وسلم فرمائي:

«عَنْ أَبْنَى عُمَرَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ أَمْرَتُ أَنْ أَقْاتِلَ النَّاسَ حَتَّىٰ يَشْهُدُوا أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دَمَاءُهُمْ وَأَمْوَالُهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

ابن عمر رضي الله عنه له رسول الله صلي الله عليه وسلم خخه روایت کري چي هفه صلي الله عليه وسلم فرمائي: "د الله متعال له لوري مامور شوي يم چي تر هغوله خلکو سره و جنگيرم ترخو يي چي د الله تعالى په وحدانيت او د محمد په رسالت شاهدي وركري نه وي، لمونج يي اقامه او زکات يي وركري نه وي. کله يي چي دا کار وکړ، هفه وخت يي سراو مال په امن دي، خو په هفه حق سره چي اسلام تعين کري وي. د چارو عاقبت (په آخرت کي) له الله سبحانه وتعالي سره دی".

له پورته نصوصو او د رسول الله صلي الله عليه وسلم له عملی قتال خخه ثابتري چي د جهاد سبب کفر دي، نه بل شي. دا هفه خه دي چي د الله رسول او د هفه اصحابو رضي الله عنهم په خپل سياسي ژوند کي عملی کري او مورته په ميراث

**قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا
يُحَرِّمُونَ مَا حَرَمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ
الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا
الْجِزِيَّةَ عَنْ يَدِهِمْ صَاغِرُونَ**

[توبه، ۲۹]

د اهل كتاب (او تولو کفارو) له هغو کسانو سره چي نه په الله تعالى او نه په ورج د جزا (هغسي چي لازم دي) ايمان لري، او نه هفه خه چي الله تعالى (په قرآن) او رسول يي (په سنتو کي) تحريم کري، حرام گئي، نه د حق دين مني؛ جنگ او جگره وکري ترخو چي (اسلام ته غاره کيردي، يا) په ماته غاره د خپل په وسی په اندازه، جزيه ورکري.

په بل ځاي کي الله تعالى په دي اړه فرمائي:

**يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلْوَنُكُمْ مِنَ
الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيْكُمْ غُلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ
الْمُتَّقِينَ**

[توبه، ۱۲۳]

اي مومنانو! له هغو کافرانو سره و جنگيري چي تاسو ته نړدي دي، او باید چي په (جګريه) کي له تاسو خخه شدت او جديت (سخت او ټند چلنډ) و ويسي. او ويوهيري چي د الله تعالى (اطف او نصرت) له متقيانو سره دي.

په دي دول موږ ته امر شوي چي له کفارو سره د دوي دکفري صفت په خاطر و جنگيره، نه د کوم بل سبب په خاطر. په دي دير آيتونه او احاديث شته چي دا خبره په صراحت سره تايدوي. الله تعالى فرمائي:

فَقَاتِلُوا أَئِمَّةَ الْكُفَّرِ ...

[توبه، ۱۲]

د کفارو له مشرانو او مخکبیانو سره و جنگيري،

یوزای په دی جرم چې وايي: الله زموږ رب دی. تقریباً د ټولو مفسیرینو په اتفاق سره، دا لومړی آیت دی چې د جهاد (قتال) په اړه نازل او په کې د قتال اجازه ورکړل شوی ده. ترا جازې وروسته، د جهاد د وجوب/فرضیت حکم په ډپرو سورتونو او په مختلفو سیاقونو کې په مسلسل ډول په پیغمبر صلی الله علیه وسلم باندې را نازل شوی چې ځینو ته یې دلته اشاره کوم.

الله تعالى فرمایی:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ. وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ القَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ إِنَّ الْمَسْجِدَ الحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ

[بقره، ۱۹۱-۱۹۵]

ژباره: او تاسی د الله تعالى په لارکې له هفوکسانو سره و جنگیږئ چې له تاسو سره جنگیږی، خو تیری مه کوئ چې الله تعالى تیری کوونکی نه خوشوي. له هفو سره و جنگیږئ هر چرته چې ور سره مخامنځ شوی، هفوی وباسی له کومه ځایه چې هفوی تاسو اېستلي یې، ځکه که قتل هر څومره بد عمل دی، خو فتنه له هغه نه دیره بدھ ده. او مسجد الحرام ته نړدي له هفوی (کفارو) سره مه جنگیږئ، مګر که دوی له تاسو سره و جنگیدل، بیا ور سره جنګ وکړئ ترڅو چې هفوی له جنگی لاس نه وي اخيستي. تاسو هم له هر ډول اندیښنې پرته، هفوی و وژنی، ځکه چې د داسې کافرانو همدا سزا ده.

جهاد د دین د اظهار طريقة

که نصوص او د مسلمانانو تاریخ وکتل شي، نو د جهاد اصلی او اساسی بحث هفه وخت دی چې مسلمانان واحد دولت ولري، خو کله چې مسلمانانو دولت له لاسه ورکړ، بیا هم په اسلامي خاورو کې

را پاتې دی. موږ ہم شرعاً مکلف یو چې د دوی په پله پل کېږدو او مخته ولار شو.

جهاد څه وخت فرض شو؟

جهاد د یوه شرعی حکم په توګه، په مکی دور کې نه و فرض شوی، حتی اجازه ہم ورته نه وه. دیری وخت به چې اصحاب کرام تر زیات فشار لاندې راغل، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ته به یې مراجعيه وکړه او له هغه خخه به یې د جګړی اجازه غوبستله. خو رسول الله صلی الله علیه وسلم به یې په څواب کې ویل چې «**كُفُوا إِيمَانَكُمْ... أَوْ ... لَمْ نُؤْمِنْ بِذَلِكَ**» یعنې لاسونه مو ونیسی او تراوسه زه په دې نه یم مأمور شوی. سره له دی چې د جهاد کلیمه په یو شمیر هفو سورتونو کې راغلې د چې په مکه مکرمه کې را نازل شوی دی، خو په هفو سورتونو کې له جهاد خخه هدف د هغې شرعی مفهوم (قتال) نه دی، بلکې موخه ورخخه د هغې لغوي معنی یعنې هځې او کوبېښ دی.

کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د بعثت د دیارلسم کال په وروستیو کې مدینې منوری ته هجرت کوي او هلته په خپلوا مبارکو لاسونو او د انصارو رضی الله عنهم په ملاتړ د لومړني اسلامي دولت دبره ړدي، بیا هم نه یوازې د جهاد امر نه دی شوی، بلکې اجازه ہم نه ده ورکړل شوی. د هجرت په دویم کال د جهاد لومړی آیت را نازلېږي او مسلمانانو ته د جګړی او قتال اجازه ورکوي. الله تعالى په دې اړه فرمایي:

أُذْنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلْمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَى نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ . الَّذِينَ أَخْرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ ...

[الحج، ۴۰-۳۹]

ژباره: هفوکسانو ته د جګړی اجازه ورکړل شووه چې د هفوی پر خلاف جګړه کېږي، ځکه چې مظلومان دی او الله سبحانه وتعالی په یقیني ډول د هفوی پر ملاتړ پوره قادر دی. دا هغه کسان دی چې له خپلوا کورونو خخه په ناحقه و اېستل شول،

د دین (اسلام) اظهار، د پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم د رسالت او دولت اصلی هدف او مرام وو. کله چې اسلامی دولت تاسیس شو، نوبیا په نورو ادیانو باندی د اسلام د اظهار لړی پیل شوه چې عملی طریقه یې جهاد وو. همدغه لړی د تولو اسلامی خلافتونو بهرنی سیاست وو چې نن یې له برکته اسلام د افریقا، اروپا او آسیا زیونو ته ننوتلی دی او د دغو ولسونو په رګ رګ کې یې ځای نیولی او د دوی اصلی هویت دی.

د اسلامي دولت په نشتون کې جهاد

د اسلامي دولت له سقوط سره یو ځای هفه جهاد هم په تپه و درپدھ چې د دین د اظهار لپاره کېدھ، څکه چې د واحد دولت او واحد پوخ له شتون پرتھ دا جهاد ناشونی و. له دې وروسته مسلمانان یو بل دور ته ننوتل، ددې پر ځای چې مسلمانانو نورو سیمو ته اسلام لپرداوی وای، نورو قدرتونو اسلامي خاوری اشغال کړي او مسلمانان اړ شول چې پر وړاندې یې وسله واخلي او دفاع وکړي. په ګنو اسلامي خاورو کې له اشغالگرو سره سختې جگړي وشوي، مسلمانانو مېرانه وښوده، سختې قربانۍ یې ورکړي او د خپلو وينو په زور یې اشغالگر مات کړل، خونه اسلامي خاوری پوره ازادي شوي، نه واحد اسلامي دولت جوړ شو، نه شريعت پلی شو او نه هم د نورو اسلامي خاورو یا د همدغو خاورو د بیا اشغال مختیوی وشو. دا ولې؟ تر ګردو لوی او لومنۍ لامل دا و چې مسلمانانو د واحد دولت د تاسیس لپاره پوره هڅې ونه کړي او هغه طریقه یې ونه کاروله چې پري اسلامي دولت تاسیسپری. دوی دا هېړه کړي و چې جهاد او وسله واله مبارزه د اسلامي دولت د تاسیس طریقه نه ده. دوی جگړه وکړه، سختې قربانۍ یې ورکړي، وینې یې تویې کړي، اشغالگر یې مات کړل، خو هېړه کړي یې و چې له تولو ستونزو د وتلو اساسی لاره د اسلامي دولت بیا تاسیس دي، نو د هغه د تاسیس لپاره باید جدي کار وشي. دویم دا چې دغو مبارزو څکه مور ته پوره ازادي رانه کړه چې مسلمانانو واحد دولت نه درلود، دوی

د کفارو او اشغالگرو پر ضد جگړه شوې چې دا بیا جلا واقعیت لري. مور دلته لومړی پر دې بحث کوو چې کله دولت وي، جهاد د خه لپاره کېږي او بیا پر دې بحث کوو چې د دولت په نشتون کې زموږ وسله والو مبارزو او د اشغالگرو پر ضد جهاد ولې هغسي پایلې نه درلودې چې مور یې تمه لرله.

د دولت په نشتون کې جهاد

لومړی خو دا خبره باید واضح شي چې پر مسلمانانو هغه وخت جهاد فرض شو چې کله یې دولت پیدا کړ او همدغه جهاد ته پر نورو تولو ادیانو باندې د دین د اظهار (غلې) طریقه هم ویل کېږي. کله چې مسلمانان دولت ولري، نو دولت مکلف دی چې اسلام نورو ولسونو ته ولپرداوی، خو کله چې ددې لپرداوی وړاندې مادی خندې پیدا کېږي، ددغه خندې د له منځه وړلوا لپاره جهاد کېږي او همدا جهاد او د خندونو له منځه وړل د دین د اظهار، غلبې او حاکمیت مانا لري. اللہ تعالی د رسول صلی اللہ علیہ وسلم د رسالت دنده همدا ګنې او فرمایي:

**هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُ عَلَى الَّذِينَ كُلُّهُمْ لَوْكَرَهُ الْمُشْرِكُونَ.**

[صف، ۹]

ژباره: اللہ سبحانه وتعالی دی چې خپل پیغمبر یې له هدایت او (آسماني) لارېسون او حق دین (اسلام) سره رالېرل، تر خو دا دین په نورو تولو ادیانو (افکارو او نظامونو) ظاهر (برلاسی) کړي، ولوکه مشرکین یې بد ګنې.

د دې آیت مفهوم او محتوا، د قرآن کريم په خو نورو سورتونو (توبه ۳۳، فتح ۲۸) کې هم تکرار شوی دی. له توحید وروسته، د رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم د رسالت اصلی هدف د دین اظهار (غلې) وو. د دین اظهار له جهاد/قتال پرتھ ناممکن کار دی. مطلق اکثریت مفسرین په دې باور دې چې په نورو ادیانو (ایدیوالوژیو، نظامونو او افکارو) باندې

یوازی له خپلې خاورې دفاع وکړي. له دې امله چې د اسلامي دولت د نشتون سل کاله کېږي، نو دا تصویر له خلکو سره پیکه شوی چې مسلمانان به نورو ته د اسلام د لېردو پر مهال د خندونو له منځه وړلو لپاره جهاد کوي.

درېیمه ستونزه دا وه چې ډېر مسلمانان فکر کوي چې جهاد په هر خټګر، نجار، مزدور کار، بزگر، مامور، محصل، متعلم او معلم فرض دی، خو دلتہ یوه باریکی ده او هغه دا چې د جهاد له شرایطو خڅه یو هغه یې استطاعت دی. جهاد په هغه چا فرض دی چې استطاعت (نظمي، مالي او بدني تووان) یې ولري. له بدھ مرغه چې د جهاد د شرایطو په فهم او درک کې هم غلط فهمي شوې ده. له دې چې مسلمانان په دې فکر وکړي چې جهاد د اسلامي دولت او د اسلامي دولت د پوچندنه ده، اوس داسې ذهنیت رامنځ ته شوی دی چې جهاد په هر چا فرض دی، آن که هغه یو عادي بزگروي. کله چې اسلامي دولت وي او بیا ددغه دولت یوه جغرافیه تر برید لاندې رائۍ، او د اسلامي دولت رسمي پوچ او بیا د هغې سیمې خلک په دې نه توانيې چې دېمن ته ماتې ورکړي او پري غالب شي، نو بیا خلیفه/امام کولی شي چې نفیر عام اعلان کړي او هغه وخت بیا به هر عاقل او بالغ مسلمان په جهاد کې ګډون فرضېږي چې دا د اسلامي دولت د مشر (خلیفه) کار او صلاحیت دی. خو اوس چې اسلامي دولت نشته او اسلامي خاورې تراشغال لاندې رائۍ، نو جهاد په چا فرض دی؟ له شک پرته چې د اسلامي خاورو په موجوده لښکر (پوچونو) فرض دی. لکه د پاکستان پوچ، د ترکي پوچ، د مصر پوچ، د ایران او داسې نورو اسلامي خاورو په پوچونو باندې. هغوي یې بشپړ استطاعت لري او د دې جوګه دې چې د کفارو مقابل کې جهاد وکړي او جهاد یې رنګ (محسوسه نتيجه) راوړي. اوس چې دغه پوچونه جهاد نه کوي، دليل یې دا دی چې موجوده نظامونه غیر اسلامي او سیکولر دولتونه دی، ولسمشران یې له امت سره خاین او د نېټګر لاسپوخي دی، اسلامي افکارو او احکامو ته هېڅ ژمنتیا نه لري او حتی دغه پوچونه

د افرادو او دلو په توګه جګړه وکړه، خو دولت یې ترشانه وه او آن کله خو یې ترشابل غیر اسلامي دولت ودربده چې د دوى قربانۍ او مبارزي یې بې پایلې کړي.

درېیم دا چې د دولت د نشتون له امله مسلمانانو متفرق وو، دوى په واحد صف کې د کفارو او اشغالګرو پر ضد جګړه ونه کړه، بلکې په بېلاپلې دلو او ګوندونو ويشنل شوی وو. له همدي امله یې هغسي پایله نه لرله لکه چې د اسلامي دولت د نشتون پر مهال به چې د مسلمانانو جهاد لرله. تر دې بل مهم لامل دا و چې په جهاد کې افرادو او دلو برخه واخیسته، خو د اسلامي خاورو پوچونو نه یوازې برخه وانه خیسته، بلکې په ځینو حالتونو کې یې له اشغالګرو سره مرسته هم وکړه. ګن نور لاملونه هم وو، خو هر لامل چې را واخلي د اسلامي دولت له نشتون سره نېغه اړیکه لري.

د اسلامي دولت په نشتون کې د مسلمانانو سربنندو کفارو ته سختې ضربې ورکړي، خونه یوازې دا چې مسلمانان یې له ستونزو پوره خلاص نه کړل او اسلامي خاورې پوره ازادې نه کړي، بلکې ددغه حالت دوام د ځینو ستونزو سبب هم شو چې موږ یې دلته لنډه یادونه کوو:

لومړۍ ستونزه دا وه چې مسلمانان په دغو مبارزو کې دومره بوخت شول چې دوى د اسلامي دولت تاسیس هېر کړ. که اسلامي دولت تاسیس شوای وي او بیا مسلمانانو دومره قربانۍ ورکړي واي لکه د اسلامي دولت په نشتون کې یې چې ورکړي، نو له شک پرته چې کفار به په نړيواله کچه مات شوې واي، د نړۍ په لویه برخه به اسلام واکمن شوې، مسلمانانو به عزت درلود او کوم اشغالګر به د اسلامي خاورو د لاندې کولو فکر هم نه شوای کولی.

دویمه ستونزه دا شوه چې مسلمانان له اشغالګرو سره په جګړو کې دومره بوخت وشل چې هغه جهاد یې هېر کړ چې د دین د اظهار لپاره کېږي. د دین د اظهار لپاره جهاد یوازې هغه وخت کېږي چې کله اسلامي دولت موجود وي. آن له ځینو سره دا تصور رامنځ ته شو چې جهاد همدا دی چې

خو ددې خبرو مانا دا نه ده چې د اسلامي دولت تر تاسیس پورې دی د اشغالگرو پر ضد وسله واله مبارزه نه کېږي، کله چې د مسلمانانو خاورې تر اشغال لاندې رائۍ، هغه خوک چې استطاعت لري، باید پر وړاندې یې وسله واله جګړه وکړي. ددې غوره حالت دا دی چې په اسلامي خاورو کې شته پوځونه د مسلمانانو دفاع وکړي، خو که دا نه کېږي، نو هغه عام مسلمانان چې په دا طلب توګه په جهاد کې برخه اخلي او غواړي چې د جهاد له فضیلت خخه برخمن شي، هغوي مختار دي، کولی شي چې په جهاد کې برخه واخلي. ئکه جهاد/قتال په اسلام کې خورا ستر او لوی مقام لري، داسې ستر او له عظمته ډک مقام چې رسول الله صلی اللہ علیه وسلم د اوښن له کوپان سره تشبيه کړي دی. امام احمد په خپل مسند کې له معاذ ابن جبل رضي الله عنه نه روایت کوي چې رسول الله صلی اللہ علیه وسلم فرمایي:

«...رَأْسُ الْأَمْرِ إِلَّا إِسْلَامٌ وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ وَذِرْوَةُ سَبَابِهِ الْجَهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ...».

اسلام د تولو مسایلو په رأس کې دی، لمونځ یې ستني ده، او د الله سبحانه وتعالي په لارکې جهاد یې تر تولو لوريه خوکه ده. له دې حدیث خخه د الله سبحانه وتعالي د دین د اظهار او اقامې په هدف، د جهاد فضیلت او لوی مقام بشه خرگندیرې.

موږ دلته یو څل بیا یادونه کوو چې جهاد په دې خاطر کېږي، خو د الله سبحانه وتعالي دین پر نورو اديانو غالب او د Ҳمکې پر مخ واکمن شي. رسول الله صلی اللہ علیه وسلم او د راشدینو خلفا و د جهاد هدف او مقصد هم همدا وو. رسول الله صلی اللہ علیه وسلم چې کله په مدینه منوره کې لومړي څل اسلامي دولت تاسیس کړ، هره جګړه او جهاد یې د دین د اظهار (غلبي او حاکمیت) په هدف وو.

له کفارو سره د مرستې او د اسلامي امت د ویبستیا په ضد کارول کېږي.

نو کله به زموږ جهاد زموږ د تمی سره سم پایلې ولري

په تېرو سلو کلونو کې د مسلمانانو مبارزه، جهاد، قرباني او سرفندنې کم ساري دي، خو پایلې یې زموږ د تمی سره سمه نه ده. تر ګردو اساسی لامل دا دی چې موږ دولت نه لرو. کله چې موږ دولت ولرو، بیا به په یوه واحد صف کې جګړه کوو، هغه خه چې د الله تعالى حکم دی. اوس ملي دولتونو زموږ د یووالی او ګډې مبارزې او جهاد مخه نیولې ده او د ملي پولو پر اساس اسلامي پوځونو د خپلو ورونو او خوبندو دفاع ته نه ور دانګي. له دې امله موږ باید د دغه دولتونو د تغییر او له منځه پولو لپاره کار او مبارزه وکړو، تر خو اسلامي دولت رامنځ ته شي. ئکه، اسلامي دولت خپل پوځ د اسلام او جهاد په روحیه روزي. اسلامي دولت خپل بهرنۍ سیاست په دعوت او جهاد بنا کوي چې هیڅکله به په کې خنډ او خنډ نه رامنځ ته کېږي. د دې لپاره چې د جهاد فریضه په دائمي توګه جاري وي، نو موږ باید چې د اسلامي خلافت تاسیس ته تر هر خه لومړیتوب ورکړو، تر خو اسلامي دولت د اسلامي پوځ، وسلو او تجهیزاتو په مت، جهاد وکړي او د اسلام دین نورو ولسونو ته ورسوی او په نورو اديانو باندې غالب او برالسې کړي. امام احمد او ابوداود له حضرت انس رضي الله عنه خخه روایت کړي چې رسول الله صلی اللہ علیه وسلم په دې اړه فرمایي:

«...وَالْجَهَادُ مَا ضَرِبَ إِلَى مِنْذَ بَعْثَتِ اللَّهِ إِلَى أَنْ يَقَاتِلَ آخِرَ امْتَى الدِّجَالِ، لَا يُبَطِّلُهُ جُورُ جَائِرٍ، وَلَا عَدْلٌ عَادِلٌ».

ټباهه: جهاد به همداسي دوام لري، له هغې ورځې چې الله تعالى زه په پېغښږي مبعوث کرم او تر هغې چې زما آخرین امت له دجال سره جګړه کوي. د هیڅ ظالم ظلم او عادل عدل هغه نه شي باطلولی.

چرا اسلام باید حاکم شود و نقش حُکام در آن چیست؟!

سلیمان هارون

عرب حاکم ساخت و با شروع جنگ علیه روم، ازین دنیا رحلت نمود. و از آن جائی که دلیل تخصیص کننده حکم مبارزه علیه سایر ادیان به پیامبر وجود ندارد، این تکلیف متوجه تمام مسلمین تا قیام قیامت است. ویا بهتر بگوئیم تا زمانی که هیچ نظام و نظام دیگری غیر از اسلام در جهان حاکم نباشد. چنانچه الله سبحانه و تعالی خودش این را قید کرده است؛

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلّهِ
و با ایشان بجنگید تا زمانی که هیچ فتنه‌ی نباشد
و دین خاص از الله باشد...

لذا، اسلام باید در چارچوب یک دولت - دولت خلافت - تطبیق شود تا به امر الله سبحانه و تعالی پاسخ گفته شود. و با سایر ادیان به شکل درست

**هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُ عَلَى الَّذِينَ كَلَّهُ وَلَوْ كِرَهَ الْمُشْرِكُونَ**
سوره صف،

[آیه ۹]

او ذاتیست که رسول خود را فرستاد بر اساس هدایت و دین حق تا (این دین را) بر تمام ادیان (روی زمین) حاکم بسازند ولو مشرکان دوست نداشته باشند

الله سبحانه و تعالی پیامبرش را مکلف ساخت تا دین اسلام را در چارچوب یک دولت تطبیق نموده و آن را بر تمام ادیان حاکم سازد. که این مکفوره را می توان تحت عنوان اظهار/حاکمیت/قیومیت دین جمع نمود. اما چنانچه در طول تاریخ دیده شد، پیامبر صلی الله علیه وسلم دین اسلام را بر جزیره



سازی منابع و مردم به سوی تحقق هدف/اهداف مشخص واژپیش تعیین شده، یک هدف در اسلام دارد و آن عبارت از طبیق اسلام می باشد تا زمینه راهیابی اکثریت مردم به بهشت تسهیل یابد. پس تلاش رهبر و رهبری، اساسی‌ترین تشویش رهبران در اسلام، مهم‌ترین امر در رهبری، اصل هموغم رهبران در اسلام این است که اسلام به شکل عالی آن تطبیق گردیده و تا حد ممکن مردم از تأثیر افکار غیر اسلامی به دور ساخته شوند.

به همین دلیل است که مفاهیم، صفات، و معیار بلندی را اسلام برای حکام قرار داده است تا با مراعات آن، سایر مردم جامعه به شکل فطری، به سهولت بیشتر، و با الگوگیری از رهبران شان، به جهت درست و مطلوب با خاطر اظهار دین قدم بردارند. به عنوان نمونه، اخلاص، تقوی، صبر و جهد از جمله اساسی‌ترین مفاهیم برای حکام بیان شده است که با مراعات آن، از یک سو معیار تطبیق آن در میان حکام افزایش یافته و از سوی دیگر، زمینه رعایت آن برای اکثریت مردم عادی ساده می‌گردد. پس بی دلیل نیست که یک تعداد زیاد رهبران امت درگذشته، فرزندان و مخصوصاً آن عده از جوانانی را که نشانه‌ها و علایم رهبری در وجود آنان دیده شده بود، تحت سرپرستی و کفالت علمای چیره دست امت قرار می‌دادند تا این‌که در آینده، در عین زمانی که حاکمیت و شیوه رهبری را به شکل عملی و تطبیقی می‌آموختند، صاحب فکر و درایت در افکار و احکام اسلامی نیز می‌شند و این امر قدرت رهبری مردم، سرپرستی امور و حل مشاکل را بر اساس و مبنی درست اسلامی در وجود این رهبران افزایش می‌داد. به همین خاطر است که جوانان با وجود سن و سال کم شان همچون محمد فاتح، سلیمان قانونی، سلیم، صلاح الدین ایوبی وغیره توانستند دولت‌های بزرگ را شکست داده و پیروزی‌های مهم و اساسی را نصیب امت خویش سازند. زیرا حکام امت در آن زمان، هم صاحب سیاست بودند، هم صاحب فکر، و هم صاحب فقه. به تعبیر دیگر، رهبران ما، در عین حالی که سیاستمدار بودند، مفکر بودند، مجتهد بودند، وفقیه

و مطلوب مبارزه شود. پس دلیل اصلی فرضیت جهاد همین است تا دین خدا بر تمام ادیان غالب و حاکم شود. اما این که امروزه چرا این امر صورت نمی‌گیرد، دلایل متعدد وجود ندارد که درینجا تنها به نقش رهبران و شیوه رهبری امت پرداخته می‌شود. زیرا رهبران و شیوه رهبری را که فعلاً در سراسر سرزمین‌های اسلامی مشاهده می‌کنیم، گرچه برای قریب اکثر مسلمانان به امر آشنا مبدل گردیده است، اما از نظر اسلام، کاملاً نا آشنا و عجیب می‌باشد. و اصلاً تصویری را که امت برای قرن‌ها از یک رهبر خوب داشت، از بین برده و در عوض آن، تصویری از رهبر و رهبری کپیتالستی برمحور تضمین بقای سیاسی و اقتصادی را جانشین آن کرده است که سبب ایجاد نفرت، انجار، و بعض میان طرفین گردیده طوری که امت را از رهبری و رهبران را از امت متصرف ساخته است که هیچ نوع علاقمندی واقعی، اخلاص، تمايل، و همکاری واقعی درین نوع رابطه میان حاکم و رعیت وجود ندارد. رهبری در اسلام بر حسب فطرت بشری، تعریف ساده‌ی داشته که برای قرن‌ها مردم را به سوی هدف مشخص و واضح بسیج ساخته است. رهبری در اسلام برای جلوگیری از انحراف مردم از اهمیت والای برخوردار می‌باشد. روی همین ملحوظ است که امت اسلامی مکلف است که تا قیام قیامت جهاد فی سبیل الله را به هدف اظهار دین و غالب ساختن اسلام برای نجات مردم از تاریکی و ظلمت ادامه دهند. این چیزی است که بر هیچ امت دیگری قبل از مسلمانان فرض قرار داده نشده است. گرچه برای مدت زمانی اندک، جنگ‌های بر سایر امتهای مملل فرض شده بود، اما جنگ برای همیشه و تازمانی که تمام دولت‌های غیر اسلامی از بین برود، تنها بر امت اسلامی فرض شده است که توسط دولت خلافت به پیش برده می‌شود. دلیل اساسی آن این است تا اظهار دین به شکل کامل صورت گرفته، و پیام الله به تمام مردم جهان گسترش یافته و سبب نجات آنان از تاریکی و ظلمت گردیده که نهایتاً منجر به رهائی شان از آتش دوزخ می‌باشد. پس رهبری به تعبیر بسیج

روزمره تصویر گلی خوبی داشتند و همچنان در تربیه نسل‌های بعدی خویش نیز برهمین منوال ادامه دادند.

اما رفته رفته، بعد از نفوذ افکار بیگانگان، ماهیت حاکمیت و رهبری امت و همچنان حکام به انحطاط گرائیده و به شکل عجیبی تطور یافته است. این تغییر به شکل مرحله‌وار صورت گرفته و در اعصار مختلف بر بخش‌های مختلف این پدیده تأثیر گذاشته و آن را به حالت فعلی قرار داده است. چنانچه در نخستین قدم، حکام امت اسلامی بعد از تأثیر اهل کلام که آنان بالنوبه از طرز تفکر منطقی - یونانی - متاثر بودند، علاقمندی به تفکر و تفکیر براساس روش عقلی و فطری را از دست دادند. در عوض آن، تمایل شدید به خیال‌پردازی براساس روش منطقی و فلسفی بر آنان غلبه کرد. زیرا متكلمين با تأثیرپذيری شدید از اهل کلام، هیچ نوع علاقمندی به فکري که منجر به درک واقعیت و حل مشکل عملی می‌گشت، نداشتند. روی همین دلیل حکام نیز آهسته از فکر فاصله گرفته و این امر منجر به عدم حل مشکل گردیده و تراکم مشکل باعث بروز موانع در مقابل روند زندگی عملی و روزمره گردید. بعد از گذشت زمان، این موانع امت و حکام را در عین زمان مأیوس ساخت و قضای الله هم چنین بود که در چنین یک زمان حساس، دشمن یعنی اروپائیان به استفاده از عقل به نهضت دست یافته و امت را دچار مشکل جدی ساخت که دولت شان را میان خویش - روسیه، فرانسه، و انگلیس - بعد از انفصال تقسیم کردند. در عین حال، بعد از تأثیر پذيری افکار هندی و فارس، و همچنان موقف نزدیک دانشمندان بر جسته اهل سنت بارهبران در طول تاریخ امت آهسته آهسته باعث بروز قشر جدیدی تحت نام روحانیون و علماء گردید. پدیده‌ی که در اوایل پیام اسلام به مشکل می‌توان شبيه آن را یافت. زیرا همگی در برابر اسلام، به شکل مساویانه مکلف بوده و همگی باید بر افکار اساسی اسلام نسبت به زندگی و همچنان احکام عملی روزمره اسلامی عالم باشند

بودند، و بهمین دلیل بیداری و هوشیاری خاصی نسبت سیاست روز داشته واز آن به حیث فرصت نزدیک ساختن مردم به پیام الله سبحانه و تعالیٰ بهره می‌جستند.

چون حکام با یک رویکرد خاص عقلی و فطری اسلام را درک کرده بودند و فضای جمعی در میان امت برای این درک وجود داشت. پس بدون تشریح و تفصیل زیاد، حکام می‌دانستند که جزء اساسی والازمی وظایف شان این است تا روی درک واقعیت و مشاکل موجود جهت حل آن بر اساس اسلام فکر کنند و به طور مستمر دوامدار روی حفظ مصلحت امت جهت تطبیق هرچه بهتر اسلام و دفاع از مسلمانان به تفکر بپردازنند. این بود که رهبران به فکر بر اساس روش عقلی و فطری نزدیک بودند و این امر سبب شد که حکام از هرنوع سردرگمی و انحطاط به دور باشند. زیرا علاقمندی و نزدیک بود به تفکر و تفکیر به شکل درست و مناسب آن باعث حل مشاکل به وقت و زمان آن متناسب با جهان‌بینی مشخص می‌گردد. بهمین دلیل بود که اساس تقریباً تمامی علوم معاصر را در همه عرصه‌ها مسلمانان گذاشته بودند که سپس اروپائیان طی عصرهای همچون تولد دوباره (رنسانس)، از نتایج علمی کار مسلمانان بهره می‌گیرند. در عین حال، همین توجه فکری سبب شده که حکام در میدان تطبیق و پیگیری احکام اسلام در زندگی عملی نیز از حکمت والائی برخوردار باشند. گرچه در طول تاریخ امت اسلامی، عصرهای وجود دارد که در آن، حکامی بوده‌اند که اسلام را به شکل عالی، همه جانبی و جامع تطبیق نکرند، اما بازهم این انحراف آنان گلی نبوده به این معنی در یک بخشی از اسلام انجار نمودند. چون یک تعداد زیادی از صفاتی را که اسلام برای رهبران لازم دانسته بودند، برخوردار بودند. ولی بازهم به دلیل این‌که زندگی عملی امت میدان ابتلا و امتحان اش می‌باشد، این چنین رهبرانی حاکم گشته‌اند تا این‌که برخی را توسط برخی دیگر به ابتلا و امتحان گیرد. ولی در مجموع، حکام در عرصه فهم احکام عملی اسلام در زندگی

سیاسی و اقتصادی شان نیست و برای رسیدن به آن، از هر نوع اسلوب ممکن استفاده می‌کنند. زیرا رگ وجود شان بهاین مقوله ماکیاولی و فادرست که می‌گوید هدف وسیله را توجیه می‌کند. بنابرین، این مشکل سبب شده که امت به حکام خویش اصلاً اعتماد نداشته و تعداد اندکی که دور رهبران مذکور جمع اند، به دلیل منافع و مصلحت‌های شخصی و قومی شان است نه چیزی دیگر. امت هیچ نوع توقع خیر ازین حکام نداشته و در هر فرصت پیش آمدکه کوشش سرنگونی شان را به خرج می‌دهند. حکام نیز از با الگوگیری پیشرفت غرب، از وضعیت امت و تعامل شان با حکام مأیوس گشته و مصروف افزایش ثروت و قدرت خویش می‌باشند و بس. پس حکام فعلی هیچ نوع تشویشی در مورد هدایت امت وسایر بشر ندارند. همچنان، هیچ نوع سعی به خرج نمی‌دهند تا این‌که اسلام به شکل عالی تر و عالی‌تر بر امت تطبیق گشته و سبب نجات مردم از آتش دوزخ گردد. بلکه برعکس، تلاش دارند تا از حاکمیت اسلام و برگشت دوباره اسلام به میدان عملی زندگی بهر شکل ممکن جلوگیری کنند.

پس راه حل پدیده فوق این است تا حکام دوباره براساس همان محور سه گانه - سیاست، فکر و فقه - زنده ساخته شوند و برای اظهار دین تلاش نمایند و این امر ممکن نیست الا این‌که اسلام در جامعه تطبیق نشود تا یک بار دیگر تأثیرات سوء‌افکار بیگانگان فلتر شده و حکام بر اساس ماهیت سیاسی اسلام، رعیت خوش را رهبری کنند. و این واقعیت هم حاکم نمی‌گردد مگر این‌که دولت خلافت احیاء گردیده تا پروسه تربیه حکام واقعی امت که صاحب اخلاص و تقوی اند، و با درد و غم مردم خویش شریک اند؛ یک بار دیگر احیاء گردد.

تا حداقل زندگی روزمره خویش را براساس رضایت الله عیار سازند. ولی این‌که در یک بخش جدائی، تخصص حاصل گردد، این امر هم فعلاً قابل مشاهده است و هم در عرصه‌های مشخص صاحب اصحاب کبار نیز در عرصه‌های مشخص صاحب رسوخ و حکمت عالی بودند. مثلًا حضرت ابوبکر صدیق و حضرت عمر رضی الله تعالى عنهم اجمعین در عرصه سیاست و رهبری، حضرت خالد بن ولید رضی الله عنه در عرصه نظامی، حضرت ابوبکر صدیق و حضرت عثمان بن عفان و همچنان عبدالرحمان بن عوف در عرصه اقتصادی و دستگیری از نیازمندان و تمویل اقتصادی دولت، حضرت عبدالله بن مسعود رضی الله عنه در عرصه تفسیر، حضرت ابوهیره و حضرت انس بن مالک در عرصه روایت حدیث. این پدیده که برجستگی اصحاب را در یک عرصه خاص نشان می‌دهد، شامل نخبگان بوده و تمام اصحاب را به طور کل شامل نمی‌شد. این پدیده در عین حال، تخصص گرائی غربی را نیز نشان نمی‌دهد که انسان‌ها را برگسب تخصص علمی بعد از انقلاب صنعتی به خاطر حفظ چرخ تولیداتی کپیتالستی تشویق می‌کند. پس، با به میان آمدن قشری تحت نام روحانیون و علماء، حکام از دسترسی به علم، فقه، اجتهد و حل مشکلات عملی امت براساس روش صحیح و سالم اسلامی محروم ماندند که این واقعیت آنان را به این قشر وابسته ساخت. پس بعد از جدا شدن فکر، وفقه؛ تنها چیزی که به حکام ماند، عبارت از سیاست بود. آن هم سیاستی که براساس افکار ماکیاولی پیگیری می‌شود. زیرا ماکیاولی هدف اساسی هر رهبر را حفظ و تضمین قدرت خواند. گرچه رهبران از روز اول تا اکنون همین روش را در میدان عملی پیگیری می‌کردند، اما ماکیاولی این روش آنان را براساس نظریات علمی و فلسفی؛ توجیه کرد. پس در عصر انحطاط امت اسلامی که با عصر بیداری اروپائیان همخوانی داشت، سبب شد که حکام حتی از درک سیاست اسلامی نیز به دور مانند. پس حتی سیاستی را که فعلاً این حکام عملی می‌سازند بر اساس افکار غربیان بوده که چیزی جز تضمین بقای

د دین په اظهار کې د معاهدو او تروونونو رول

اخیستونکو لپاره د یو تذکر حیثیت و مومي.

خبری اتری او معاهدي

معاهدي او تروونونه په اسلامي سياست کې معموله موضوع ده. حئینې جايز او روا دي او حئینې نور بیا حرام شوي دي. هر یو یې ځانګري شرایط او واقعيتونه لري. هغه هم په داسې ډول سره چې د مسلمانانو گټې په هغه شکل ترلاسه کري، چې اسلامي دولت یې د خپل شرعی سياست په رنا او د اسلامي عقیدي له زاوې ويسي.

خوله هرتړون مخکې خبری اتری ترسره کېږي، ترڅو سياستوال خلک او خاوره د جګړي له ستونزو او ناورینونو څخه خلاص کري، په نوو سيمو کې خپل فکر ته لاره پرانیزی او یا هم جګړه له خپلې سيمې څخه بهر او نورو ته یې د فتحې په توګه ور انتقال کري. په دې بهير کې خبری اتری له یوه پلوه د هر لوري پر هرارخیز پیاوړیتوب او قوت باندې ولاړې وي او له بله اړخه د عقل، استدلال، حجت او سرعت البديهې پر پیاوړیتوب باندې تکيه کوي. خود دې تولو تر شا بايد پیاوړي پوځونه، تجربه لرونکي او پاخه سياستوال وي، ترڅو د خبرو اترو له لاري تاکل شوې موخه (معاهده یا تړون) لاسلیک کري او یا هم بېرته چارې خپل پخوانۍ حالت ته ورگړئي او د وسله والې مبارزي له لاري بېرته هڅه کوي، ترڅو هغه خه ترلاسه کري چې په اړه یې خبری اتری ناکامې شوې وي.

د حدیبي تړون؛ مبینه فتحه د بېلګې په توګه

د تر تولو پیاوړي او روښانه بېلګې په توګه، رسول الله صلی الله عليه وسلم د اسلامي دولت د ریس په توګه د قریشو له مشرکینو سره د سولې خبری اتری وکړي، داسې خبری اتری لکه خنګه یې چې

اوسمهال یوازې زموږ پر خاوره نه، بلکې پر توله سيمه او اسلامي امت باندې استعمار واکمن دي. د هغوي لاسپوخي نظامونه، له امت سره خайн او له سکپلاك سره مزدور چارواکي د بشري قوانينو پر مټ د امت د چارو سرپرستي کوي. نړيوالي سیاسي، اقتصادي، بشري او روغتیاکي موسسې چې د استعمار بنستیزې وسیلې دي، ګام پر ګام زموږ په چارو کې لاسوهنه کوي. هېڅ داسې اسلامي خاوره نشه چې هلته اسلامي نظام په کورني او بهرنې سياست کې بشپړ حاکم وي.

د دغه ناواړه واقعیت خلاف د امت له لوري هم د بشپړې او رینښتینې آزادې پیاوړې هڅې او مبارزې روانې دي. خو ځئینې بیا د خپل لیدلوري د محدوديت او سطحي تفكیر له امله له روانې او آن له فکري پلوه ماتې خوري او د اسلامي امت شته واقعیت مني، له مبارزې او بدلون راوستو څخه ستوي کېږي او داسې حللاړو، جوړجاړيو او تروونونو ته مخه کوي چې د اسلام له مبداء (ایدیولوژۍ) او د نبووی او راشده اسلامي دولت (خلافت) له شرعی سیاسي تجربې سره بشپړ تناقض لري. هغوي ګومان کوي چې د خپل د دغو حللاړو پرمټ به نسبې آزادې و مومي او له شته وضعیت څخه به خلاص شي. دوی خپلې دغه ناروا طرحې غیر اسلامي سياستونه نه بولې، بلکې پراخې هڅې کوي ترڅو هفو ته شرعی رنګ ورکري او یا لړ تر لړه وايې چې پر وړاندې یې کوم شرعی مانع نشه. کله ناکله د خپل دغو سیاسي جوړجاړيو لپاره له تاریخ څخه د هفو معاهدو او تړونونو مثالونه راوړي چې مسلمانانو له خپل دېمنانو سره ترسره کري دي. دلته غواړو یاده مسئله له تاریخ څخه نه، بلکې د رسول الله صلی الله عليه وسلم له سیرت او سنتو څخه واضح کړو، ترڅو له سترګو پردې لري شي او د عبرت



عليه وسلم په مدینه (دولتبسار) باندي بدل شوي و، نوي اسلامي دولت تاسيس شوي و او د غوريدو او پراختيا پر مسیر يې پیاوړي ګامونه اپنسودل. په کوردننه يې د مدینې د ميثاق له مخي د تولني د تولو افرادو، اقامو او قبایلو ترمنځ دائمي اړیکې د اسلام له مخي تنظيم کړي وي. په انقلابي، بشپړ او هارخيز ډول يې ټول هغه اسلام چې تر هغه وخته نازل شوي، پلى کاوه. يعني په امت کې حکم په ما انزل الله و، نامسلمانو قبیلو او قومونو د اسلام له قوانينو سره سم له مسلمانانو سره معامله او چلنډ درلود او د مدینې د دولت ټول حاکميت، واک او امن یوازې د مسلمانانو (انصارو او مهاجرينو) په لاس کې .

د دولت ټول اړگانونه او ادارې د دولت د مشر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم تر حاکميت لاندي په نبوي مسجد کې جوړي شوي وي، لکه د حکومت کولو مجلس، قضاء، شورا، تعلیم او تربیه، پوچ، او نور... يعني اسلامي دولت له ټولو بنستيزو اړگانونو سره د امت د چارو سپرستي کوله. نو هماګه وو چې د همدغه اړگانونو په واسطه يې بهر ته د دعوت د لېږد لپاره د اسلام د بهري سياست دعوت او جهاد) پر بنستې پلانونه جوړول چې په دغو پلانونو کې د کعبې شريفې د حج سوله بیز پلان هم و چې د یوه سياسي مانور په شکل را خرګند او د حديبيې په سوله پاي ته ورسېد، چې په حقیقت کې مبينه فتحه وه.

سيال له سيال سره کوي، دواړو لوريو څانګړي شرطونه وړاندي کړل، رسول الله صلی الله علیه وسلم هم خپل شرطونه وړاندي کړل، هغه چې او س د حديبيې د سولي په نامه یاديږي. همدغه د سولي تړون و، چې یو شمبر قبلي د رسول الله صلی الله علیه وسلم په لوري کې د تړون برخه شوي او حئيې نوري د قريشو په طرف کې. نوکله چې قريشو د تړون خلاف خيانت وکړ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د اړخ په یوه قبليه يې تېرى وکړ او هغوي یې ووژل، نو پايله هماګه شوه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم ستړ پوچ تيار کړ او له مشرکينو سره یې بیا جګړه اعلن کړه چې په ترڅ کې یې مکه مکرمه فتح کړه.

هغه مهال رسول الله صلی الله علیه وسلم ته داسي خبرونه رسيدلي وو، چې د خيبر د یهودانو او مکې د مشرکانو د یو څای کېدو او پر مدینې منوري باندي د هغوي د یړغل آوازې ورڅه پورته کیدي. نو رسول الله صلی الله علیه وسلم د اسلام د بهري سياست له فکر او د هغې له جنس خڅه د طریقې پر بنستې یو سوله بیز پلان جوړ کړ، چې خنګه کولای شي له قريشو سره معاهده وکړي او قريش د دغه معاهدې په واسطه د خيبر له یهودو خڅه بېل کړي او ورپسې د خيبر یهود اسلام ته راوبولي او بالآخره د اسلامي دعوت لېږد ته په عربي جزيره کې لا زياته لاره پرانېستل شي.

دا هغه وخت و، چې یثرب د رسول الله صلی الله

وئي، خو نظام، فرهنگ، اقتصاد او استخبارات يې پېرخای پاتې كيري. نود هغه چاله لوري چې مادي او نظامي پیاوړي څواک نه لري، له هغه دولت سره چې ستر نظامي او مادي څواک لري، په نړيواله کچه د رهبرۍ موقف لري، په تولو اسلامي خاورو کې پراخ استعماري نفوذ لري او يو شمېر نوري اسلامي خاورې يې اشغال کړي دي، خبرې اترې هېڅ معنى نه لري او دا خبرې اترې نه، بلکې پر مبارزینو باندي د پیاوړي لوري او ياد هفوی د لاسپوڅو دولتونو د شرایطو تحمل دی او بس.

د بېلګې په توګه دا دي لسګونه کلونه کېږي چې د فلسطين منظمه التحریر د انګليس او امریکا له حرامي یهودي دولت سره خبرې اترې کوي، چې لا تراوسه يې هېڅ نه دي حاصل کړي او نه به يې په راتلونکي کې حاصل کړي. همداراز له اروپا يې اشغال خڅه د امت د بېلاپلڅا خاورو تشن په نامه آزادي (استقلال) هم له یړغلګرو سره د تړونونو له مخي ترلاسه شوې، خو په دغو تولو اسلامي خاورو کې د هفوی نظام، فرهنگ، اقتصاد او استخبارات واکمن دي. دي ته ورته په اسلامي خاورو کې دېږي نوري داسي بېلګې او مثالونه شته چې هره يوه يې څانګړي غور او شنې ته اړتیا لري، چې دلتنه زموږ د بحث موضوع نه ده.

حکه د دي تولو خبرو اترو په ترڅ کې امریکا، غرب او د هفوی لاسپوڅي دولتونه غواړي ستونزه يوازي له خپلې زاويې حل کړي، ترڅو یو داسي ملي، سېکولر، ديموکرات او خپل لاسپوڅي پراخ بنسته حکومت رامنځ ته کړي چې ظاهراً د خلکو آزاديو ته درناوی ولري، له توريزم او افراطیت سره جګړه وکړي، هېڅ مبارز او مجاهد اسلامي حرکت ته اجازه ورنه کړي، چې د نظام د راپرڅولو هڅه وکړي او پرڅای يې اسلامي حکومت قایم کړي. نوله همدي امله له اشغالګرو امریکا او ناتو سره خبرې اترې، تړون او اړیکې اصلًا له هغه واقعیت سره ورتوالی نه لري، چې د مشروعیت ورکولو په موخته د حدیبې له سولې سره مقایسه کېږي. حکه د مدینې پر دولت باندي د قريشو

اسلامي دولت په خپل دغه سوله بیز سیاسي
مانور سره لاندې لاس ته راوزني دړلودي:

۱- رسول الله صلی الله علیه وسلم په خپل دغه پلان سره په عامو عربو، مکه او په څانګړي دول د قريشو په منځ کې داسي عامه فکر رامنځ ته کړ؛ چې په ترڅ کې يې د مسلمانانو هیبت نور هم قوي او د قريشو هیبت لا ډېر ضعيف شو.

۲- رسول الله صلی الله علیه وسلم مسلمانانو ته د ايماني قوت او په خطرونو کې د شدید اقدام د اړتیا تمرين ورکړ او صحابه و هم دا ثابته کړه چې له مرګه نه وېږدل او د رضوان بیعت ته حاضر شول.

۳- مسلمانان په دې پوه شول، چې سیاسي مانورونه، ناجګړه بیز پلانونه هم په بهرنې سیاست کې د اسلامي دعوت د لېږد له اسالیبو او وسایلو خڅه شمېرل کېږي.

۴- له هغې وروسته د مکې مسلمانان هم د مشرکانو په منځ کې په یوه ګواښ باندي بدل شول.

۵- په سیاست کې د اسلامي مفکوري له جنس خڅه طریقه هم خرګنده شوه چې په صدق او په وعده باندي پر وفا ولاړه ده. خو په خه کې چې له دېسمن سره مکر او چل ول ترسره کېږي هغه له دېسمن خڅه د وسایلو، اسالیبو او پلانونو د موخو پېټ ساتل دي او بس.

د پايلې په توګه رسول الله صلی الله علیه وسلم خپل سوله بیز پلان په دقت سره پلى کړ، چې په پايله کې موقتاً له قريشو بېغمه شو، د خير یهودي نظام يې له منځه یووړ، د عربی جزیرې په داخل کې يې د اسلامي دولت ریښې تینګې کړي، بالآخره يې مکه مکرمه هم فتحه کړه او د همدغه مبینې فتحې له برکته يې آن له جزیرې بهر اړیکې تینګې کړي، ترڅو اسلامي دعوت نورو ولسوونو ته ورسوي.

اوسمى خبرې اترې او تړونونه

خوله یړغلګرو سره ننۍ خبرې اترې هسي غولوونکي سراب دي. حکه د قوي له لوري پر ضعيف باندي د خپل شرایطو منل دي. یړغلګر نظاميان

ته ورته بله صحيفه لاسليک كيري او داسي شرياط ورباندي منل كيري چي؛
د یهودو خپل هم د دوي په خبر دي او هېخ يو
به يې له مدينې نه وحۍ، مګر د محمد صلى الله
عليه وسلم په اجازه.
د یثرب منځ د دغه صحيفې پر اهل باندي حرام
(په وراندي به يې جگړه نه کوي او نه به له نورو
جګړه مارو سره مرسته کوي) دی.

که د دغه صحيفې د اهل ترمنځ کومه پېښه او
ستونزه را پورته کيري چې له فساد خخه يې وبره
وي، نو الله عزوجل او د الله رسول محمد صلى الله
عليه وسلم ته بايد رجوع وشي.

له قريشو سره به نه تجارت کوي، نه به پناه
ورکوي او نه به د هغوي ملاتړ او نصرت کوي.
نو رسول الله صلى الله عليه وسلم تولې کورنۍ
او د ګاونديو قبایل او ګډه د ثابت اساس پر بنست
تنظيم کړي، چې یوازي اسلام په کې حاکم و او پر
همدي اساس يې د اسلامي تولنې بنست کېښود
او هري قبيلي چې له دغه وثيقې خخه سرغرونه
وکړه، هغې ته يې پر وخت رسپندنه وکړه.

د یادونې ورده چې د دغه صحيفې له اهل خخه
د بنې قينقاع یهود په مدينې کې د ننه او سپدله،
خود بنو النضير او بنو قريظه یهود د مدينې نه بهر
د هغې په ګاوند کې مېشت وو. تاسو ګورئ چې
دا هېڅ تروون له کوم یرغلګر څواک سره نه، چې
په اسلامي خاوره يې خپل لاسيپوخى دولت جوړ
کړي وي. بلکې د مدينې یهود د رسول الله صلى الله
عليه وسلم له هجرت مخکې په مدينې کې موجود
وو، یوازي د اسلامي دولت له قايمېدو وروسته، له
مسلمانانو سره د هغوي اړیکې تنظيم شوې ترڅو
تولنې د اسلامي احکامو پر بنست رهبري شي او
نوی اسلامي دولت د رعيت چاري په امنیت، ډاد او
ثبتات سره سنبلان کړي.

د اوسيني حالت او نبوی دولت د ترونونو مقاييسه

نو د امت د اوسيني حالت او نبوی دولت د هغه
حال له مقاييسې خخه جوټېري چې:
لومړۍ، له یرغلګرو او بسکېلاکګرو سره د امت د

ټول بریدونه د بدر، احد او احزابو د غزاګانو او یو
شمېرنورو جګړو او جزئي پېښو او مانورونو په ترڅه
کې په شا وتمبول شول. د قريشو هر ناوره پلان
د مدينې د دولت له لوري شنډ کړاي شو. د رسول
الله صلى الله عليه وسلم د دولت هېڅ خاوره قريشو
نه وړ اشغال کړي، بلکې قريشو په مکه کې خپل
څانګړي حکومت درلود.

دي ته ورته که د حديبي تروون ته د مسلمانانو د
ګټې او زيان له پلوه ژوره کتنه وشي، سراسر مسلمانان
په ګټه کې وو. ځکه دولت يې نوي و، په نړيواله
کچه نه و منل شوي، نو د همدغه تروون له مخي د
مکې دولت د مدينې دولت په رسميت وپېژانده او
له دې وروسته يې کولای شول چې هرڅوک ورسه
څانګړي اړیکه ټینګه کړي، په څانګړي دول هغو
ارخونو چې له مدينې سره د اړیکو ساتلو له امله
يې له قريشو وبره کوله. له دې معاهدي وروسته
هرچا کولۍ شول، چې د محمد صلى الله عليه
وسلم او یاد مقابله لوري په ایتلاف کې شامل
شي. په بهرنې سياست کې د اسلام د حمل او لېږد
په اړه ورباندي هېڅ محدوديت نه و وضع شوي.
له همدي امله د حديبي سوله په قرآن کې مبينه
فتحه بلل شوي.

د مدينې له یهودو سره ترونونه

کومې معاهدي چې د مدينې له یهودو سره
لاسلیک شوې دې، هغه هم د اسلامي دولت د
ريعت په توګه د تولنې د داخلی اړیکو د تنظيم په
موخه لاسليک شوې دې، ترڅو د تولنې ټول افراد
خپل حقوق او وجایب وپېژني، چې جزئيات يې د
مدينې په وثيقه کې خرګند او واضح دې. په دغه
صحيفه کې چې کله د مؤمنينو د حقوقو، وجایبو او
اړیکو موضوع پای ته رسېږي، د بنې عوف یهود، د
بنې النجار یهود، د بنې الحارث یهود، د بنې ساعده
یهود، د بنې جشم یهود، د بنې الأوس یهود او د بنې
ثعلبه یهود هم ورباندي لاسليک کوي. په دغه
صحيفه کې د بنو قريظه، بنو النضير او بنو قينقاع
یهود لاسليک نه کوي، خو له لړ ځنډ وروسته د
دوي او رسول الله صلى الله عليه وسلم ترمنځ دې

قريظه او په پاي کي له قريشو سره ترسره کړل.

پايله

نو د اسلامي دولت بهرنۍ سياست (دعوت او جهاد) له چا سره د مؤقتې سولې، له چا سره د جګړي او له چا سره د سوداګریزو اړیکو په درلودلو او له چانه د جزې په اخیستلو سره تنظیمېږي او دا هر یو د اسلامي دعوت د حمل له اسالیبو خخه ګهل کېږي چې د اسلامي دولت د بهرنۍ سياست مسؤولین به یې د خلیفه تر مشرتابه لاندې د شرعی احکامو په ریا کې تنظیموي. افراد او احزاب په دې ڈګر کې د دا دول ناوړه مصلحت پالنې هېڅ واک نه لري. د دوی دا دول اعمال د حکم د مناط د نه پیژندلو او له نصوصو سره یې د سمې او تینګې اړیکې د نه درک کولو له امله جایز نه بلل کېږي. له همدي امله د حديبي سوله د بهرنۍ سياست یو سياسي مانور و خو اوسمهال د بشپړ شرعی تمکين خاوند هېڅ اسلامي دولت نشه، چې دا دول سياسي مانور ترسره کړي. نو افرادو، احزابو او وسله والو دلو ته د دي جواز نشه چې له نیواکګرو او نښکلاکګرو سره خپلو اړیکو او تړونونو ته د حديبي سوله او د مدینې له یهودو سره تړونونه د شرعی دليل په توګه راوړي. د تول اسلامي امت، احزابو، وسله والو دلو او افرادو تریکولو ستر او بنسټیز مکلفيت د اسلامي دولت (خلافت) بیا احیا کول دي، ګني ترڅو چې دولت ونه لرو په حزبی او فردي دول نشو کولای د دولت د سياست په خبر سياست وکړو. خو که هر خوک دا دول سياست ته هڅه وکړي د افراط، تفریط او ګناه نیکار شوي به وي او په نژدې راتلونکي کې به خپله ورته ثابته شي چې په دې اړه یې ستره تبروتنه کړي ده.

سیف الله مستنیر

د حزب التحریر ولايه - افغانستان د مطبوعاتي دفتر

ربیس

پر توبیټر مو په دې پته خارلې شئ: @s_mustanir

او سنیو تړونونو واقعیت د حديبي د سولې د وخت له واقعیت سره بشپړ توبیټ لري، نو د توبیټ په صورت کې هغه حکم په دغه واقعیت باندې په هېڅ صورت د تطبیق وړنه دي.

دویم، د دولت مکلفيت د یوه سياسي حزب او یوه فرد له مکلفيت سره بشپړ توبیټ لري. اسلامي دولت مکلف دی چې د اسلامي دولت په داخل کې بشپړ اسلام تطبیق کړي او بهر ته یې د دعوت او جهاد تر سياست لاندې ولیدوی. افراد او احزاب نشي کولای، یعنې مکلف نه دي او همداراز د دي وړتیا هم نه لري چې د اسلام اقتصادي نظام، د عقوباتو نظام او بهرنۍ سياست بشپړ نافذ کړي. نن هم که اسلامي دولت وي، خلیفه موجود وي، کورنۍ چارې یې د اسلام پر بنسته را تولې کړي وي، هغه کولای شي له یوه محارب کافر دولت سره موقتاً سوله وکړي او له بل محارب کفري دولت سره جګړه.

درېیم، رسول اکرم صلی الله عليه وسلم هغه مهال چې دوی د اسلام د حاکمیت لپاره د یوه حزب (اصحابو) په توګه کار او مبارزه کوله او په دار کفر کې د افرادو او یا حزب په توګه او سبدل تولو ته ټاکلي احکام پرخای پرېښې، چې ځینې بیلګې یې دلته د نمونې په دول بشپړ کفایت کوي. مثلا هغه مهال چې د یاسر کورنۍ تر دول دول عذابونو لاندې ستونزې ګاللي ولې رسول اکرم صلی الله عليه وسلم د او سنیو مسلمانانو په خبر مصلحت پالنه نه کوله؟ لکه نن یې چې د یو شمېر درباري او غربې علماءو په فتووا ترسره کوي او یا هم هغه اسلامي حرکتونه چې په مبارزه او جګړه کې ستري شوي، نور جګړه د خپل ولس لپاره شر تعبروي، په فکري او روانې لحاظ د موجوده نظم او نظام پر وړاندې ماتې مني او له یړغلګرو سره خبرې اترې کوي او پاي کې ورسره تړونونه لاسليکوي. دې ته ورته د دېمن پر وړاندې داسې پیاوړي دولت دوی نه لري، چې له تړون خخه د هر مختلف کافر پر وړاندې جدي غبرګون وښي او هغه د خپل ناوړه عمل او یا خيانت په سزا ورسوي، لکه څنګه چې رسول الله صلی الله عليه وسلم له بنو قینقاع، بنو

لانه‌ی سومار؛ تأثیرپذیری و تقلید مسلمانان از یهود و نصارا

مسلم بغلانی

کتاب (تورات و انجیل) نازل گردید، آنان به عوض این‌که به ریسمان الله سبحانه و تعالی چنگ بزنند و براساس آن خود و سایر اقوام را نجات بدھند، آنان به سمت گمراھی آشکار حرکت کرده و مسیر نابودکننده‌یی را در پیش گرفتند. در این مقاله تلاش صورت می‌گیرد تا بالای انحراف فکری اهل کتاب، میثاق‌شکنی اهل آنان با الله سبحانه و تعالی، چگونگی تاثیرپذیری امت اسلامی از یهود و نصارا، و این‌که پیروی مسلمانان از یهود و نصارا چگونه مانع اظهار دین می‌شود، مکث نمائیم.

۱. انحراف فکری-سیاسی اهل کتاب (توسل به طاغوت):

• انحراف قوم بنی‌اسرائیل (يهود):

این از نهایت رحمت و شفقت الله سبحانه و تعالی بود که قوم بنی‌اسرائیل را توسط حضرت موسی عليه‌السلام از شر ظلم حاکم وقت و شکنجه‌های روزمره‌ی فرعون نجات داد و سپس به آنان هدایت (تورات) را ارسال کرد تا آنان در روشنایی آن عمل نموده و دین الله را بالای دیگران حمل و تطبیق کنند. اما جالب این‌جاست که هنگامی بنی‌اسرائیل به یاری و کمک الله سبحانه و تعالی از رود نیل عبور کرده و از شر ظلم‌های فرعون رهایی یافته‌ند، آنان در آن‌سوی دریا قومی را دیدند که سربه بت‌های خویش نهاده و عبادت می‌کردند. بنی‌اسرائیل از اعمال این بت‌پرستان متاثر شده و نزد حضرت موسی عليه‌السلام آمده، از وی خواستند که خداوندی مثل خدای آنان برایشان درست کند. چنان‌چه الله سبحانه و تعالی در مورد آنان می‌فرماید:

وَجَاؤْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَخْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يُغْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَّهُمْ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ

رسول الله صلی الله علیه وسلم باری فرموده بود: «بطور قطعی شما از راه و روش پیشینیان (کفار) وجب به وجہ و ذراع به ذراع پیروی خواهید کرد تا جایی که اگر آنها به لانه‌ی سوماری داخل شوند، از آنان پیروی می‌کنید.» اصحاب گفتند: «ای رسول الله آیا منظورتان یهود و نصارا است؟» وی صلی الله علیه وسلم فرمود: «[اگر آن‌ها نباشند] پس چه کسانی هستند؟» (متفق علیه).

حدیث فوق حالت امروزی امت اسلامی را بخوبی به تصویر کشانیده است که مسلمانان مو به مو و وجب به وجہ به همان مسیری گام می‌گذارند که انتهای این مسیر، باعث سرنگونی یهود و نصارا و دوری آنان از رضایت الله سبحانه و تعالی گردیده بود. زیرا مسلمانان فعلی جهان با وجودی که به عنوان یکی از بزرگ‌ترین قبیله دنیا به شمار می‌رond و در گذشته با عظمت‌ترین و طلایی‌ترین تاریخ را سپری کرده‌اند، اما امروز بدلیل تاثیرپذیری -آگاهانه و یا ناآگاهه- از یهود و نصارا ذلت‌بارترین و اسف‌بارترین وضعیت زندگی را سپری می‌کنند. بناءً اگر مسلمانان از این مسیر منحرف اقوام گذشته خودرا بر حذر ندارند؛ نه تنها این‌که از عذاب سیاسی دنیوی (ذلت امروزی) رهایی پیدا نکرده، بلکه عقاب تلخ اخروی نیز در انتظار آنان قرار خواهند داشت.

از سوی دیگر، الله سبحانه و تعالی در طول تاریخ اقوام بسیاری را به زمین آورد تا پیام الله سبحانه و تعالی را درک نمایند و آنرا نه تنها این‌که بالای خود تطبیق نموده بلکه این پیام را برای سایر اقوام حمل کنند. از جمله‌ی این اقوام یکی هم یهود و دیگری هم نصرانی‌ها می‌باشد که روزگاری الله سبحانه و تعالی آنان را برگزید تا به پیام (رسالت) الهی ایمان آورده و سپس آنرا بالای خود و دیگر اقوام تطبیق کنند. اما پس از آن‌که به آنان

لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ إِلَهٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ.
 (اعراف: ۱۳۸).

احبار دین یهودیت را برای خود ولی (سپرست) امور خویش برگزیدند؛ طوری که احکام و ارشادات اخبار شان منحیث معیار اساسی در زندگی آنها نقش بازی می‌کرد. آنان همچنان، انبیای بنی‌اسرائیل را که پی‌درپی از سوی الله سبحانه و تعالی به سمت آنان مبعوث می‌گردید تا آنان را از طرز تفکر انحرافی و سیاه‌چال‌های گمراهی نجات دهد، مورد تمسخر قرار داده؛ بالای آنان اتهام کذب و افسانه‌سرایی را بسته و در اکثر موارد پیامبران خویش را بهشدت تعذیب نموده و آنان را به قتل رسانیده‌اند.

• انحراف نصرانی‌ها:

نصرانی‌ها (عیسوی‌ها) نیز همانند یهودی‌ها به انحرافات فکری و عقیدوی مبتلا بودند. طوری که آنان پس از عروج عیسیٰ علیه‌السلام به آسمان‌ها به مفکوهی انحرافی و شرک‌آمیز (تثلیث) متولّ شدند که براساس آن خدا را به سه شکل: پدر، پسر و روح القدس تجسم می‌کردند و فعلًاً نیز به همین باور هستند. عیسوی‌ها نیز همانند یهودیان به خواست الله سبحانه و تعالی لبیک نگفته و پیرو هوای نفس و رهبانان خویش گردیدند. به استثنای حواریون (حامیان و اصحاب) عیسیٰ علیه‌السلام که از جمله‌ی مومنین و صالحین بودند، به الله سبحانه و تعالی و به دین عیسیٰ علیه‌السلام ایمان آورده و تلاش کردند تا پیامبر خود را در مسیر حق شانه دهنند، اما شمار آنان اندک بود. در حقیقت، عدم کار دسته‌جمعی از سوی قوم عیسیٰ علیه‌السلام باعث گردید تا دین الله بروی زمین اظهار نگردیده و احکام الله سبحانه و تعالی اقامه نشود.

• انحراف امت اسلامی:

اگر به واقعیت امروزی مسلمانان متوجه شویم، در می‌یابیم که مسلمانان نیز با سرنوشت بالمثل یهودیان و نصاراً گرفتار شده‌اند. با وجودی که، تعداد زیادی از مسلمانان فعلی به الله سبحانه و تعالی ایمان داشته و حضرت محمد صلی الله علیه وسلم را منحیث رسول و قرآن را منحیث کتاب هدایت پذیرفته‌اند، اما در قسمت تنظیم امور روزمره‌ی خویش ارزش‌ها و مفاهیم غربی

و بنی اسرائیل را (سالم) از دریا عبور دادیم؛ (ناگاه) در راه خود به گروهی رسیدند که اطراف بت‌هایشان، با تواضع و خضوع، گرد آمده بودند. (در این هنگام، بنی اسرائیل) به موسی گفتند: «تو هم برای ما معبودی قرار ده، همان‌گونه که آنها معبودان (و خدایانی) دارند!» گفت: «شما جمعیتی جاهل و نادان هستید.»

از طرف دیگر، وقتی الله سبحانه و تعالی موسی علیه‌السلام را به کوه طور فراخواند، بنی‌اسرائیل به او گفتند: ما این را قبول نمی‌کنیم که تو با خدا سخن می‌گویی، ما از کجا یقین کنیم که تو واقعاً دستورات را از سوی خدا می‌آوری! آنان اصرار کردند که موسی علیه‌السلام آنان را با خود به کوه طور ببرد. در اثر فشارهای زیاد بنی‌اسرائیل، موسی علیه‌السلام مجبور شد که آنان را با خود به کوه طور ببرد.

زمانی که موسی علیه‌السلام بازگشت، در این مدت سامری ظهرور کرده و گوساله‌ی ساخته بود و آن را خدای بنی‌اسرائیل نامید. هارون که جانشین موسی علیه‌السلام در این دوران بود، به مبارزه با گوساله‌پرستی برخاست، اما اکثر بنی‌اسرائیل قبل از برگشت موسی علیه‌السلام راه کفر (خطمشی سامری) را پیموده بودند. این یعنی موسی علیه‌السلام چهل سال تلاش نمود تا بنی‌اسرائیل توحید را پذیرفته و راه شرک را رد نمایند و نیز به این مسیر ثبات دائمی داشته باشند. اما بنی‌اسرائیل خالق و مالک کائنات، انسان و حیات را در عوض بتهاي بی‌جان و دروغین رها کرده، به پیامبر خویش اعتماد نکرده و کتاب الله (تورات) را نیز نادیده گرفتند. چون آنان از دل و جان به الله سبحانه و تعالی ایمان نداشتند. بناء هرگونه تسلیمی ظاهري آنان در برابر موسی علیه‌السلام ناشی از ترس آنان از معجزات موسی علیه‌السلام بود و بس. جالب این است که با گذشت زمان قساوت قلبی بنی‌اسرائیل به حدی تقویت یافت که آنان

خداؤند حالت (سرنوشت) هیچ قومی را تغییر نمی‌دهد تا آنکه آنان نفس‌های خود را تغییر دهند!

۲. میثاق‌شکنی اهل کتاب با الله سبحانه و تعالی:

• میثاق‌شکنی یهود:

وقتی فردی، قومی ویا جمعی در نگه‌داری میثاق خود با الله سبحانه و تعالی محتاط نباشد، آنان با هر کسی ویا گروهی پیمان می‌بندند، آنرا همواره نقض می‌کنند. بنی اسرائیل چنین کار را با موسی عليه‌السلام انجام داد. وقتی حضرت موسی عليه‌السلام بنی اسرائیل را برای فتح بیت‌المقدس به سوی سرزمین قدس حرکت داد، آن‌ها در این سفر با موسی عليه‌السلام همراه شدند. زمانی‌که موسی عليه‌السلام روبروی دروازه‌ی ورودی بیت‌المقدس نیروهای خود را مستقر کرد، نیروی اطلاعاتی خود را فرستاد تا منطقه را شناسایی کرده و اوضاع سیاسی و نظامی طرف مقابل را ارزیابی کنند و آن‌را به موسی عليه‌السلام اطلاع‌رسانی کنند. وقتی افراد موسی عليه‌السلام به آنجا رسیدند، دیدند که مردم مسکونی بیت‌المقدس نسبت به قوم بنی اسرائیل که از مصر آمده بودند، از لحاظ قد و قامت بلندتر و از لحاظ جسامت فزیکی نیرومندتر بودند. چون در جنگ شمشیر و نیزه، بلندی قامت یک امتیاز بود؛ از این‌رو، نیروهای اطلاعاتی به هراس افتادند. آن‌ها که از تنومندی نیروی مقابل ترسیده بودند، پیش از این‌که اطلاعات را به سپه‌سالار جنگ خود بدھند، آن‌را به رده‌های مختلف دست به دست کردند و این خبر بین مردم پخش شد. تا این‌که بنی اسرائیل اعتراض کردند که کاش در مصر می‌مردیم! و چرا خداوند ما را به این زمین آورد؟ وغیره... این فشار روانی بالای موسی عليه‌السلام موجب لغو عملیات گردید. در حالی‌که الله سبحانه و تعالی آنان را برای فتح قدس فراخوانده بود و به آنان از فتح آن سرزمین اطمینان هم داده شده بود. چنان‌چه الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

(از قبیل دموکراسی، لیبرالیزم، سیکولریزم، و کیپتلیزم) که به عنوان طاغوت معاصر نیز نامیده می‌شوند را منحیث قاعده‌ی فکری خویش قرار داده و میکانیزم دولت‌داری، سیاست‌گذاری، معاملات و اعمال جمعی و فردی خویش را مبتنی بر آن به پیش می‌برند. همچنان دیده می‌شود که اکثریت قاطع امت مسلمه قبله‌ی سیاسی-فکری خود را از سمت کعبه و اسلام به‌سوی کاخ سفید و غرب تغییر مسیر داده‌اند. چنان‌چه در شرایط فعلی معیار سیاست و سیاست‌گذاری مسلمانان مبتنی بر فلاسفه‌ی غرب استوار بوده؛ طوری‌که، مسلمانان برای پیش‌برد سیاست و تنظیم قدرت از فلاسفه‌ی غرب و نظریه‌های ماکیاولی و مونتسکیو الهام می‌گیرند، برای حل مشاکل اقتصادی خویش به مفکره‌های آدم‌سمیت و مالتوس مراجعه می‌کنند و نیز در عرصه‌های اجتماعی و فرهنگی از مفکره‌های هابز و جان لاک پیروی می‌کنند.

در واقع امت این‌را فراموش کرده است که معیار اعمال و امور روزمره‌ی آنان باید مبتنی بر آن‌چه باشد که الله سبحانه و تعالی از طریق رسول الله صلی الله علیه وسلم و کتاب الله (قرآن) به ما دستور داده است. بناء امت امروزی همانند اقوام گذشته، طاغوت‌های معاصر را منحیث ولی خویش برگزیده و تمامی امور خود را مبتنی بر آن سازماندهی می‌کنند. و این چنین طرز فکر و اعمال زشت عواقب بدی از خود بجا می‌گذارد. و تا زمانی‌که امت اسلامی افکار و عقیده‌ی خود را از شر طاغوت معاصر رها نکرده و مخلصانه به الله سبحانه و تعالی رجوع نکند، نه تنها این‌که کوچک‌ترین تغییری در وضعیت خوب بار امت رونما نشده بلکه امت تمامی عمر خود را با تاثیرپذیری از مکره‌ای (ستراتیژی‌ها و پالیسی‌ها) غرب سپری خواهد کرد.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَعِيرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يَعِيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ

(الرعد: ۱۱)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ
تَشْهُدُونَ

(آل عمران: ٧٠)

ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کافر می‌شوید، در
حالی که (به درستی آن) گواهی می‌دهید؟!
• میثاق‌شکنی امت مسلمه:

اگر به وضعیت امت اسلامی نگاهی بیاندازیم، مشاهده می‌کنیم که امت - چه منحیت فرد و چه منحیت جمع- در حال حاضر متوجهی پیمان و میثاقی که با الله سبحانه و تعالیٰ بسته‌اند، نیستند. در حالی که بالله سبحانه و تعالیٰ قبل از این‌که انسان را منحیت موجود دارای جسم فزیکی بروی زمین بیاورد، ابتداء روح انسان را در عالم ارواح خلق کرد و در همان عالم از ارواح همه انسان‌ها تعهد و میثاق محکمی گرفته است. همچنان به مجرد این‌که شخصی اسلام را قبول می‌کند، شامل میثاق‌های می‌شود که بایست بدان عمل کند. چنان‌چه الله سبحانه و تعالیٰ می‌فرماید:

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّهُمْ
وَأَشَهَدَهُمْ عَلَى أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى
شَهِدْنَا أَنَّ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا
غَافِلِينَ

(اعراف: ١٧٢)

و (به خاطر بیاور) زمانی را که پروردگارت از پشت و صلب فرزندان آدم، ذریه آنها را برگرفت؛ و آنها را گواه برخویشتن ساخت؛ (و فرمود): «آیا من پروردگار شما نیستم؟» گفتند: «آری، گواهی می‌دهیم!» (چنین کرد مبادا) روز رستاخیز بگویید: «ما از این، غافل بودیم؛ (و از پیمان فطری توحید بی‌خبر ماندیم!»

به همین ترتیب، الله سبحانه و تعالیٰ از همه انبیاء، اقوام گذشته، پیروان انبیاء و امت فعلی پیمان محکمی گرفته است تا به الله سبحانه و تعالیٰ، انبیاء، کتاب (رسالت)، ملائک، غیب، قدر خیر و شر از

يَا قَوْمَ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ
لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُوا عَلَى أَذْبَارِكُمْ فَتَنَقْلِبُوا خَاسِرِينَ

(مائده: ٢١)

ای قوم! به سرزمین مقدسی که خداوند برای شما مقرر داشته، وارد شوید! و به پشت سر خود بازنگردید (و عقب گرد نکنید) که زیانکار خواهید بود!

به همین ترتیب، وقتی که دولت اسلامی در مدینه تاسیس گردید، قوم بنی قریظه (یهود) با پیامبر صلی الله علیه وسلم پیمانی را به امضاء رسانید. اما در اثر دیپلوماتی قریش و نیز روحیه خیانت انگیزی بنی قریظه، این قوم پیمان خود را با رسول الله صلی الله علیه وسلم شکستانده و به آن پشت کرد. در حقیقت، حوادث پی دری و تاریخ گواهی می‌دهد که یهود پس از این‌که رسالت و کتاب برای شان رسید، بارها با احکام الهی مخالفت کرده و بروی زمین فساد کردند. آنان با شکستن میثاق خود با موسی علیه السلام در صفوی با دشمنان جهاد نکردند. آنان برای جلب منعکت به دروغ‌گویی متسل شده، باربار پیمان شکنی کرده‌اند. و سران و رهبران آنان برای حل و فصل قضایا و مشاکل مردم، از آنان رشوه گرفته و برای این‌که با دین الله و شریعت انبیاء کراهیت داشتند، حتی دست به قتل و ترور انبیاء خویش زده‌اند.

• میثاق‌شکنی نصرانی‌ها:

یکی از بزرگ‌ترین میثاقی که نصرانی‌ها شکستانده‌اند، عبارت از تحریف کتاب (انجیل) می‌باشد. آنان کتابی را که از سوی الله سبحانه و تعالیٰ برای هدایت پیروان حضرت عیسیٰ علیه السلام ارسال شده بود، طبق هوای نفس خویش تحریف کرده‌اند که مملو از خرافات و تناقض‌هایی آشکار می‌باشد. این خود معنی بزرگ‌ترین نوعی انحراف از مسیر حق به سوی گمراهی قلمداد می‌شود. از سوی دیگر، هم تاریخ و هم قرآن، به دشمنی‌ها و سرپیچی‌های آشکار آنان در برابر الله تعالیٰ و رسول الله گواهی می‌دهد.

صندوق بین‌المللی و جهی پول (IMF)، بانک جهانی (World Bank)، ملل متحد (United Nations) ... وغیره نه تنها این‌که سر تعظیم و تسلیمی نهاده بلکه برای کسب عضویت در چنین پلتورم‌های فاسد و توطئه‌گر افتخار هم می‌کنند.

از سوی دیگر، حکام سرزمین‌های اسلامی در تبانی با امریکا و غرب هم‌چنان در تلاش اند تا دین اسلام را با یهودیت و نصرانیت آشتی داده و نیز با اعمال کثرت‌گرایی دینی می‌خواهند روابط خود را با کشورهای غرب ویا حامی یهودیت و نصرانیت محکم نگه‌دارند تا منافع سیاسی و اقتصادی خود را تامین کنند. در حالی‌که یهود و نصارا به هیچ صورت از مسلمانان راضی نمی‌شود تا این‌که مسلمانان طبق خواست آنان به ساز آنان رقصیده و به ارزش‌های اسلامی الوداع بگویند. طوری‌که الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

**وَلَنْ تَرْضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَى حَتَّى تَتَبِعَ
مِلَّتَهُمْ**

(بقره: ۱۲۰)

هرگز یهود و نصاری از تو راضی نخواهند شد، (تا به طور کامل، تسلیم خواسته‌های آنها شوی، و) از آیین (ارزش‌های) آنان، پیروی کنی!

این در حالی است که حکام سرزمین‌های اسلامی برای مساعد کردن چنین شرایطی (متابع مسلمانان از یهود و نصارا) حتی آیات شدیدی در باره‌ی یهود و نصارا را از متون نصاب تعلیمی و خطابه‌های منابر مساجد حذف کرده و به امامان مساجد هشدار داده‌اند که آیاتی را به امت بیان نکنند تا باعث خدشه‌دار شدن روابط سیاسی با یهود و نصارا می‌گردد.

از طرف دیگر، دولت‌های فعلی در سرزمین‌های اسلامی بی‌نهایت در تلاش اند تا با به رسمیت شناختن دولت یهود منحیث دولت مستقل، رضایت امریکا و جامعه جهانی را کسب کنند. از این‌رو، از زمانی‌که دولت یهود در سال ۱۹۴۸م، در اثر توطئه‌ی انگلیس و امریکا ایجاد گردید، ترکیه از اولین

جانب الله و زنده‌شدن پس از مرگ از جان‌و‌دل ایمان آورده و برای تنفيذ دساتیر و اوامر او سبحانه و تعالی در این دنیا جهد و تلاش کنند تا باعث رضایت الله در دنیا و کسب جنت در آخرت شود. در این مورد الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

**وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّنَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ
وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا
مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا**

(احزاب: ۷)

(به خاطر آور) هنگامی را که از پیامبران پیمان گرفتیم، و (همچنین) از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی بن میریم، و ما از همه آنان پیمان محکمی گرفتیم (که در رسانیدن رسالت کوتاهی نکنند)!

در حقیقت، الله سبحانه و تعالی از تمامی اهل کتاب، علی‌الخصوص امت رسول الله صلی الله علیه وسلم، این خواست را مطرح کرده است تا آنان با رد شرک (طاغوت) به الله سبحانه و تعالی ایمان کامل آورده و با تمسک به عبادات و طاعات، دین الله را نصرت داده و آن را بالای جهانیان حمل، تطبیق و تنفيذ نمایند. تا این‌که این امر منتج به اظهار دین الله (حاکم شدن دین الله بالای تمامی ادیان) در روی زمین گردد. ولی در اثر همین بی‌خبری، بی‌اطاعتی و میثاق‌شکنی است که امت اسلامی نه تنها این‌که در بدترین وضعیت سیاسی و فکری بسر می‌برد بلکه با گذشت هر روز ارزش‌های غربی در سرزمین‌های اسلامی بیشتر تقویت شده و نهادینه تر می‌گردد.

• میثاق‌شکنی حکام سرزمین‌های اسلامی:

حکام سرزمین‌های اسلامی بطور آشکار میثاق خود را با الله سبحانه و تعالی به باد فراموشی سپرده و آن را مکرراً شکسته اند. آنان به عوض این‌که تکلیف اصلی خود را بشناسند و با چنگ‌زنی به ریسمان الله سبحانه و تعالی (قرآن)، اسلام را معیار زندگی خود و امت اسلامی قرار دهند؛ اما آنان برای حکم‌فرما ساختن ارزش‌های غربی به واقعیت‌های جهان فعلی از قبیل مفکوره‌ی فاسد دولت‌ملت (Nation) و دموکراسی و سازمان‌های استعمارگر از قبیل

بنیادگرا وغیره...) وارد می‌کنند تا امت را نسبت به گروههای مخلص اسلامی بی‌باور ساخته و برای نهادینه‌سازی ارزش‌های غربی در جوامع مسلمانان به آسانی بسترسازی کنند.

از سوی دیگر، امت اسلامی با چشم باز می‌بیند که کتاب الله سبحانه و تعالی (قرآن) و سنت رسول الله صلی الله علیه و سلم در زندگی امروزی مسلمانان ملاک عمل و معاملات نبوده و نیز ارزش‌های غیراسلامی از سوی حکام در جوامع اسلامی پمپ می‌شود، اما در برابر چنین حالت خاموشی اختیار کرده؛ تو گویی که این همان چیزیست که از سوی الله آمده است! در حقیقت، این همه تحرکات غربگرایی از سوی حکام کشورهای اسلامی و نیز سکوت امت اسلامی در برابر این حالت اسفبار به این دلالت می‌کند که مسلمانان بطور عموم از ارزش‌های خبیثه‌ی فعلی متاثر گردیده‌اند. جای شرم این جاست که حکام مسلمانان از چنین اعمال زشت و پالیسی‌های خبیثه‌ی خود در قبال امت منحیت افتخار در مجالس و کنفرانس‌ها نیز می‌کنند.

• تاثیرپذیری مسلمانان از نصارا:

رهبانیت یکی از اصول اساسی در دین تحریف شدهی نصرانیت (عیسویت) به حساب می‌آید. رهبانیت مسیحی زمانی به وجود آمد که پیروان حضرت مسیح علامه‌مند به داشتن یک زندگی کامل روحانی مجزا از جامعه مادی شدند. بناء رهبانیت مسیحی جدایی از این جهان را توصیه می‌کند و خواهان پشت کردن به این دنیاست. در حقیقت، در اثر نفوذ مسیحیان در دوران خلافت اموی و عباسی و حضور آنان در امور حکومتی وجود فرقه‌های بسیار راهبان مسیحی رواج یافت و این امر بر مسلمانان تاثیرگذشت. این تاثیرگذاری امروزه در میان برخی مسلمانان، مخصوصاً، برخی از فرقه‌هایی اهل تصوف قابل مشاهده است. طوری که آنان برای رشد روحانیت در وجود خود با دنیای مادی خدا حافظی کرده و گوشنهنشینی محض را اختیار کرده است.

دین نصرانیت، پس از آن که انجیل تحریف

دولت‌هایی بود که دولت یهود را در همان سال به رسمیت شناخته و از آن زمان به این سو روابط قوی تجاری و دیپلماتیک با دولت یهود دارد. چنان‌که دولت ترکیه در سال ۱۹۲۰م، بسته‌های کمک‌های صحی را برای مقابله با کوید-۱۹ به دولت اسرائیل فرستاد.

به همین ترتیب دولت‌های مصر و اردن پس از ناکامی جنگ عرب-اسرائیل، در سال‌های ۱۹۷۸ و ۱۹۹۴م روابط خود را با دولت یهود عادی ساختند تا این‌که در سال ۲۰۲۰م، چهار کشور اسلامی از قبیل امارات، بحرین، سودان و مراکش با دیکته‌ی امریکا و غرب در همکاری غیرمستقیم دولت‌های عربستان سعودی، مصر و اردن روابط خود را با دولت یهود عادی ساختند. دولت سعودی برای خوش‌خدمتی به غرب و امریکا، از بهر تسهیل روابط میان دولت یهود و کشورهای اسلامی برای اولین بار به طیاره‌های اسرائیلی اجازه عبور از فراز آسمان‌های حرمین و شریفین را داد.

تاثیرپذیری مسلمانان از یهود و نصارا:

• تاثیرپذیری مسلمانان از یهود:

در واقع امت مسلمه به حدی از جایگاه پرافتخار خود نزول کرده‌اند که در تقلید از یهودیان حرص ورزیده و برای پیروی از آنان حتی باهم مسابقه می‌زنند. چنان‌چه، باری رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده بود که ما (مسلمانان) وجب به وجب و ذراع به ذراع از یهود و نصارا پیروی خواهیم کرد تا جایی که اگر آنها به لانه‌ی سوسماری داخل شوند، از آنان پیروی می‌کنیم. امروزه این به همه آقتابی است که حکام سرزمین‌های اسلامی به سوراخ‌های بزرگ سوسمار (کنفرانس‌های ملی و بین‌المللی) داخل می‌شوند تا برای تطبیق و تنفيذ ارزش‌های غیراسلامی در سرزمین‌های اسلامی دست به دست کفار داده و بر علیه‌ی ارزش‌های اسلامی در صفح آنان قرار گیرند. در صورت ایستادگی و مقاومت مسلمانان با این پدیده‌های غربی و اموج غیراسلامی، آنان بالای مسلمانان برچسب‌های عجیب و غریبی (از قبیل؛ تروریست، افراطی،

گردید، اخلاق را به عنوان عالی‌ترین هدف زندگی و عشق به خدا را راهی رسیدن به الله سبحانه و تعالی تعریف کرده‌اند. طوری‌که امروزه مشاهده می‌کنیم تعدادی از مسلمانان با تاثیرپذیری از نصرانی‌ها بدنیال این هستند تا از طریق ابراز عشق و محبت خودرا به الله سبحانه و تعالی نزدیک سازند. برخی دیگر از مسلمانان با پیروی از آئین اخلاق محوری دین مسیحیت به مفکوره‌ی اعتقدال و یا حل وسط رو آورده‌اند. در حقیقت، در اثر حاکم بودن همین مفکوره است که امروزه مسلمانان با ارزش‌های غربی تمکین کرده و گمان می‌کنند که برخی از ارزش‌های اسلامی در چارچوب ارزش‌های غربی قابل مشاهده است. به عنوان مثال، همین‌که کنوانسیون ملل متحده بر احترام حقوق زن و رعایت حقوق اطفال تاکید می‌کند، به چنین مسئله در اسلام نیز تاکید شده است. از سوی دیگر، آنان در این خصوص به حدی افراط می‌کنند که حتی «демократія» را بمتابه‌ی یک ارزش اسلامی تحت عنوان «демократія اسلامی» بیاد می‌کنند.

از سوی دیگر، مسلمانان همچنان از حرکت‌های پروتستانیزم مسیحیت به شدت متاثر گردیده‌اند. طوری‌که مارتین لوتر در سال ۱۵۱۷ م برعلیه‌ی سوءاستفاده‌های دینی، انحرافات عیسیویت اعتراض کرده و با نوشتن رساله‌ی ۹۵ ماده‌یی به اصلاحات (Reform) پروتستانی تاکید کرد. اما امروزه روشن‌فکران اسلامی (نواندیشان دینی) نیز به همان مسیر در حرکت بوده‌اند تا دین اسلام را، همانند عیسیوی‌های پروتستان، تحریف کنند و بزرگ‌ترین دغدغه‌ی آنان این است تا اسلام را مطابق به واقعیت‌های امروزی (демократія و سیکولاریزم) و فق بدنه‌ند؛ طوری‌که اسلام همانند سایر ادیان امروزی به سرحد مذهب (Religion) نزول نماید و حاکمیت در جهان همیشه از آن شیاطین عصر (کفار) کنونی رهایی نمی‌یابند.

حروف‌های پایانی:

با بررسی وضعیت موجود امت اسلامی و حکام سرزمین‌های اسلامی، به این نتیجه می‌رسیم

افغانستان و حاکمیت اسلام: بررسی تاریخی یک مبارزه‌ی طولانی

مصدق سه‌اک

که در تحت چتر آن اسلام تطبیق شده و به سایر ملل جهان حمل می‌گردید.

با گذشت زمان، نقش اسلام در عرصه‌های سیاسی و دولتداری در خراسان ضعیف شد و با سایر مفکوره‌ها خلط گردید. هرچند علمای مشهوری نیز در این منطقه زندگی می‌کردند، اما فضای به دست حکامی بود که در کنار مراعات اسلام، عرف و عادات دیرینه‌ی مردم و هوای نفس خود را نیز در مسائل حکومت‌داری دخیل می‌ساختند. این مسئله با گذشت زمان منجر به از دست رفتن دید دقيق از حاکمیت اسلام و چگونگی پیشبرد دولت اسلامی گردید.

فراموش نکنیم که اسلام در بطن و متن زندگی مردم این جغرافیا قرار داشته و هیچ‌گاهی به حاشیه نرفته است. هرازگاهی که نیز به حاشیه رانده شده، منجر به قیام و شورش‌ها علیه حکام وقت گردیده است. اما حیله، دورویی، منافقت حکام در طول تاریخ منجر به وضعیتی گردیده است که مردم خواهان اسلام بوده‌اند، اما حکام با مراعات بعضی از اعمال ظاهری، مردم را فریب داده‌اند.

آنچه نوشه‌ی حاضر بالای آن تأکید دارد این است که با وجود نقش بسیار تأثیرگزار اسلام در تاریخ این سرزمین، می‌توان ادعا نمود نظام‌ها و دولت‌های تأسیس شده در این سرزمین، جز در مقطع‌های بسیار محدود در شکل و محتوا با اساسات اسلام همخوانی نداشته‌اند.

چنان‌چه خراسان و سرزمین فعلی افغانستان بعد از جدا شدن از پیکر دولت خلافت، زیر فرمان طاهریان، صفاریان، سامانیان، غزنویان و غوریان و بعداً درانی‌ها افتاد. گرچه در این دوره‌ها تلاش‌های نیز برای تطبیق اسلام صورت گرفت. دولت‌های که در منطقه حاکم بودند دارای روابط نزدیک با خلافت بودند. خطبه بنام خلیفه‌ی مسلمین

اسلام در اواسط خلافت حضرت عثمان رضی‌الله عنہ وارد سرزمینی شد که امروز بنام افغانستان شناخته می‌شود. مشخصاً لشکر اسلام در سال ۶۴۲ میلادی وارد هرات گردیدند، اما ۲۰۰ سال را در بر گرفت تا این جغرافیا به صورت کامل زیر چتر دولت خلافت قرار گیرد. بعد از استقرار اسلام، علمای برجسته‌ی همچو ابو‌دادود، ترمذی، بخاری، ابن حبان، نسائی و سایر علماء از این سرزمین ظهور کردند و خدمات شایانی را به امت اسلامی انجام دادند. بعدها خراسانی‌ها در به قدرت رساندن خلفای عباسی نقش اساسی داشتند و به دلیل این‌که امپراتوری فارس دارای نظم و دیوان خاص اداری بود، در دربار خلفاء جایگاه ویژه‌یی پیدا کردند و بخشی از کارهای اداری خلافت را به پیش می‌برند. تا این‌که ولایت خراسان نسبت به بعضی از شورش‌ها و تفرقه‌ها در سال ۸۲۲ میلادی از پیکر دولت خلافت جدا شد. این جدایی هیچ مشروعیت دینی نداشت، صرف تعصبات سنتی و احساسات جاهلیت محرك آن بود. زیرا اصل در اسلام این است که مسلمانان امت واحد اند و لازم است تا دارای سرزمین واحد و دولت واحد نیز باشند و تحت رهبری خلیفه‌ی واحد قرار گیرند.

جدایی خراسان از پیکر خلافت ضربات دردناک و جبران ناپذیری را بر پیکر مسلمانان منطقه وارد نمود. این جدایی نه تنها عواقب سیاسی و جیوپولیتیک داشت، بلکه بیشتر از آن تأثیرات عمیق فکری و ثقافتی از خود به جا گذاشت. تأثیراتی که تا کنون بعد از گذشت بیشتر از هزار سال در زندگی مردم منطقه محسوس است. چنان‌چه این جدایی باعث گردید تا مسلمانان منطقه از علم، حکمت و نتایج دوره‌های درخشان خلافت عباسی و عثمانی محروم باقی بمانند. از همه مهمتر دولت خلافت منحیت یک دولت مقتدر دارای فضای سیاسی و ایمانی بود

دیده نمی‌شد. هرچند احمد شاه ابدالی بیشتر در لشکرکشی‌ها به سوی هند مصروف بود، تا این‌که اسلام را در افغانستان به کرسی تطبیق و تنفيذ بنشاند.



بعد از احمد شاه ابدالی، کشمکش بر سر قدرت میان پسران و نواسه‌های وی افغانستان را به سوی تنشی‌های خانوادگی و قبیلوی سوق داد. با حاکم شدن وضعیت هرج و مرج دغدغه‌ی اصلی حکام افغانستان را حفظ قدرت و به حاشیه راندن رقبای قومی و قبیلوی شان تشکیل می‌داد. در این میان تطبیق اسلام و سرپرستی امور مردم بر اساس آن هیچ‌گاهی در اولویت نبوده است. نتیجه‌ی کشمکش بر سر قدرت در آن زمان منجر به جرأت یافتن انگلیس‌ها و پیش‌رویی در خاک هند و سپس در افغانستان گردید که پیامد آن از دست رفتن بخشی از قلمروی افغانستان نیز گردید.

یکی از چالش‌های که حکام افغانستان در طول تاریخ با آن مواجه بوده‌اند انسجام و وحدت اقوام و قبایل متفرق بود. از این‌رو برای مشروعیت دادن به اصلاحات دولتی و متحد نمودن اقوام و قبایل متفرق، از مسائل دینی بهره برداری زیاد می‌نمودند. تعدادی از این حکام لقب «امیر» را برای خود انتخاب نموده و خود را برگزیده‌ی خدا

خوانده می‌شد. مالیه و خراج به خلافت پرداخت می‌گردید. حکام منطقه احترام بسیاری زیادی به خلیفه و دستگاه خلافت قائل بودند و تا حد امکان تلاش می‌کردند تا رضایت خلیفه را حاصل نمایند تا نزد مسلمانان منطقه دارای مشروعیت باشند.

در کنار این، تلاش زمامداران وقت این بود تا اسلام را به شبے قاره هند حمل کنند که امروزه صدها میلیون مسلمان در جنوب آسیا نتیجه‌ی آن رشادت‌هایست که نباید نادیده گرفته شود. چنان‌چه می‌توان از دوره سلطان محمود غزنوی نام برد که تلاش کرد تا خود را منحیث یک والی دولت خلافت معرفی کند، هرچند بعدها غزنویان دولت مستقل خود را اساس گذاشتند. چنان‌چه آثار معماری‌های باقی‌مانده از آن زمان ما را به این نتیجه می‌رساند که غزنویان تلاش زیادی برای تطبیق اسلام انجام دادند. البته روان حکام آن عصر با وجود جدا بودن از پیکر خلافت طوری بود که تلاش می‌کردند که مشروعیت لازم را از خلیفه‌ی مسلمین بدست بیاورند. هرچند در دوره‌های بعد این دید ضعیف شد. بعدها جغرافیای فعلی افغانستان زیر کنترول صفویان و مغول‌ها قرار گرفت که حکام وقت در بخش‌های محدود اسلام را مراعات می‌کردند.

بعد از تأسیس افغانستان توسط احمد شاه ابدالی در ۱۷۴۷ میلادی، اسلام از نقش بسیار مهم و اساسی در زندگی مردم برخودار بود. احمد شاه ابدالی دارای روابط نزدیک با خلافت عثمانی بود. اما نوعیت حکومت‌داری وی بیشتر مانند کنفردراسیون خوانین و بزرگان اقوام و قبایل بود. بدین معنا که احمد شاه ابدالی بزرگان اقوام را بر محور خود جمع نموده بود و براساس یک رابطه‌ی مصلحتی با سران قبایل حکومت خود را به پیش می‌برد. زمام امور را براساس عرف قبیلوی و آن‌چه از دولت صفوی به میراث مانده بود، اداره می‌کرد. هرچند در زمان حکومت وی علماء نقش برجسته‌ی داشتند و در برخی از مسائل قضایی، اسلام اساس قرار گرفته بود، اما معیارهای یک حکومت اسلامی در آن به جز در ظواهر، در محتوا و زیربنای حکومت‌داری

شاهان در بدل سپردن سیاست خارجی افغانستان به دست انگلیس، قدرت خود را در داخل تحکیم نموده و مستحق کمک‌های مالی نیز می‌گردیدند. اگر طرز حکومت و سیاست را در این برهه‌ی از زمان ارزیابی کنیم واضح‌آ ب این نتیجه می‌رسیم که ساختار دولتها شاهی و مناسبات سیاسی بر محور مسائل قومی، سفتی و ملی به پیش می‌رفت. اسلام تنها در ظاهر حکومتها وجود نداشت. شیوه‌ی انتخاب حکام میراثی بود یا این‌که به کمک انگلیس‌ها به قدرت می‌رسید. در زمان عبدالرحمن خان تحولی عمده‌ی به میان آمد که طی آن افغانستان نخستین بار وارد نظام دولت‌ملت گردید. دولت‌ملت نظمی است که ریشه در کنفرانس وستفالیا ۱۶۴۸ میلادی در اروپا دارد. این پیمان منجر به تأمین وحدت میان اروپایی‌ها گردید که پیش‌رویی دولت خلافت را در خاک اروپا به چالش بسیار جدی مواجه ساخت. این کنفرانس بعدها زیربنای برای تشکیل دولتها ملی قرار گرفت که نخست در اروپا و سپس در سایر مناطق جهان عرض وجود کرد که دولت‌ملتها کنونی و مرزبندی‌های فعلی از دل آن بیرون آمده است. با وجودی که عبدالرحمن خان خود را یک پادشاه اسلام دوست جلوه می‌داد، اما سقوط افغانستان در نظم دولت‌ملت نه تنها این‌که افغانستان را محدود به سرحدات تعریف شده‌ی ملی نمود، بلکه بیشتر از آن افغانستان را تابع نظم و قواعد بین‌المللی ساخت که از اساس در مغایرت با اسلام عزیز قرار دارند.

یکی دیگر از شاهان افغانستان که قضاوت‌های ضد و نقیضی در مورد دولت و کارکرد وی وجود دارد، امان الله خان است. وی در اوایل حکومت خود شعارهای اسلامی را سرداد و با انگلیس‌ها اعلام جنگ نمود و استقلال افغانستان را اعلان کرد. ولی رفته رفته گرایش عجیبی به سوی اصلاحات مدرن غربی و سیکولاریزم پیدا نمود. به خصوص پس از سفر به اروپا، دست به اقداماتی زد که در تضاد با ارزش‌های اسلامی و در مخالفت با رسوم و عنعنات حاکم بود. امان الله خان می‌خواست با اصلاحات

منحيث "حاکم الهی" و ناجی مسلمانان افغانستان عنوان می‌کردند. اما بیشتر سیاست‌های شان نمایش برای مشروعیت بخشیدن به حاکمیت شان بود تا این‌که در زیرینا، ساختار و امور حکومت‌داری شان اسلام نقش برازنده و محوری را داشته باشد. در جریان بازی بزرگ میان هند بریتانی و روسیه تزاری، افغانستان وارد یک دوره‌ی خوبین و نافرجام گردید. طوری که پیش‌روی‌های انگلیس در منطقه منجر به قدرت رسیدن حکام وابسته یا متأثر از انگلیس در افغانستان گردید. این دوره مقارن بود با حکومت دوست محمد خان. در این دوره انگلیس‌ها به افغانستان لشکرکشی کرده و شکست خورند. بعد از شکست، آنها به این نتیجه رسیدند تا به جای حمله‌ی مستقیم، حکام و شاهان کرایی را به اریکه‌ی در قدرت افغانستان برسانند که وفادار به انگلیس باشند و تهدیدی از سوی آنها متصور نباشد.

این وضعیت منجر به گشایش فصلی جدیدی در تاریخ افغانستان شد. فصلی دستنشاندگی. فصلی که شاهان افغانستان توسط انگلیس‌ها حمایت مالی و نظامی می‌شدند و منبع مشروعیت قدرت سیاسی شان حمایت انگلیس بود. آنها برای حفظ قدرت شان توافقنامه‌ها و معاهدات ننگین را با جانب با انگلیس‌ها به امضا رسانند و از بخش‌های از قلمروی افغانستان صرف‌نظر کردند. هرچند تعدادی از این شاهان، القاب اسلامی را پیشوند نام خود ساخته بودند؛ مانند: «ضیاء الملہ و الدین»، «سراج الملہ والدین» و با علم روابط خوب برقرار کرده بودند. اما این کارها بیشتر نمایشی بود و به هدف جلوگیری از شورش و مخالفت مردم، اسلام را به شکل ظاهری و در فروعات تطبیق می‌کردند. در حالی که اصول حکومت‌داری، مبنای سیاست‌گذاری و اساس قضاوت شان اسلام نبود. متأسفانه این رسم شوم در تاریخ این سرزمین تداوم یافت و بعدها شوروی و امریکا نیز به نصب نمودن دستنشانده‌های شان اقدام کردند. در حالی که بر مسلمانان حرام است تا زیر سلطه‌ی کفر زندگی نموده و صلاحیت و زمام امور مسلمین بدست دیگران باشد. تعدادی از این

می‌رسانند.

تجاوز شوروی و سیاست‌های اسلام‌ستیزانه رژیم کمونیستی منجر به قیام مردم مسلمان افغانستان گردید. احزاب جهادی روی کار آمدند و علیه قشون اشغال‌گر و رژیم وقت شروع به جهاد کردند. تعدادی از این احزاب در مرامنامه‌ی شان واضح‌آئسیس یک دولت اسلامی را از اهداف خود ذکر کرده بودند. مجاهدین افغانستان بالاخره توانستند قشون شوروی را در یک نبرد خونین به زانو در آورند، اما پس از داخل شدن به کابل و گرفتن قدرت، این پیروزی هیجان انگیز به زودی به یک ناکامی سیاسی غمانگیز مبدل گردید و افغانستان وارد یک دوره‌ی سیاه جنگ داخلی گردید. هرچند ظاهرًا حکومت مجاهدین با القاب و عنوانین اسلام مجهز و مزین بود، ولی این عنوانین محتوا نداشت. ناکامی مجاهدین در امر تأسیس یک نظام اسلامی خواسته‌ای برحق مردم افغانستان را برباد داد و پیامدهای ناگواری از خود برجا گذاشت که مهم‌ترین پیامد آن خدشه‌دار نمودن نقش سازنده

تقليدی، افغانستان را یک شبه اروپا بسازد، اما شورش‌های داخلی خود وی را در سال ۱۹۲۹ میلادی به اروپا فرار داد.

با به قدرت رسیدن مصاحبان نادرشاه و سپس ظاهرخان (۱۹۲۹-۱۹۷۳) میلادی و بعداً که داود خان با کودتا جمهوریت را اعلام نمود، دولتسازی آنها محافظه‌کارانه بود و نقش ضمنی را برای اسلام در حکومت شان قائل بودند. آن‌ها از یک سو نقش اسلام را در اتحاد و وحدت مردم افغانستان مهم می‌شمرند ولی از سوی دیگر در صدد به حاشیه راندن دین از فضای سیاسی و حکومت‌داری بودند. ظاهر خان قانون اساسی مدرن را در ۱۹۶۴ میلادی به تصویب رساند که بیشتر تحت فشار روش‌نگران و مشروطه خواهان بود. این قانون اساسی در اساس و زیرینا با اسلام در تضاد بود و در آن آزادی‌های دموکراتیک بیشتر برای مردم قائل شده بود. ظاهر خان طی سال‌های (۱۹۷۳-۱۹۶۳) میلادی که به عنوان دهه‌ی دموکراسی معروف است، دروازه‌های افغانستان را به سوی اندیشه‌های غربی باز نمود. در این مقطع بود که اندیشه‌های مختلفی همچو دموکراسی، سیکولاریزم و سیوسیالیزم وارد افغانستان گردید. این مسئله منجر به تقویت کمونیزم و اندیشه‌های کمونیستی در افغانستان شد. رابطه حکومت ظاهرخان و داود خان با اسلام یک رابطه‌ی مصلحتی بود که به هدف حفظ قدرت خانواده شاهی روی دست گرفته شده بود.

کودتای کمونیستی و ورود ارتیش سرخ شوروی به افغانستان باعث می‌شود تا اسلام از صحنه‌ی دولت و سیاست به گلی به حاشیه رانده شود، و اولین بار در تاریخ افغانستان است که واضح دولتی از اسلام پیروی نمی‌کند و دفاع از دین را وظیفه‌ی اولی یا بنیاد مشروعيت خود اعلام نمی‌کند. رژیم دموکراتیک خلق و پرچم پس از گرفتن قدرت به صورت فوری در صدد تطبیق نظام سوسیالیستی برآمدند. از مهم‌ترین اقدامات آن‌ها محدود ساختن مسائل اسلامی بود که برای این کار صدها هزار نفر از علماء، استادان پوهنتون و هر کسی را متهمک به دین پیدا می‌کردند، زندانی و به قتل



منحيت يك اصل ذكر شده است. در ماده دوم گفته شده که «دين دولت جمهوري اسلامي افغانستان، دين مقدس اسلام است»، ولی خود همین قانون اساسی اين ماده را زيرپا گذاشته و در ماده دهم، نظام اقتصادي افغانستان را اقتصاد بازار عنوان می‌کند. فصل دوم قانون اساسی بر محور آزادی‌های دموکراتيک می‌چرخد که هیچ اساس در اسلام ندارد. تلاش برای ترويج دموکراسی و ارزش‌های مدرن غربی يکی از اهداف اساسی دولت فعلی است.

پس اساسات و قواعد حکومتداری در اسلام چگونه است؟

اسلام دین و مبدأ سیاسی بوده که حکم و دولت جزء لاینفک آن می‌باشد. دولت یگانه طریقه‌ی شرعی است که احکام اسلام را تطبیق و تنفيذ می‌نماید. اسلام به طور زنده در حیات سیاسی و اجتماعی مسلمانان موجود نخواهد بود، مگر زمانی که دولت داشته باشد. بدون دولت، اسلام منحيت نظام كامل حیات از صحنه سیاست و زندگی دور شده، و تنها به حیث مراسم روحی و صفات اخلاقی باقی می‌ماند. بنابر آن دولت برای اسلام دائمی بوده و به وقت و عصر خاص محدود نمی‌باشد.

هر نظام و دولت دارای عقیده و اساس می‌باشد که مبتنی بر همان عقیده سیاست نموده و ساختار خود را شکل می‌دهد. عقیده‌ی دولت خلافت همانا اسلام بوده و به غیر از اسلام هیچ‌چیز دیگری در این اساس شامل نمی‌باشد؛ نه سیکولاریزم، نه مادیت، نه ملیت، نه قومیت. پیامبر اسلام صلی الله عليه وسلم وقتی نخستین بار بنای دولت اسلامی را در مدینه گذاشت، از همان آوان بیعت عقبه الى اخير، دولت خود را بر عقیده اسلامی استوار ساخت و به اساس آن سیاست می‌کرد. بنابر آن جایز نیست که فکری، مفهومی، حکمی و یا معیاری نزد دولت اسلامی وجود داشته باشد که آن از عقیده اسلامی نشأت نکرده باشد. از این رو ضرور است تا همه‌ی تصاميم، قوانين و مسائل کوچک و بزرگ دولت استوار بر همین عقیده باشد. بنابرین

و تأثیرگزار اسلام و گروههای اسلامی در قدرت افغانستان بود. شکست آن‌ها منجر به تقویت این روایت گردید که گروههای اسلامی نمی‌توانند امور مردم را به صورت درست آن به پیش ببرند.

جنگ داخلی در میان مجاهدین هرچند بخشی از آن نتیجه‌ی سیاست‌های قدرت‌های بزرگ و منطقه برای بدنام سازی مجاهدین بود، اما وضعیت خانه‌جنگی را به میان آورد که از بطن آن گروهی به نام طالبان ظهور کرد. طالبان اهداف اولیه خود را برچیدن پاتک‌ها، جمع‌آوری سلاح و تأمین امنیت عنوان کردند. آنها در مدت کوتاهی توانستند بر ۹۰ درصد از خاک افغانستان مسلط شوند و حکومت خود را در نخست به نام «دولت اسلامی» و سپس بنام «امارت اسلامی طالبان» نام‌گذاری کردند. طالبان شاگردان مدارس بودند و کمتر در عرصه‌های سیاسی و حکومت‌داری دخیل بودند. بی‌تجربه‌گی سیاسی واضح‌آ در اعمال و طرز حکومت‌داری شان نمایان بود. دوران طالبان هرچند در بخش‌های از امور شریعت نافذ بود، اما این شریعت از یک سُو با پشتون‌والی و عرف و عنعنات دهاتی افغانستان گره خورده بود و از سُوی دیگر، تطبیق شریعت بخش‌هایی محدود را در بر می‌گرفت. در مسائل سیاسی نظم دولت مملت حاکم بود. نظام اقتصادي و سیاست خارجی شان به جز موارد محدود براساس اسلام تنظیم نشده بود. هرچند طالبان ادعا می‌نمایند که پنج سال حکومت ما در جنگ سپری شد و فرصت تطبیق کامل اسلام را نیافریم. بعد از سقوط دولت طالبان و تأسیس نظم جدید سیاسی بر هبری امریکا و ناتو، اسلام تنها در شعار و الفاظ زمامداران بود، ولی در میدان عملی اسلام و ارزش‌های اسلامی به حاشیه رانده شده و نقشی در تصاميم کلان سیاسی ندارد. زیربنای دولت بر محور عقیده‌ی اسلامی بنا نیافته است. قانون اساسی که در سال ۲۰۰۴ تصویب شد هم در اساس وهم در شیوه تقنين مخالف اسلام بود. همچنان در آن ماده‌های وجود دارد که واضح‌آ مخالف اسلام می‌باشند. چنان‌چه در مقدمه‌ی قانون اساسی احترام به قوانین و کنوانسیون‌های بین‌المللی

چارچوب تصمیم‌گیری، سیاست خارجی و زیربنای حکومت‌داری براساس اسلام بود.

قواعد ذکر شده تصویری از حکومت‌داری اسلامی ارائه می‌کند که در روشنی آن می‌توان دولت‌های شکل گرفته در تاریخ افغانستان و منطقه را در آن سبک و سنگین نمود. چنان‌چه واضح‌آمیز این نتیجه می‌رسیم که دولت بر بنای اسلام در تاریخ این سرزمین وجود نداشته است.

در حالی که حاکمیت اسلام خواست دیرینه‌ی مردم مسلمان افغانستان بوده است که متأسفانه با وصف جان‌فشنی‌ها و قربانی‌های بی‌شمار تا هنوز نتوانسته‌اند به این امر مهم دست یابند. آنچه با مطالعه‌ی تاریخ افغانستان و عمل‌کرد حکام قبلی و فعلی می‌توان به نتیجه رسید که اسلام و ارزش‌های اسلامی جز روپوشی برای رساندن آنها به اهداف و مطالبات سیاسی شان، جایگاه بالاتری نداشته است. اسلام برای حکام افغانستان در طول تاریخ به ابزاری مبدل شده تا توسط آن حمایت مردم را بدست آورده و در تحت این چتر بتوانند قدرت و سلطه‌ی خویش را تداوم بخشنند. این کار به کرات به خصوص در تاریخ معاصر افغانستان اتفاق افتاده است. در واقع سردادن شعارهای اسلامی و اجرای نمادین شریعت منحیث یک وسیله‌ی مطلوب برای دوام قدرت دولتی بوده است تا روحیه‌ی قبیله‌گرایی و نفوذ اقوام و قبایل را در دستگاه قدرت کم سازد و به حاکم فرصتی را بدهد تا قدرت و نفوذ سیاسی را تقویت کند. همچنان اصلاحاتی که زیرنام اسلام صورت می‌گرفت به هدف این بود تا حمایت از نظام افزایش یافته و مشروعيت حکومت بیشتر گردد. چنین تلاش‌ها منجر به نتایج غمانگیز و دلسردی برای مردم عادی افغانستان شده است. چنان‌که پیامد عدم تأسیس یک حکومت اسلامی و سوق دادن جامعه در مسیری خارج از چوکات ارزش‌های اسلام، جامعه را به یک بُن‌بست برده است.

آنچه از مطالعه‌ی تاریخ افغانستان می‌توانیم به نتیجه برسیم که حکومتی در افغانستان براساس اصول و اساسات اسلام تأسیس نشده است. آنچه هم منسوب به اسلام می‌شود، دارای نواقص

در دولت اسلامی مفاهیم غلطی همچو دموکراسی، ارزش‌های قومی، ملی و سمتی؛ در اساس، ساختار و محتوا جایی ندارد.

در واقع، نظام حکومت‌داری در اسلام بر چهار قاعده استوار می‌باشد که عبارتند از:

۱. سیادت و حاکمیت از شریعت است. یعنی حکم از آن الله سبحانه و تعالی است و مردم حق تقین و تعیین حلال و حرام را ندارند. چه این کار توسط رأی اکثریت در پارلمان صورت گیرد، چه توسط فرمان شاه یا رئیس جمهور باشد.

۲. سلطه و قدرت از آن امت است. یعنی خلیفه توسط امت انتخاب می‌شود. هیچ خلیفه‌ی بدون بیعت امت مشروعيت ندارد.

۳. نصب یک خلیفه بر مسلمانان فرض می‌باشد. یعنی برای مسلمانان جایز نیست که بیش از یک حاکم یا خلیفه داشته باشند. در این جا تأکید بالای خلیفه واحد و رهبری واحد صورت گرفته است. تعدد حکومتها، کشورها و رؤسای جمهور در جهان اسلام مورد پذیرش نمی‌باشد.

۴. تنها خلیفه حق تبني احکام شرعی را دارد، لذا اوست که دستور (قانون اساسی) و سایر قوانین را از احکام شرعی اخذ می‌نماید. حاکم اسلام بدون تبعیض بالای تمام اتباع خود بدون در نظرداشت قوم، نژاد، دین و مذهب‌شان یکسان تطبیق می‌کند. تطبیق و اجرای حدود و سایر احکام تنها در صورت وجود خلیفه عملی می‌گردد.

همچنان دولت اسلامی از خود دارای ساختار مشخص می‌باشد که متفاوت از نظامهای موجوده و تجربه شده در جهان است. ساختار دولت خلافت به‌شکل پادشاهی، امپراتوری، استبدادی، اتحادی، ائتلافی، جمهوری، دموکراسی، مشروطه، صدارتی، ریاستی و امثال‌هم نیست. دولت در اسلام از خود دارای نظام و ساختار مشخص سیاسی می‌باشد که همانا خلافت می‌باشد و بر مسلمانان جایز نیست که بیرون از این ساختار به سیاست و حکومت‌داری بپردازند. از همین‌رو در طول تاریخ ما شاهد خلافت راشده، خلافت اموی، خلافت عباسی و خلافت عثمانی بوده‌ایم. در این دوره‌ها مبنا و اساس،

ساختن اسلام را تکلیف خویش پنداشته و توأم با امید و اخلاص در این مسیر مبارزه نموده است. زیرا بدون برپایی خلافت، وضعیت افغانستان و جهان اسلام سیاه و و تاریک بوده که در لجن زار بی ثباتی سیاسی، جنگ و منازعه و بحران اقتصادی و اجتماعی دست و پا می زند.

پس لازم است تا در راه اقامه‌ی دین بسیج شویم و به حاکمیت نظام‌های طاغوتی نقطه‌ی پایان بگذاریم. امید داریم تا الله سبحانه و تعالی خواست ما را اجابت نموده، با رحمت و نصرت خود قدم‌های را ما در این راه استوار نموده و چشم‌های ما را با نور دولت اسلامی روشن سازد.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبْلَنَاٰ وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعٌ

ا لمُحْسِنِينَ

[عنکبوت: ۶۹]

کسانی که برای (رضایت) ما به تلاش ایستند و در راه (پیروزی دین) ما جهاد کنند، آنان را در راه‌های متنه‌ی به خود رهنمود می‌گردانیم، و قطعاً خدا با نیکوکاران است.

صدق سه‌اک؛ نویسنده، تحلیل‌گر و عضو دفتر مطبوعاتی حزب التحریر - ولایه افغانستان است. وی در کابل متولد شده و تا مقطع ماستری در اقتصاد به تحصیلات خود ادامه داده است. نوشته‌ها و تحلیل‌های وی در روزنامه‌ها و وبسایت‌های مشهور افغانستان نشر شده است.
در توبیخ وی را دنبال کنید: musdiqsaahak@

بسیار زیادی بوده است. دولتسازی در افغانستان بیشتر براساس مفکره‌های قومی، قبیلوی، سمتی و زبانی صورت گرفته و یا هم دولتسازی براساس مفکره‌های غربی از قبیل: سوسیالیزم و دموکراسی بوده است. از این جهت است که افغانستان هیچ‌گاهی صاحب یک دولت باثبات نشده که اعتماد مردم را نسبت به خود جلب نماید. چون این شیوه‌ی دولتسازی در تقابل با افکار و خواست مردم بوده است. چنان‌چه دولتسازی برمبنای قوم، نژاد، سمت و زبان و یا براساس مفکره‌های سیکولاریزم و جمهوریت، نه تنها به وحدت و نهضت افغانستان صدمات جدی را وارد نموده، بلکه اعتماد مردم را نسبت به نظام و دولت نیز ضعیف ساخته است.

البته این مشکل تنها محدود به افغانستان نیست، این آفت امروزه در تمامی جهان اسلام بیداد می‌کند و هیچ دولتی را در سطح جهان نمی‌توان پیدا کرد که در آن اساسات و معیارهای یک دولت اسلامی مراعات شده باشد. این مسئله باعث بدختی، ذلت و عقبمانی مسلمانان شده و آنان را از کاروان نهضت به ذلت و انحطاط برده است. تا زمانی که مسلمانان نتوانند دولت اسلامی را اساس‌گزاری کنند و از نظم فعلی دولت-ملت خود را بیرون نکشند، این بُن‌بست و مشکل هیچ راه حل مؤقتی نداشته، بلکه پیچیده‌تر نیز می‌گردد. در نظم فعلی سرمایه‌داری - دموکراسی و دولت - ملت اسلام و مسلمانان هیچ ارزشی ندارند، بلکه سرکوب و ذلیل می‌شوند.

اما آن‌چه مایه‌ی امید و روشنی در انتهای این تونل تاریک است این‌که با وصف سوء استفاده ابزاری از اسلام توسط حاکمان و نخبگان قدرت افغانستان، مردم هنوز هم امید خود را در راستای تأسیس یک نظام اسلامی از دست نداده‌اند و برای رسیدن به این امر عظیم از هیچ تلاش، فداکاری و قربانی دریغ نکرده‌اند. چنان‌چه در هر دوره‌ی ما شاهد ظهور گروهی و قومی بوده‌ایم که فرمان الله سبحانه و تعالی و رسول گرامی‌اش صلی الله علیه وسلم را استجابت نموده و اقامه‌ی دین و حاکم

د صلاح الدین په لاس د فلسطین د ازادي درسونه

عدنان خان ژباره: عبد الله (لطفي)



د یوولسمی پېرى جیو پولیتکس

په یوولسمه پېرى کې د سیالو اړخونو تر منځ سیاسي خوئینتونه او د سیاسي څواک موازنې د اسلامي نړۍ له اوستني حالت سره ډېر توپیرنه لري.

عباسي خلافت د امت د رهبری مرکز و، خو په یوولسمه پېرى کې دوی خپله پخوانی دبدبه له لاسه ورکړي وه او یوازې يې پخوانی نوم پاتې و. له مصر خخه تر فارس پورې د اسلامي نړۍ مرکزي خاوره یو له بل خخه جلا وه. د سیاسي مرکزیت نشت د دې لامل شو چې ملوک الطوایفی رامنځته او د خلافت پرواندې د قدرت سیال څواکونه ایجاد شي.

له اساسی سیالانو يې یوه اسماعیلی دله فاطمیان وو چې ادعا يې کوله دوی د حاکمیت حق لري، څکه د امام علی رضی الله عنہ او فاطمې رضی الله عنھا اولاده ده. له همدي امله يې نوم «فاطمیان»

ډېرى په فلسطین کې روانې وحشی عام وژني ويني. کوم څه چې له شیخ جراح خخه پیل او الاقصى ته وغځښدل او پر الاقصى د حملې لامل شول، د نړۍ ډېر خلک ېپه حیران کړل. دالري د ځایي وګړو د تدریجی نابودی ډېره کوچنۍ برخه ده چې د صهیونستانو او د دوی د ملاتړو له لوري د لسګونو کلونو اشغال له امله روانيه ده. له کلونو راهیسي د ملګرو ملتونو حللاړو او غربی مداخلې را بللو وروسته، اوس ډېرى په دې پوه شوي چې روان اشغال باید د مسلمانانو د پوچونو په زور پای مومني.

اسلامي تاریخ او متون له داسې دلایلو او بېلګو خخه ډک دي چې د ازادي لپاره د مبارزې په پایله کې اشغال پای ته رسبدلی دي. غوره بېلګه یې چې زده کړه ترې کېدای شي، د صلاح الدین په لاس په ۱۸۷۷ کال کې د فلسطین ازادي ده چې د اروپا یې صلیبیانو ۸۸ کلن اشغال ېپا ته ورساوه.

حقیقت کې د پاپ سترگې بیت المقدس ته وي او پر تولو عیسویانو يې غږ وکړ چې د دغه شار په نیولو کې وندہ واخلي او په فلسطین کې د پاپ تر واکمنی لاندې يو صلیبی سلطنت جوړ کړي.

په ۱۵۹۶ م کال کې د ختیحې اروپا لورته د اوسنی فرانسې، المان او ایطالیې خخه د اشرفو او کلیسا د جنگیالیو په مشری د پوځونو ورتګ پیل شو. په لار کې يې د کلیسا د راپارول شوی مذهبی کړکې له امله اروپایی یهود قتل عام کړل. کله چې صلیبیان د قسطنطینی دېوالونو ته ورسپدل، امپراتور الکسیوس شار ته د دوی د ننوتو مخه نیوله، هغه وېره لرله چې دوی به بشار چور کړي، هکه دوی مخکې هم په لار کې پراته بشارونه او بشارګوټي چور کړي ۹۹.

کله چې صلیبیان د سوری او ترکی پر پوله د انطاکیې لرغونی بشار ته ورسپدل (په ترکیه کې او سنی انطاکیه)، دا مهال د سیمې سیاسی اوضاع د دوی د خوبنې مطابق روانه وه. انطاکیه هم د نورو بشارونو او بشارګوټو په خبر یوازې پاتې وه. دا وخت د سلجوقیانو امپراتوري یو واحد سیاسی دولت نه و. پر څای يې ویو ترکی امیرانو د بشارونو چارې سمبالولې او په دوامداره توګه یو له بل سره په شخزو بوخت وو. د دمشق، حلب او موصل ستر بشارونه سره بېل وو او پوځونه يې یو له بل سره په بې پایه جګرو بوخت وو. کله چې د صلیبیانو له لوري د انطاکیې بشار د محاصري په وخت کې د دغه بشار حاکم د صلیبیانو پر وړاندې له نورو پوځونو خخه مرسته وغونته، نو هيچا يې مرسته ونه کړه.

صلیبیانو دغه بشار ونیوه او د بشار او سپډونکی يې قتل عام کړل. د انطاکیې او بیت المقدس په لار کې د پرتو بشارونو تول وژنو پر شاوخوا سیمو د وحشت سپوری وغوراوه. د مسلمانانو پوځونو د صلیبیانو پر وړاندې له جګړې خخه ډډه وکړه، کله چې پوه شول د دوی موخه بیت المقدس دی، نو ډېرو له دوی سره د جګړې پر څای دا غوره وګنله چې له صلیبیانو سره د خروو، وسلو او خوندي لاري په ورکولو کې مرسته وکړي. د ۱۵۹۹ م کال په دوبی کې صلیبیان د بیت المقدس دېوالونو ته ورسپدل. د

و. له ۹۰۹ م کال راهیسي، فاطمیانو غوبستل اسلامي نړۍ ونیسي او اسماعیلی حاکمیت تاسیس کړي. دوی مخامخ د عباسیانو حاکمیت وننګاوه. په ۹۶۹ م کال کې یې مصر ونیوه او په اسلامي نړۍ کې په یو څواک بدل شول. د یولسمې پېړۍ په روستيو کې فاطمیان پر شمالی افريقا، مصر، مکه، مدینه او د فلسطین او سوری پر څینو برخو واکمن وو. نور سیال لوګاری سلجوقیان وو. د ملوک الطاویفي پر مهال عباسیانو د مرکزی اسیا د ترکانو له خاوره خخه غلام سرتبری راوستل چې په پوځ کې خدمت وکړي، ترڅو د فاطمیانو پر وړاندې د واک موازنې وساتي. دغه ترکی قبیلې اسلامي خاورو ته کډه شوې او اسلام یې ومانه. بیا یې په سمه پېړۍ کې د سیاسي ګډوډی پر مهال خپل دولتونه جوړ کړل. سلجوقیانو له سوری خخه تر مرکزی اسیا پوری یو باشباته دولت ایجاد کړ، خو بیا هم سلجوقیانو د خلافت د ژغورنکو رول ته دوام ورکړ. سلجوقیانو په یوولسمه پېړۍ کې د فاطمیانو د پراختیا مخه ډب کړه. د یوولسمې پېړۍ په روستيو کې سلجوقیان د اناتولیا په شاوخوا کې خپاره شول او د قسطنطینی خندو ته یې ځانونه رسول.

تر صلیبیانو مخکې هم مسلمانانو وحدت له لاسه ورکړي و. ګن سیال حاکمان او پادشاهی موجودې وي. حالت داسې و لکه اوس. مسلمانان په خپلمنځی سیالیو بوخت وو او حاکمانو یې یو له بل سره سیالی کولې. ټولو هغو کسانو ته یې د استثمار زمينه برابره کړي وه چې د سیمې لپاره یې شوم پلانونه درلودل.

د یوولسمې پېړۍ اروپاپی استعمار

کله چې په ۱۵۹۵ م کال کې د شرقی روم امپراتور الکسیوس پوه شو چې مسلمانانو ته په جګړه کې ماته نه شي ورکولې، نو د شرقی روم امپراتوری د ټورلو لپاره یې له خپل سیال دوهم پاپ اربن خخه چې په روم کې و، د مرستې غوبستنه وکړه. پاپ اربن له موقع خخه په ګټه اخیستنې پان (اورپاپی عیسوی) پوځ جوړ او د صلیب تر نامه لاندې یې لسګونه زره جنگیالي را ټول کړل. په

د ده پوچ په ۱۱۴۴ کال کې د اديسي مهمن بشار له صليبيانو ونيو. په دي وخت کې اديسه د صليبيانو کمزوري دولت و. صليبيانو گمان کاوه چې دا ماته يې د انطاكيي په خېر د واره بشار بايلل، خو دا د دوي تبرونته وه.

د عمام الدين ستراتيژي دا وه چې د صليبي گوابن پر وراندي سوريه سره متحده او تر خپل واک لاندي يې راولي. خو دا لرغونی بشار ده تر ولکې بهر پاتې شو، ھکه د دمشق امير نه غوبستل خپله سيمه له لاسه وركړي، ان د مسلمانانو د وحدت تر عنوان لاندي هم.

عماد الدين زنگي په ۱۱۴۶ کال کې وفات شو. ده زوي نورالدين زنگي يې ھاي ناستي شو. نورالدين هم د پلار په خېر د اسلامي نړۍ وحدت ته ملا وترله. نورالدين په ۱۱۴۹ کال کې د انطاكيي پر شاوخوا دېري سيمې ونيولې او په ۱۱۵۴ کال کې يې د دمشق امير د ھاي خلکو په مرسته له واکه ليري کړ، ھکه دوي د دمشق د امير او صليبي دولتونو له اړيكو خخه په تنګ راغلي ۹۹.

ديو رهبر تر مشری لاندي سورې د متعدد کېدو وروسته، يوازې د مصر موضوع پاته شوه. په دي وخت کې صليبيانو د سوبېل لور ته مخه کړي وه او د مصر د نیولو تکل يې کړي، تر خو په سيمه کې خپلې پښې ټینګي کړي. فاطميانيو احساس کړه چې دوي به ماته خوري، نوله نورالدين خخه يې مرسته غوبسته. هغه د اسلامي وحدت تر نامه لاندي پوچ ورولېږه، خو کله چې صليبيانو ماته وڅوړه، نو فاطميانيو له صليبيانو سره چې تازه د نورالدين پوچ مات کړي ۹۹، اړيكې جوري کړي. دا بېخي په لویه کچه خيانت و. د نورالدين پوچ له مصر خخه لار، خو فقط خلور کاله وروسته فاطمياني او شول چې بيا له نورالدين خخه مرسته وغواړي، ھکه صليبيانو بيا غوبستل چې مصر اشغال کړي. دا ھل نورالدين په مصر کې لومړي صليبيان مات کړل او بيا يې له فاطميانيو خخه مصر ونيو. ده خپل مهم جنرال شارخ هلتله د والي په توګه پربنود. شارخ خو مياشتې وروسته د ناروغۍ له امله وفات شو او په ۱۱۶۹ کال کې د هغه وراره یوسف د ده

۱۱۹۹ کال د جولای پر ۱۵ امه د یوې اوونۍ محاصري وروسته صليبيان وتوانېدل چې بيت المقدس له مسلمانانو ونيسي. بيت المقدس ته د عمر رضي الله عنه له ننزو وروسته دا لومړي ھل و چې ۴۶۲ کاله وروسته مسلمانانو بيت المقدس له لاسه ورکړ. داسي ھکه وشول چې د مسلمانانو مشران بي اتفاقه وو او د هغه وخت د «شريف حسينيانو» او «مير جعفريانو» د خيانت پايله وه چې له صليبيانو سره يې مرسته کوله.

د بشار ټول وګري چې شاوخوا ۷۰ زره تنه وو، قتل عام شول. په الاقصى کې د مسلمانانو دومره وينې وبهبدې چې د اشغالګرو تر زنگنو ورسپدې. د بشار مسجدونه او کليسائانې ورانې شوې. ان عيسويان وځورول شول، ھکه صليبيانو غوبستل خپل کاتوليك عيسوي مذهب د دوديز یوناني، ارمني، ګرجستانی او د بشار د نورو کليساؤ پر ھاي پر عيسويانو وتپي.

تابع دولتونه

د اسلامي نړۍ د ګډوډي له امله صليبيان وتوانېدل چې په بيت المقدس کې پاتې شي. په خلورو کلونو کې د صليبيانو خلور سلطنتونه ايجاد شول. د اديسي حاكميټ، د انطاكيي سلطنت، د ارمني کليکيا سلطنت او د طرابلس او بيت المقدس سلطنت.

د داخلي وېش او نفاق له امله اسلامي نړۍ دېره کمزوري او د هیڅ دول مقامت جوګه نه وه. بغداد، دمشق او قاهره چې د واک دوديز مرکزونه وو، په داسي وضعیت کې نه وو چې دې معضلې ته ھواب ووايې. د مسلمانانو ھينو شاوخوا کليو او بشارونو خو ان له صليبي دولتونو سره سوداګري پېل کړه چې په سيمه کې يې د دوي شتون نور هم ټینګ کړ.

قوت په وحدت کې دی

د الاقصى له سقوط خخه نيمه پېړي وروسته مسلمانانو د بيت المقدس د بيا ازادولو تابيا ونيوله. پېل يې ترك امير عماد الدين زنگي وکړ چې د عراق په شمال کې يې د موصل بشار اداره کاوه. نوموري موصل او حلب تر یوه دولت لاندي راوستل او د سيمې د لويو بشارونو ھواک يې سره یو کړ.

**د قدس له ازادي خخه دېر داسي خه زده کېدای
شي چې زموږ په اوسيني وضعیت کې د پلي کېدو ور
دي.**

بي اتفاقی (وبش): د مسلمانانو حکامو د بې اتفاقی له امله صلیبیان وتوانېدل چې په اسلامی نړۍ کې ځان ته ځای پیدا کړي. خپلمنځی اختلافات د دې لامل شول چې یوله بل سره سیالی وکړي او د صلیبی ګواښ پر ځای دوی د خپلمنځی جنګونو په غم کې وو. کټ مت لکه اوسيني اسلامي نړۍ چې په ملي دولتونو وبشل شوې او یوله بل سره په سیالی بوخت دي. بل لور ته کافر غرب له دغونشنسلستي اختلافاتو خخه ځټه اخلي او خپلې موخيې تر لاسه کوي.

د حکامو لېري کول: صلاح الدین مورته رازدہ کړه چې له نفاق سره باید شه دوی چلنډ وشي. دی له تولو هفو حکامو سره وجنګېده او له واکه یې ليري کړل چې د بیت المقدس د نیولو لپاره د وحدت مخالف وو. کله چې ده د فاطمي مصر نیولو تکل وکړ، خلکو یې ملاتړ وکړ، یوازي په دې خاطرنه چې له فاطميانيو خخه یې ازادي غونسته، بلکې غونستل یې قدس هم ورسره ازاد شي. صلاح الدین د خلکو د احساساتو پېرويو وکړه، نه د فاطمي حاکمانو. مورنن له ورته حالت سره مخ يو. زموږ حکام هم د امت د احساساتو پر وړاندې ولاردي. په داسي حال کې چې امت د فلسطين د ازادي لپاره تړي دي، حکام د مسلمانانو د کمزوري بهانې کوي او وايي چې صهيونستي دولت دېر څوکمن دي او د دوی لاسونه تړلي دي. صلاح الدین مورته رازدہ کړه چې دا دوی حکام باید لېري شي او هغه کسان یې ځایناستي شي چې د امت په خبر احساسات لري.

ځاین حکام: صلیبی دولتونه وتوانېدل چې پر سيمه خپلې منګولي بشخي کړي، ځکه د بیت المقدس شاوخوا سيمو وړو مسلمانو حاکميتونو له دوی سره مرسته کوله. د صلیبیانو د سلطنت موخه دا ووه چې د بیت المقدس خخه په استفاده په شام کې خپله ولکه ټینګه کړي او نورو سيمو ته یې

ځایناستي او د مصر حاکم وتابکل شو چې موره ټول یې د صلاح الدین ايوبي په نامه پېژنو.

د دېمن محاصره

د صلاح الدین لپاره د قدس د ازادي بنسټ کښېسوندل شو او سمدستي یې په دې پېل وکړ چې قدس بايد ازاد کړي. ده د مصر له وحدت خخه کار پېل کړ او د فاطميانيو ټول پاته شونې یې د تاریخ زباله داني ته واچول. ګمراه فاطمييان چې سلګونه کلونه د اسلامي امت پر لمنه تور داغ و، په رسمي ډول له منځه لارل. الازهر پوهنتون چې یو وخت د اسماعيلي تبلیغ مرکزو، په اسلامي بسوونځي بدل شو او تر ننه همداسي پاتې شو.

صلاح الدین د بیت المقدس له سلطنت سره د سولې معاهده لاسليک کړه، تر خود بیت المقدس پر شاوخوا د مسلمانانو د خاورو یو ځای کولو ته وخت پیدا کړي. کله چې نور الدین په ۱۱۷۶ کال کې د ناروځي له امله وفات شو، صلاح الدین د والي په توګه سورې ته روان شو او هیچا یې مخالفت ونه کړ. د خلکو د پراخ ملاتړ په مت یې تر فاطميانيو وروسته په لومړي څل سورې او مصر سره یو ځای کړل. بیا صلاح الدین عراق تر خپلې ولکې لاندې راوست. دا چاره د بیت المقدس د سلطنت لپاره په دې مانا وه چې دوی د یو څوکمن او واحد دولت لخوا محاصره دي او د داسي چاله لوري اداره کېري چې د بیت المقدس ازادي خپله وجیبه ګني.

د حطین په جګړه کې چې په ۱۱۸۷ کال کې پېښه شوه، د صلاح الدین پوچ د صلیبیانو پوچ ته درنه ماته ورکړه. یوازي لړ شمېر جنګیالي په المقدس بشار کې پاتې شول چې وروسته صلاح الدین ته تسليم شول. د صلیبیانو برعکس چې په بشار کې یې قتل عام وکړ، صلاح الدین ټولو او سېدونکو ته د وتلو خوندي لار ورکړه چې بيرته د عيسويانو خاورو ته ستانه شي او اجازه یې ورکړه چې خپل توکي له ځانه سره یوسې. په بشار کې د عيسويانو عبادتحايونه خوندي پاتې شول او زيارت کوونکو ته یې د ورتګ اجازه ورکړل شوه.

مخکنی قاعده: په اسلامي خاوره کې صليبي دولتونه د هغې مخکنی قاعدي له مخي تاسيس شول چې په اروپا کې د کلیسا لخوا جوړه شوې وه او موڅه يې د مقدسی خاورې نیول او د سيمې استعمار و د ګنو صليبي جګړو سرېږه بيا هم اروپا په عيسوي استعمارگر ونه توائبدل چې خپله مخکنی قاعده وساتي. تر تولو اوړده موده يې ۸۸ کاله وه چې صلاح الدين پای ته ورسوله. صهيونستي دولت هم نن په سيمه کې ورته رول لري. دا دولت په دې موڅه تاسيس شو چې په سيمه کې د مداخلې لپاره یوه قاعده ایجاد شي، ځکه خو غرب د وسلو، مالي امکاناتو او معنوی ملاتړ په مت د یهودي دولت ملاتړ کوي. هغسي لکه صليبي دولتونو چې د مسلمانانو له وړو حاكميتونو سره معاهدې او توافقات لرل چې په سيمه کې خپل شتون قوي کري او په اورپا کې د خپلو عيسوي متحدانو لپاره مخکنی قاعده و اوسي. صهيونستي دولت نن په سيمه کې د امريكا نظامي اده ده. امريكا يې په سيمه کې د خپل نفوذ د ساتلو لپاره کاروی. په دولسمه پېږي کې د صلاح الدين له لوري له سيمې خخه د صليبي دولت شړل دقیقا هغه څه دي چې موږ يې باید نن هم ترسره کړو، ترڅو په سيمه کې د بهرنۍ مداخلې وسیله له منځه یوسو.

صلاح الدين موږ ته وښوله چې د مسلمانانو تر منځ وحدت، زموږ له منځه د مزدورو حکامو لپري کول او له فلسطین خخه دفاع هغه څه دي چې موږ پېږي دغه مبارکه خاوره ازادولاي شو، ان شاء الله. لوړیتوب باید همدا وي او یوازي همدا کار به روان وضعیت ته د پای ټکی کېږدي.

عدنان خان

زبارة: عبد الله (لطفي)

وځکوي. نن صهيونستي دولت د یوشتمې پېړي د صليبي سلطنت په خپر کار کوي او د مصر، اردن او سورې حکام ورسره تړونونه او اړیکې لري چې یهودي دولت يې په سيمه کې نور هم څوکمن کړي او له دوى پرته حتی ځان هم نه شي ساتلای. صلاح الدين له ورته واقعیت سره مخ و، د بیت المقدس شاوخوا تولې سيمې يې نیولې، خاین حکام يې له واکه لپري او د صليبي سلطنت د اکمالاتو لاري يې پري وتړلې.



د اکمالاتو لار: صلاح الدين له لومړي سره په دي پوهېډه چې صليبيانو او د شاوخوا کليو او مسلمانانو د وړو حاكميتونو تر منځ سوداګري په بیت المقدس کې د صليبي سلطنت د اقتصاد لپاره حیاتي ده. صلاح الدين د دغو سيمو په نیولو سره پر دوى د اکمالاتو لاري وتړلې او په دي ډول د صليبي سلطنت اقتصادي شارګ پري شو. کله چې هغه د بیت المقدس محاصره پیل کړه، عيسويان د مقاومت جوګه نه وو، ځکه دوى د صلاح الدين له څوکونو سره د جګړې توان نه درلود. یهودي دولت هم نن ورڅله ورته وضعیت سره مخ ده. او به يې له اردن خخه تامنېږي او طبیعي ګاز مصر ورکوي. په دي ډول د سيمې حکام یو بېګانه دولت ته ثبات وربښي.

تمدن سرمایه داری و فساد دیدگاه داروینیزم در ارتباط به زندگی(۱)

(ترجمه)

جانسون مبنی بر عدم موفقیت استراتژی آن برای اجازه دادن به انتشار ویروس و ایجاد حوزه امن در برابر آن، اشاره داشت. از دکتر تیدروس گیریسوس، مدیر کل سازمان بهداشت جهانی، چنین نقل شده است "این ایده که کشورها باید از مهار کامل ویروس به کاهش آن کوتاه بیایند، یک ایده اشتباه

بوریس جانسون نخست وزیر انگلیس ۱۲ مارچ ۲۰۲۰م شهروندان کشورش را در ارتباط به شیوع ویروس کرونا (کوید-۱۹) شوکه کرده گفت: "من در این میدان واضح همراه شما و همه مردم انگلیس خواهم بود، بسیاری از خانواده‌ها عزیزانشان را قبل از فرارسیدن وقتیشان از دست خواهند داد".



و خطرناک می‌باشد" (القبس: ۱۴/۳/۲۰۲۰م). این‌که بدیل سیاست "مصنونیت عمومی" انگلیس در چهار چوکات فلسفه تمدن سرمایه داری حاکم چیست؟ و چرا انگلیس شکست خورد و از آن سیاست عقب نشینی کرد؟ همان چیزی است که سعی خواهیم کرد با تعمق در مفاهیم بنیادی تمدن سرمایه داری به آن پاسخ دهیم.

این مقاله قطعاً بر این تأکید دارد که ریشه و

بزرگ مستشاران علمی دولت انگلیس، پاتریک فالانس بیانیه را ارائه داده گفت: تا زمان دست یافتن به "مصنونیت عمومی"، ویروس کرونا می‌تواند حدود چهل میلیون نفر از ساکنان انگلیس، یا ۶۰٪ از جمعیت آن را آلوده کرده و بعد از کشور مان رخت برمی‌بندد (شبکه الجزیره: ۱۵/۳/۲۰۲۰). بزرگترین مجلة سیاست خارجی ایالات می‌لادی). بزرگترین شبکه ایالات متحده "فورین پالیسی" در گزارشی بر اعتراف دولت

است، چون: (داروینیزم، حق طبیعی و سکولاریزم) و همچنین هدف این مقاله بیان فسادی است که در نتیجه تطبیق نظامهای ناشی از این قاعده فکری بروز کرده است.

منظور ما از فساد یک پدیده، بیرون شدن و یا دور شدن آن از هدفی می‌باشد که به خاطر آن پدید آمده است. همان طور منظور از فساد دیدگاه داروینیزم در ارتباط به زندگی، فساد اساس و بنیادی می‌باشد که این دیدگاه بر مبنای آن ایجاد شده است و همان‌طور فساد پیامدها و نتایجی که تمدن سرمایه‌داری در پی داشته است، از زاویهٔ فساد در معیشت و پیشبرد زندگی، سپس بیچارگی روحی/ روانی و بدختی انسانی به جای خوشبختی آن.

نگاه سرمایه‌داروینی به زندگی باعث ایجاد فساد سیاسی، اجتماعی و اقتصادی شده و سبب جنگها و درگیری‌های بسیاری بوده است، نزدیک‌تر، ملیت گرایی، وغیره از بدی‌ها و شهرهای که برای بشریت به بارآورده است. حتی برخی از پیروان تمدن و سرمایه‌داران غربی خود به زشتی و جنایات این دیدگاه اعتراف نموده اند، به ویژه به زشتی و جنایات داروینیزم اجتماعی ناشی از آن، که باعث ایجاد مفکوره‌ای نزدیک‌ستانهٔ اروپایی مانند نازیزم و فاشیزم شده است.

در این مقاله سعی بر این شده است تا وضاحت داده شود که دیدگاه فاسد داروینی در مورد زندگی، روحی است که در همه مفکوره‌ها و نظامهای سرمایه‌داری دمیده شده است، بدین ترتیب می‌توان فهمید که چرا برخی از کشورها سیاست "مصنوبیت عمومی" را در زمینهٔ طبی/پزشکی، که بر همین سیاق می‌باشد، اتخاذ کرده اند و همان طور خواهیم فهمید که چرا این سیاست به طور نمونه شکست خورده و امریکا و انگلیس از آن عقب نشینی نمودند. نتیجه گیری نهایی این است، تا زمانی که این روحیه شریر و شیطانی و فاسد سرمایه‌داری ریشه کن نشود، بشریت از شر این فساد خلاص نخواهد شد، به ویژه اینکه این داروینیزم فقط به داروینیزم اجتماعی خلاصه نمی‌شود، بلکه از آن فراتر رفته و به دیدگاه گُلی از

اساس سرمایه‌داری فاسد است، زیرا این نظام بر دیدگاه داروینی در ارتباط به زندگی استوار می‌باشد، که زادهٔ تئوری حق طبیعی و توهمند تکامل است. این دیدگاه داروینی در اندیشه و طرز تفکر بسیاری از متفکران غربی - به ویژه انگلیسی‌ها - مثل آدام اسمیت (واضع قوانین اقتصاد سرمایه‌داری) قابل ملاحظه می‌باشد.

لازم به ذکر است که مجله‌الوعی در شماره‌های (۳۹۵ و ۳۹۶) موضوعی را به عنوان "فساد تمدن سرمایه‌داری و فروپاشی نزدیک آن" نشر کرد که این نشریه در ماههای ذی القعده و ذی الحجه ۱۴۴۰ هجری قمری مصادف با ماههای جون و آگوست ۲۰۱۹ م صادر شده بود. این نشریه فساد تمدن سرمایه‌داری را به وضاحت توضیح داده و بیان داشته بود که فساد این نظام برای مردم آن آشکار شده و تلاش‌های هم برای جایگزینی تمدنی غیر از آن صورت گرفت و آن تمدن عبارت از کمونیزم بود که آنهم ناکام بود و سپس فروپاشید. اما ما در آن زمان به تفصیل در بیان این موضوع نپرداخته و مظاهر و پیامدهای آن را بیان نداشتیم، نه در ارتباط به مفکوره و اساس تمدن سرمایه‌داری و نه هم در ارتباط به نظامهای برگرفته شده از آن. طوریکه در آن زمان گفته شده بود که قضیهٔ فساد سرمایه‌داری یک قضیهٔ واضح برای خود پیروان سرمایه‌داری بوده و به وضاحت در نزد تئوری پردازان ایدیولوژی سوسیالیزم مبارز است.

همچنین می‌توان ریشه‌ها و اساسات این تمدن را در دیدگاه‌های نظریهٔ پردازان حق طبیعی، قراردادهای طبیعی اجتماعی و مؤسیسین دولت، نیز دنبال کرد، مانند توماس هابس، جان لاک، روسو و مالتوس. چیزی که به عنوان جایگزینی برای نظریهٔ حق و یادخالت الهی در زندگی مطرح شده بود. دیدگاه سرمایه‌داری داروینی در ارتباط به زندگی توسط چارلز داروین تبلور یافت و بعداً داروینیزم اجتماعی از آن نشأت گرفت.

هدف این مقاله آشکار ساختن جنبه‌ها و مظاهر فساد تمدن سرمایه‌داری می‌باشد، از زاویهٔ نتایج مفاهیمی که این تمدن بر اساس آن بنا یافته

انگلیسی زبان گنجانده شد. سپس مؤرخ امریکایی «ریچارد هافستادتر» کتاب خود «داروینیسم اجتماعی در انگلیسیه امریکایی» را در جریان جنگ جهانی دوم در سال ۱۹۴۴م. به نشر رساند. و این همگام با شیوع و پخش نظریات پیرامون ارتقا و پیشرفت اجتماعی و تمدنی در اروپا بود آن‌هم در جریان عصر «پیشرفت و روشنگری» قبل از داروین. ویژه‌گی و مشخصه داروینیسم اجتماعی، اخذ نظریات داروین از زمینه زیست‌شناسی در تکامل، درگیری و بقا می‌باشد، بهویژه بکارگیری آن‌ها در مطالعات اجتماعی و عرصه‌های سیاسی.

فساد و زشتی نظریه اجتماعی داروین نسبت به زندگی بهسان روشی آفتاب واضح است حتی برای خود سرمایه‌داران. آنها این نظریه را یک نژادپرستی غیر انسانی می‌دانند که مردم را بر اساس، نژاد، رنگ و ظاهر متفاوت تقسیم می‌کند، و به جنگ‌ها و درگیری‌ها دامن زده و منجر به استثمار، استعمار و نسل کشی انسان‌ها می‌شود. تمام شرها و بدی‌ها در آن تجسم یافته است. بنابرین آنها سعی و تلاش دارند تا از آن بگریزند و ادعا دارند که که بی‌وقفه با آن مبارزه می‌کنند!!

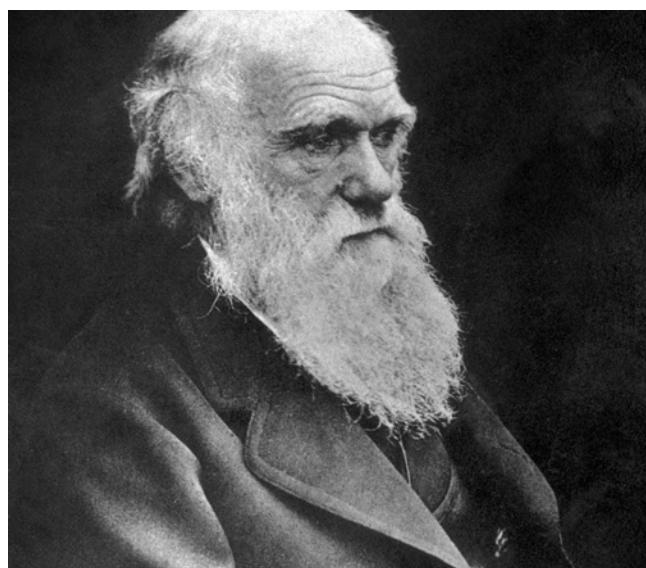
از نظر تاریخی، خطرات نظریه داروین

به دلیل پیامدهای خطرناک داروینیسم سیاسی در قرن نوزدهم و بیستم که در جنگ جهانی دوم به اوج خود رسید، سرمایه داران با یکدیگر وارد جنگ شدند، در نتیجه کشورهای حامل عقاید نظریه اجتماعی داروین مثل: آلمان نازی، ایتالیایی فاشیزم و نژادپرستی راستگرا که در تمام نقاط جهان گسترش یافته بودند به شکست مواجه شدند و بدنبال آن، غرب خطرات افکار مكتب اجتماعی و سیاسی داروینیسم را نه تنها به دست خود بلکه با خون خود لمس کرد و بلا فاصله در راستای مبارزه نمودن و ریشه‌کن ساختن آن دست بکار شد.

اما غرب سرمایه‌دار پس از دیدن خطرات موجود در این نظریه داروینی برای خود غرب، ادعا کرد که آن را رها کرده و دست از مبارزه آن کشیده است، اما وی نتوانست که این فساد را با شناسایی اصول

زندگی تبدیل شده و روحی است که در سرتاپای تمدن سرمایه داری در جریان است.

داروینیسم اجتماعی زشت‌ترین و فاسدترین چهره سرمایه‌داری



داروینیسم اجتماعی بر اساس قانون انتخاب طبیعی توسط چارلز داروین، زیست شناس انگلیسی در تفسیر اسطوره تکامل موجودات زنده و توانایی انطباق و زنده ماندن در درگیری بوجود آمد. داروینیست‌های اجتماعی از همه مهم‌تر هربرت اسپنسر و والتر باغوت، بر اساس نظریه داروین و قانون انتخاب طبیعی؛ ایده برتری نخبگان منتخب نژاد بشر را در ازای عقب ماندگی انواع دیگر آن، نظریه پردازی کردند. اسپنسر که مسیر استاد خود داروین و مسیر استاد استاد خود، مالتوس را پیموده است به این نظر است که؛ گروه‌های هستند که در مقایسه به گروه‌های عقب مانده؛ قادر به انطباق و پیشرفت اقتصادی و علمی خود می‌باشند بنابر این، بهره‌برداری و به برداشت کشیدن گروه‌های عقب مانده از سوی گروه‌ها و افراد پیشرفتی از نظر وی یک امر عادی بوده و حتی یک امر طبیعی است که قابل اعتراض نیست.

اصطلاح «داروینیسم اجتماعی» برای اولین بار در سال ۱۸۷۹م. در مقاله‌ای توسط «اسکار اشمیت» ظاهر شد. سپس این اصطلاح در اوآخر سال در جهان

جهانی با خطرات آن مواجه شد رد کرد، باز هم تاثیر زنده ماندن آن در اشکالی مانند: لیبرالیسم فردی و سرمایه‌داری که قدرت در دست قوی‌ترین شرکت‌ها متمرکز است به چشم می‌خورد. و همچنین تأثیر آن در هویت ملی که اساس آن برتری دانستن خود نسبت به دیگران و نظایر آن است هویداست. این تأثیرات و نظایر آن راه نجات و بیرون رفت از این نظریه را دشوار ساخته است. بنابر این، آن‌ها به تمدن دیگری احتیاج دارند که یک بدیل مناسبی برای برکندن تمدن شان از ریشه و پاکسازی زمین از فساد آن باشد و تا آن زمان، روند پیوند زدن لباس فرسوده این تمدن سرمایه‌داری ادامه خواهد یافت و سپس تلاش خواهد شد تا به نام روند توسعه با شرایطی که در جهان روبرو است تحت نام پیشرفت سازگار شود و احتمال می‌رود که این روند خرابی بیشتری را بیار آورده و آنرا متعفن‌تر سازد.

داروینیسم سیاسی و ناسیونالیسم نژادی:

ایدهٔ داروینیسم سیاسی برخواسته از ایدهٔ داروینیسم اجتماعی می‌باشد، که منجر به ظهور مفهوم دولت-ملت و عقاید نژادپرستانه در اروپا گردید. بناءً احساس ملی بر اساس ایدهٔ برتری جوئی (یک قومیت یا گروه مذهبی) بر گروههای دیگر و سایر ادیان استوار است که بذر نژادپرستی را بر دوش دارند. ظهور این ایدهٔ ملی گرایانه منجر به جنگ‌های زیادی بین کشورهای اروپایی در طول قرن نوزدهم و بیستم و احزاب ناسیونالیست در حال رشد تابه امروز شده است.

با تجزیه و تحلیل نقدي، عمیق و بنیادی از آغاز جنبش‌های ملی‌گرا مانند نازیسم یا صهیونیسم، به نظر می‌رسد که "سوس" داروینی اجتماعی با روشنی و صراحةً آن را خواه در عقاید یا در شیوه‌های شان پوسانیده است. مثلاً هتلر رهبر حزب نازی اقدام به سوختاندن موانع دائمی، مریضان، ضعیفان و تمام جنسیت‌های غیر اروپائی نمود؛ زیرا ایشان نمی‌توانستند با پیشرفت و کیفیت با محیط برابر باشند و همچون آسودگی‌های جامعهٔ برتر

و اسباب این نظریه معالجه کند و از آن نجات یابد، بلکه به خلاصه کردن نتایج این نظریه که وحشتناک‌ترین آسیب را به آن وارد کرد اکتفا نمود و اساسات و ریشه‌های تولیدکننده داروینیسم را به همان حالتی که بود باقی گذاشت. این نمایانگر وجود یک نقص ذاتی است که هنوز در تمدن سرمایه‌داری و طرز تفکر آن وجود دارد، به ویژه طرز تفکر فاسد آن که از علیت و خاتمت قطع شده است.

هنگام بررسی بسیار از افکار و نظام‌های برخاسته از تمدن سرمایه داری مانند: اقتصاد، سیاست، جامعه و سایر موارد را در میابیم که روح نظریه داروین هنوز آن را تحت فشار قرار داده و آن را به حرکت می‌آورد. غرب هنوز هم از نظام اقتصادی سرمایه‌داری استفاده می‌کند و با بررسی واقعی متوجه می‌شویم که نظریه اقتصادی سرمایه‌داری مبتنی بر همان نظریه داروینی در مورد زندگی است که در نتایج خود، خطرش کم‌تر از نتایج داروینیسم سیاسی نیست.

این شمه‌ای از دریای خطرات ناشی از - در طول تاریخ- نظریه داروینی نسبت به زندگی است، و از جمله می‌توان به جنایات، بی‌عدالتی‌ها و فسادی که خود غرب و جهان متهم شده اند اشاره نمود است. اما مردم این تمدن سرمایه‌داری، نمی‌خواهند که با واقعیت فساد اساساتی که تمدن شان بر آن بنا شده است مواجه شوند و با آن مبارزه کنند، زیرا آن‌ها در تطبیق این تمدن و تحمیل آن به جهان با زور، استعمار، رسانه‌های جعلی و ارتش مزدوران فکری و سیاسی خود گام‌های دور و بلندی برداشته اند. بنابر این آن‌ها بخاطر حکمرانی یک مشت- افراد سرمایه‌دار فاسد و سودجویی که از این اوضاع به نفع خود استفاده می‌کنند نمی‌خواهند که دست از فساد بکشند و سرمایه‌داران عادی هم تمایل به ایجاد تغییر از داخل به دلیل تداوم قدرت و بقای نظام‌های زندگی ندارند.

بنابر این، با وجود این- که غرب نظریه داروینیسم اجتماعی را پس از آن که در جریان هر دو جنگ

نتیجه مفکرۀ مبارزه بقای داروینی است.

مرکزیت و برتری اروپا و رابطه آن با استعمار:

با توجه به احساس انسان اروپایی به طور کلی - به ویژه سیاستمداران و اندیشمندان آن‌ها - از برتری و برتری جوئی نسبت به سایر مردم، تا جائی که سرمایه داران غربی شروع به دیدن خود به عنوان موجوداتی با پیشرفت و ترقی بیشتر می‌کنند. به عنوان مثال، ماکس وبر، متفکر دائرة المعارف آلمانی، در کتاب معروف خود تحت عنوان "اخلاق پروتستان و روح سرمایه داری"، کسی است که سرمایه داری را در جوامع غیر پروتستان مسیحی غیرممکن می‌دانست.

از این مفهوم تقسیم جهان به جهانی متمدن غربی و دیگر مردمان عقب مانده پدید آمد و این مفهوم حق استعمار مردم غیراروپایی جهان را برای آن‌ها توجیه کرد، به بهانه تعلق آن‌ها به نژادهای پایین انسانی که باید توسعه یافته باشد تا بتواند خود را اداره کند و تمدن ساختن به آن‌ها اختصاص یابد. نه تنها این، بلکه در یک مرحله آینده، نژادهای متمدن انسانی به احتمال زیاد نژادهای نادان را در تمام نقاط جهان از بین ببرند.

ریشه‌های عمیق داروینیسم در اندیشه

سرمایه‌داری:

هنگامی که به کتاب بزرگترین اندیشمندان بنیانگذار مفکرۀ ها و نظامهای سرمایه‌داری نگاه می‌کنیم، در می‌یابیم که آن‌ها در اصول و نقطه‌های آغازین با هم مشترک اند که دیدگاه آن‌ها را نسبت به زندگی تثبیت و شکل می‌دهد، خاطرنشان می‌کنیم که ارکان این دیدگاه به زندگی توسط "چارلز داروین" زیست شناس انگلیسی تکمیل شده است. بنابراین برای درک حقیقت دیدگاه داروینیان در مورد زندگی، خوب خواهد بود که نظریۀ داروین راوضاحت بخشمیم.

نظریۀ داروین تلاش می‌کند تا ایجاد و تنوع



آلمان محسوب می‌شدند. همچنین این موضوع را در اندیشه جنبش صهیونیستی نیز می‌بینیم، که بر این عقیده بود که یهودیان مردم برگزیده الله سبحانه و تعالی هستند و آن‌ها مستحق آن چیزی هستند که مردمان دیگر از آن برخوردار نمی‌باشند؛ زیرا الله سبحانه و تعالی مردمان دیگر را "همچون الاغی برای خدمت آن‌ها" آفریده است.

تا هنوز هم غرب ایده ملی‌گرایی تولید شده توسط دیدگاه داروین را بر می‌گزیند، و با وجود بحران آن و بحران دولت-ملت، هنوز از آن دفاع می‌کند و به سوی آن فرا می‌خواند. غرب در حل مسئله قومی ناکام ماند و اروپایی‌ها برای تحمیل مرزهای بین ملت‌ها با نبردها و جنگ‌های خونین درگیر شدند. ملی‌گرایی و وطن پرستی سبب شد تا اروپا را به دولت‌های کوچک و کشورهای جدا جدا تقسیم کند. این پیوندهای ملی و قومی از تجلی نژادپرستی و احساس برتری برخی نژادهای انسانی نسبت به دیگران است.

چنان‌که از اقدامات کشورهای اروپایی و امریکا در هنگام شیوع ویروس کرونا آشکار شد، که هر کشوری با سایر کشورها برای به دست آوردن داکتران و تجهیزات طبی مانند ماسک و دستگاه تنفس بدون تلاش برای همکاری با یکدیگر برای مقابله با این ویروس تلاش و مبارزه می‌نمود، و این ناشی از خودخواهی عمیق و تلاش جهت دنبال کردن منفعت خاص برای هر کشور است، که این

مشروعيت علمی برای اندیشه‌های پيش از نظریه داروین، مانند نظریه مالتوسی درباره جمعیت، نظریه اقتصاد سیاسی آدام اسمیت و دیگران بخشد.

در اين مقاله، ما اقدام به اطلاق يك اسم معين به تمام بنيادهايی که مكتب سيكولار سرمایه‌داری بر آن بنا شده، نظریه‌های بعدی در اقتصاد، سیاست و جامعه، همه نظام‌های نشأت گرفته از آن نمودیم و آن عبارت از دیدگاه داروینی برای زندگی است، منظور ما از این کار این نیست که داروین کسی است که آن را ایجاد کرده یا آن را تأسیس کرده است، بلکه نظریه‌ای است ریشه دار و اصیل در اصل سرمایه‌داری که اولین بذر آن در قرن شانزدهم میلادی است که داروین از پیشینیان خود گرفته است اما وی با نظریه خود ارکان آن را کامل کرد سپس آن را نشر نمود و به سوی آن تحت پوشش علم طبیعی فراخواند و این دیدگاه داروینی به زندگی همان نگاه سرمایه‌داری به زندگی است. پس از آنکه غربی‌ها نظریه داروین را پذیرفتد و قلب شان را با روح آن آغشته کردند، داروینیسم اجتماعی عادی شد و در علوم اجتماعی مورد پذیرش قرار گرفت؛ زیرا با اتکا به يك نظریه علمی (داروین) و قوانین طبیعت مشروعيت پيدا کرد و بسياري از عقاید نژادپرستانه مانند نازیسم و فاشیسم از اين دیدگاه داروینی نشأت گرفت و فلسفه‌های سوسیالیستی وجودی، فلسفه نیچه و همچنین فرويد در علم روانشناسی، برخی گرایش‌های ادبی از آن متاثر شد، اين دیدگاه همچنین در خدمت اقتصاد سرمایه‌داری بود و آن را پشتیبانه علوم طبیعی و قوانین آن قرار داد، همان علومی که سرمایه‌داران آن را به عنوان مرجع طبیعی حقیقت تقدیس می‌کنند.

داروین و متفکران سرمایه‌داری:

ديده می‌شود که دیدگاه "تمام" که تکامل زندگی را تفسیر می‌کند بدون اين‌که تصمیم خالق حکیم در آن مداخله کند، تا حد زیادي به روش تکاملی که اقتصاد بازار آزاد به آن باور دارد، شبیه است. چنان‌چه هر فرد و هر شرکت برای تحقق

اشکال مختلف موجودات زنده را ناشی از قانون تکامل خود به خود و تصادفی تفسیر کند، که بهترین افراد را برای انتقال صفات شان به نسل‌های آينده از طریق مکانیزم طبیعی به نام مبارزه برای بقا و بقای اصلاح انتخاب می‌کند. نظریه داروین از مفکرۀ تضاد بین موجودات زنده اعم از اعضای يك گونه یا انواع مختلف موجودات ناشی می‌شود.

نظریه داروین ادعا می‌کند که سبب یا سر درگیری، افزایش تعداد موجودات زنده و مقادیر محدود مواد غذایی است که توسط طبیعت فراهم می‌شود. گونه‌های زنده مطابق قانون توالی هندسی تولید مثل می‌کنند، در حالی که تولید مثل مواد غذایی طبق قانون توالی‌های عددی صورت می‌گیرد، به این معنی که تعداد افراد به روشنی بالاتر از مقدار مقادیر مواد غذایی موجود افزایش می‌یابد. بنابراین مسئله، محدودیت منابع طبیعی و تضاد بین بسیاری از گونه‌های زنده بر سر آن‌ها سبب مشکل شده است، که يك مبارزه برای بقا در شرایط دشوار است، کسی که در این مبارزه پیروز می‌شود بهترین است، بنابراین بقا برای بهترین است، و برترین فرد کسی است که قدرت داشتن ثروت را دارد و می‌تواند از آن دفاع کند، او کسی است که سزاوار بوده و از جانب طبیعت انتخاب می‌شود تا صفاتش را به نسل‌های آينده انتقال دهد و این قانون است که منجر به رشد موجودات زنده می‌شود، بدون اينکه نیازی به مداخله يك فاعل از نیروی خارجی (خالق) باشد، بلکه هر آنچه اتفاق می‌افتد به موجب قوانین طبیعی داخلی اتفاق می‌افتد.

عقاید و نظریه‌های بعدی که از اروپا نشأت گرفتند، به نظریه داروین بستگی داشتند و این نظریه را به عنوان يك نظریه علم طبیعی توصیف می‌کردند که برای نظریه‌ها و عقایدی که بر اساس این نظریه بنا شدند قبل اطمینان، قانونی و علمی است، مانند داروینیسم اجتماعی، استعمار و نظریه‌های نژادپرستانه مانند نازیسم، فاشیسم و ملی‌گرایی افراطی و غیره...، به همین ترتیب نوع

عین دیدگاه سرمایه داری نسبت به زندگیست و این دیدگاه موسسه‌ای است که فکر سرمایه داری بر آن استوار است و این فکریست که ریشه‌های آن نزد فلسفه سرمایه داری قبل از دیدگاه داروین وجود داشت و خود داروین نیز این دیدگاه را نسبت به زندگی به وجود نیاورد و در واقع، مبانی دیدگاه سرمایه داری مثل مبارزه برای بقا، حق طبیعی، کمبود نسبی و تکامل طبیعی. و آن‌ها را در عمل به ایده ظهور و تکامل کائنات زنده تطبیق نموده و سپس از آن دیدگاه خود را مطرح کرد.

با دقت در دیدگاه داروین نسبت به زندگی، در می‌یابیم که دیدگاه وی از وجود و زندگی، ریشه در افکار موسسه سرمایه داری داشته و قبل از این‌که نوشته داروین در سال ۱۸۶۰م به میان آید (این دیدگاه در بین افکار سرمایه داری وجود داشته است).

قبل از داروین، کشیش مسیحی که به آن توماس مالتوس (۱۷۸۹م) گفته می‌شد، ریشه‌های این افکار نزد وی دیده می‌شد و قبل از آن آدام اسمیت (۱۷۷۶م) که موسس پایه‌های اقتصاد سرمایه داری سنتی تلقی می‌گردد، در نوشته خود به نام *ثروت ملت‌ها*، حامل این دیدگاه بود و پیش از آن نیز، این دیدگاه نزد ژان ژاک روسو (۱۷۷۰م) در نظریه "قرارداد اجتماعی" موجود بود. فکری که توسط ژان لوک تبلور یافت و ریشه‌های اساسی آن در دیدگاه توماس هابز (۱۶۵۱م) در انگلیس دیده می‌شد.

همچنان داروین از مکتب "تکامل طبیعی فرانسه" نیز متأثر شد که آن را جورج دی بوفون فرانسوی در سال ۱۷۸۵م ایجاد کرد و در آن دیدگاه تکامل کائنات زنده را تأیید کرد.

جون لامارک از دانشمندان علوم طبیعی بود که از "دی فون" متأثر شد کسی که دیدگاه تکامل "لامارکی" به نام وی مسمی شده است و وی دارای کتابی به نام "تاریخ طبیعی حیوانات بی‌مهره" است که در سال ۱۸۲۰م منتشر شد.

شکوفایی در آن (بازار) تلاش می‌کند بدون نیاز به طرح مرکزی یعنی مداخله دولت. تأثیر اقتصاد دانان و سیاست‌های بر داروین کاملاً واضح است چون چارلز داروین سال‌های زیادی را از لحاظ فکری بین افکار "دیوید هوم"، "آدام اسمیت"، "روبرت فیرگوسون" و "هشینسون" قرار داشت. وقتی داروین در سال ۱۸۲۹م در کمبریج به سر می‌برد، در رساله‌ای نوشت: «پژوهش‌های من در مورد آدام اسمیت و ژان لوک تدوین یافته است».

چارلز داروین در زندگی نامه خود نوشته است: «در سال ۱۸۳۸م پس از آن که شروع به بحث سیستماتیک خود نمودم، کتاب "مالسوس" در مورد جمیعت را خواندم و آماده بودم تا ارزش نبرد به خاطر بقا را قدر کنم... از خلال ملاحظات متداوم و طولانی خود در مورد عادات حیوانات و نباتات. مرا به شگفت‌انداخت که در سایه این شرایط، تغییرات مناسب سبب حفظ نوع می‌شود و تغییرات غیر مناسب منجر به نابودی و نتیجه عملیه ظهور جنس‌های جدید می‌شود و این‌جا بود که به این نتیجه رسیدم که دیدگاه بقا بهترین تئوری است.

"مات ریدلی" در این مورد می‌گوید: «نسبت به تغییر، افکار هم تکامل می‌یابند مانند این‌که اجسام نیز تغییر می‌کنند و داروین حداقل این ایده را از اقتصاد دانان گرفته است کسانی که از فلسفه تجربی به آن دست یافته بودند از "لوک" و "نیوتون" گرفته تا هیوم و فولتیر تا هتشینسون و آدام اسمیت تا مالتوس و ریکاردو و تا داروین و والاس. قبل از داروین یگانه نظام اقتصادی غیر برنامه ریزی شده اقتصاد آدام اسمیت بود، کسی که به این عقیده بود؛ تکامل اقتصاد به شکل خود به خودی و خود جوش از خلال عمل کرد مردم صورت می‌گیرد بدون این‌که کدام شاه و یا پارلمان به آن تصرف داشته باشد... مثل این‌که داروین به عدم مداخله حکم خالق در مورد انسان‌ها باورمند بود، اسمیت نیز به عدم حاکمیت حکومت در بازار عقیده داشت».

ریشه‌های دیدگاه داروین برای زندگی:

کاملاً واضح است که دیدگاه داروین به زندگی

دیدگاه مبارزه و تکامل مارکس متفکر اروپایی که با داروین از یک محیط بود:

به خصوص پس از آن‌که اسرار وراثت در زیست‌شناسی کشف شد، فساد دیدگاه سنتی و سقوط علمی داروین ظاهر شد.

برای دانشمندان واضح شد که ویژه‌گی‌های موجودات زنده به هیچ وجه مربوط به ادعاهای داروین در مورد مبارزه برایبقاء، بقاء اصلاح و انتخاب طبیعی نیست و نیز واضح شد که قوانین داخلی اصلی در اصل کائنات وجود داشته که صفات و راشهای کائنات را رهبری می‌کند که آن را "کروموزوم‌ها" گویند و مسئول تشکیل اعضاء در اجسام و تمام صفات موجودات زنده، این‌ها اند و اصلاً این ویژه‌گی‌ها هیچ ربطی به شرایط خارجی ندارد چنان‌چه داروین ادعا نموده است.

بنابراین، به دانشمندان شرق و غرب واضح گردیده است که این دیدگاه را خود علم بیولوژی به چالش کشیده است علمی که در اروپا توسعه یافته است و به آن‌چه که اساسات فکری‌ای که این دیدگاه فاسد بر آن استوار بود، از دید علمی ازهم فروپاشید پس تمام نظریات و افکاری که بر آن بنا یافته نیز - از نظر علمی شان فاسد - است. خصوصاً این‌که سرمایه داران قوانین طبیعی را تنها مرجع دانسته و هر آن‌چه که مخالف این قوانین باشد، صالح نه بلکه فاسد می‌دانند و در نتیجه باید تمام علوم اجتماعی که بر افکار داروینی استوار است را از بین برند و همچنان برای شان لازم است تا اقتصاد سرمایه داری که اساسات آن بر عین خاستگاه و اساسات داروینی استوار است را نیز از محو کنند.

آیا این کار را کردند؟

نخیر این کار را نکردند! بلکه تمسمک بر تمدن و تمام افکار، نظریات و نظامهای فاسد خود اصرار ورزیدند حتی پس از این‌که فساد و اشتباه آن ثابت شد و تمام تلاش شان این است که این (پاره‌گی) را تحت نام تکامل و توسعه وصله بزنند!

دیدگاه مبارزه و تکامل طبیعی باری دیگر هم‌زمان با داروین توسط بزرگ‌ترین متفکر سوسیالیستی "کارل مارکس" و معلم آن "هیگل" در قرن ۱۹ میلادی و هم‌زمان با داروین، ظهرور کرد.

همچنان که داروین دیدگاه داروینی خود را نسبت به زندگی در زمینه زیست‌شناسی در سال ۱۸۶۰ ارائه نمود، مارکس نیز به تطبیق عین دیدگاه و افکار پرداخت یعنی در عصر وی همین افکار رهبری انسان و تاریخ را به دست گرفت و دیدگاه خود را در جریان تاریخ، مبارزه طبقاتی و تکامل جوامع آن بنای نمود چیزی که به نام "ماتریالیزم تاریخ" نامیده شد (۱۸۴۸م).

بنابراین، ناگزیر باید به مسیر تکامل جریان فکر سرمایه داری در اروپا توجه نمود. باید به ماتریالیزم تاریخی مارکس به عنوان بخشی از این مسیر تاریخی دید نه چیزی جدا از آن. مارکس طرح‌های فکری خود را در قالب اروپا آورد و افکار آن بخشی از آن بود. می‌خواهیم کسانی را متوجه کنیم که پرچم این افکار را حمل کرده و به این افکار مردم را فرا می‌خوانند و آن را علمی می‌دانند که حرکت تاریخ را تفسیر می‌کند، می‌خواهیم ایشان را متوجه حقیقت و ریشه‌های افکار کمونیستی کنیم افکاری که به عنوان یکی از تراوشهای تکامل فکر سرمایه داری اروپایی که مبنی بر دیدگاه فاسد داروینی نسبت به زندگی بوده و هر آن‌چه را که بر آن بنا یافته را فاسد نموده است.

فروپاشی دیدگاه تکامل داروینی

عجب نخواهد بود که سرمایه‌داران و برادران کمونیستی شان نامیدانه از دفاع از دیدگاه داروین نسبت به زندگی و از اساسات علمی داروین دست کشیدند. وجود نامیدی در پیوند زدن دیدگاه داروین تحت نام "تکامل و نوسازی" دیده می‌شود و نیز از تلاش برای انطباق آن با پیشرفت‌های علمی نو در علوم بیولوژی / زیست‌شناسی نامید شده اند،

از وقوع شش چیز بر شما می ترسم

، و معتهوه ها ممنوع التصرف هستند. پس چگونه سرپرستی امور مردم به این سفیه ها و پوچ مغزان گذاشته شود، درحالیکه درتصرف اموال خود شان مورد اعتماد نیستند!!

اما پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم امارت سفیه ها را در حدیثیکه کعب بن عجرة روایت میکند، اینگونه معرفی میکند: (از امارت سفیه ها به الله پناه میبرم، سوال شد : امارت سفیه ها چیست؟ فرمودند: بعد از من امرای بالای شما حاکم میشوند که از کتاب هدایت و سنت من پیروی و اطاعت نمیکنند، پس کسیکه دروغ آنها تصدق نماید و به ظلم و ستم آنها یارویاور است، قطعاً من ازاو بیزارم واو ازامت من محسوب نمیشود ، و از حوض کوثرم محروم میگردد، و هر کسیکه همکار ظلم و ستم شان نبوده و دروغ آنها تکذیب نماید ، او ازامت من بوده ومن از آنها هستم). رواه احمد.

امروز حکام سرزمین های اسلامی به اساس فرهنگ غربی زندگی خود شان را پیش میرد، و قوانین شان را دستورالعمل حاکمیت شان قرار میدهند، صراحتاً بیانگر طغيان و سرکشی از دستورات قرآن و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم است... تسلیم ، خضوع و فروتنی شان در برابر کفار ستم گر، تاکید بر معنی و مفهوم امارت سفیه ها است ... و این حکام به حاکمیت نظام سیکولریستی و سرمایه داری افتخار نموده، دوستی شان را بادشمن سرسخت اسلام و مسلمین که در هرجا تشنگی به خون مسلمان ها است در ملا عام و در رسانه ها بی شرمانه اعلام نمایند. و توابی مسلمان در تحت این حکومت بی خردان و سفیه ها زندگی نمایند...

پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم از شش مصیبت بزرگ برمیترسد: بلی یار رسول الله صلی الله علیه وسلم امروز ما شاهد آن شش مصیبت بزرگ هستیم که مارا از واقع در آن هشدار داده بودیم...

«أَخَافُ عَلَيْكُمْ سِتًا إِمَارَةُ السُّفَهَاءِ وَسَفْلُ الدَّمَاءِ وَبَيْعُ الْحُكْمِ وَقَطِيعَةُ الرَّحْمِ وَنَشْوُ يَتَّخِذُونَ الْقُرْآنَ مَزَامِيرًا وَكَثْرَةُ الشُّرَطِ» (رواہ طبرانی)

عوف بن مالک رضی الله عنہ از رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت میکند که فرمودند: از آمدن شش چیز بر شما در هر اسام: از امارت امیران سفیه و بی خرد ، قتل ، کشتار و ریختن خون ، خرید و فروش حکومت ، قطع صله رحم ، کسانی که قرآن را به موسیقی و نغمات می گیرند و آنانیکه حکومت های پولیسی و نظامی برپا میکنند. رواه الطبرانی.

تبصره

امارت سفیهان و بی خردان: رسول الله صلی الله علیه وسلم در راس همه هشدار ها و بیم ها امارت سبک مغزان و بی خردان را قرارداده است، چون حاکمیت سفیهان پیش زمینه برای تمام هشدارهای بعدی بوده که آنها در سایه حاکمیت آن بوجود می آید.

سفیهان کی ها اند؟ سفیه ها همان جاهلان سبک مغز ، کم عقل و بی شخصیت اند که پیوسته از هوای نفس شان پیروی میکنند، در اسلام آنها صلاحیت تصرف در اموال و امور شان را ندارند، چون آنها مورد اعتماد و اطمینان نیستند، والله سبحانه و تعالی فرموده است: {وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمْ...} انساً ۱۵ | اموال خود را، که خداوند و سیله قوام زندگی شما قرار داده، به دست سفیهان نسپارید.... و به گرفتن وصی ها امر نموده است، این سفیهان مثل دیوانه ها

راه برون رفت از حاکمیت امیران سفیه چگونه است؟

ازرهنمايى وهدایت قرآن و شريعت اسلامى سيراب شده وبهره برده باشد... بلی سبب تمام اين عذاب ها و محرومیت ها سکوت در برابر امارت اين سفیهان است.

پیامد حاکمیت دولت این بی خردان و نادانان بقیه مصیبت های بزرگ است:

حکومت به خرید و فروش گذاشته میشود؛ حکومت ها قراردادی میشود و کسی آنرا میخرد که درنهایت بی خردی و بی شخصتی قرارداشته باشد تا به رتبه امیر سفیه ها انتخاب شود! طبعا آنانیکه اینگونه شخصیت دارند هرگز در زمره آنانی نیستند که از هدایت قرآن و سنت پیروی مینمایند، پولی را که در معامله این حکومت میپردازند، از طریق رشوه است، پس منتظر قیامت باشید، زمانیکه امور مردم به غیر اهلش سپرده شود.

قتل و کشتن و ریختن خون مردم؛ یکی از پیامد های حاکمیت این سفیه ها، حکومت به اسلوب فرعونی است، بزودی اولاد های شان میکشند، دست و پای شان را قطع میکنند... انفجارات و ناامنی زیاد شده، هرج و مرج عام میگردد. چون ذره ای از تقوی که از ارتکاب حرام واژترک واجبات منع میکند باقی نمانده و همراه با تقوی وسایل حجت و برهان نیز برداشته شده است.

محافظین و نگهبان امیران زیاد میشود؛ در تیجه حکومت این بی خردان نظام حکومتی پولیسی، نظامی و استبدادی بوجود میآید، چون این حکام سفیه و بی عقل از مردم شان دره راس اند، از تحرکات و جنبش های بسیار کم در ترس ولزند، به همین خاطر این حکام بی خرد در سرزمین خود به پشتیبانی ولات شان سرو صدای های مردم را سرکوب نموده و آنها توسط شلاق های مانند دم گاو مردم را ترسانده مهار مینمایند، پیوسته صبح و بیگاه سخت در نارضایتی و غصب الله بسر میبرند.

رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیثی به روایت امام احمد، برای برون رفت از این مشکل حکم شرعی را بیان مینماید که هر مسلمان باید آنرا دانسته و عمل نماید تا از شراین امیران سفیه و نادان مسئون بماند و میفرماید:... پس کسیکه دروغ آنها تصدیق مینماید و به ظلم و ستم آنها یارویاور است، قطعا من ازاو بیزارم و او ازamt من محسوب نمیشود، و از حوض کوثرم محروم میگردد... ای مسلمین! بدون شک تصدیق غیر از فرمابندراری و اطاعت است، تصدیق و تایید حکومت سفیه ها و مشروع دانستن آن بمتابه باری و کمک رساندن به ظلم شان است، پس چگونه است پیروی از آنها؟ و با تصدیق خود عمر حاکمیت آنها را بدرازا کشیده ای و ظلم آنها را دوامدار ساختی... در حالیکه رسول الله صلی الله علیه وسلم اطاعت از سفیه ها و نادانان را حرام نموده است، پس چگونه ابراز بیزاری میکنی؟!! آشکارا در ترویج افکار و نظام های شان سهم میگیرید و در انتخابات دموکراتیک و حزبی شان مردم فراخوانده و عملکار کمالی مینماید. با وجود یکه رسول الله صلی الله علیه وسلم بالحن بن سیار شدید بیزاری خود را از آنها ابرازداشت و فرموده است: (امیران سفیه ازamt من نبوده و من از آنها بیزارم) وای از آن روزیکه همه مردم بسوی رسول الله میشتابند و شما مورد لعن و طرد رسول الله صلی الله علیه وسلم قرار بگیرید.

آیا این حالت نهایت دشوار و سخت نیست؟! همه پیامبران الله در روز قیامت امت های شان را به طرف رسول الله صلی الله علیه وسلم روان کنند و بگویند (.... بروید بسوی محمد...) و توکه ازamt پیامبر آخر الزمان هستی از قریب شدن به آن منع شوی.

روزیکه مومنین به حوض رسول الله صلی الله علیه وسلم سرازیر میشوند، و توازراه دور نظاره نموده به تشنگی زیاد ازین بروی، بی گمان در روز قیامت، کسی از حوض کوثر سیراب می شود که در دنیا

قطع نمودن صله رحم

سخن میگوییم درحالیکه توباکعب بن عجرة سخن میگویی و به الله دعا میکنی که مارا از آن درپنهان خویش نگهدارد.

ای بارالها! سرور وسید ما محمد بن عبدالله را سرور پیشوای انبیا قراردادی، از توعاجزانه و مخلصانه میخواهیم که امارت وسلطه این سفیهان و بی خردان را از سرما بردار و نیست و نابود شان گردان، زمان و عصر خلفایی راشدین دوباره احیا نما (تا درسایه آن عزتمندانه زندگی نماییم).

الها! قطعاً زمین افساد این بی خردان پر شده و مردم شهرها و بلاد گمراه و منحرف گشتند پس مارا توئای وقدرتی ارزانی بدارکه باظلم آنها مقابله نموده با دروغ شان آنها را رسوا دنیا و آخرت نماییم، تا اینکه با دوست اصلی و حقیقی خود در روز قیامت سرخ روملاقات نموده واژ حوض اش چهره های خود را منور بسازیم، به شهادت و گواهی اش که ما ازاوهستیم واوازما، سربلند باشیم. سیراب شود قلب ما با شربت و نوشیدنی پاک و مبارک که همراهی آن همه آن تلخی های که در وجود امارت سفیهان در طول سالها چشیده بودیم مرفوع گردد، و آنچه به متقيان وعده داده شده برای مانیز نصیب گردد. از جانب الله ندای سرداده شود که سلام برشما که پاک بودید و پاک زندگی نمودید، پس داخل شوید دریhest خدا و دران جاویدان باشد.

اگر حکومت سفیه ها نمونه واضح فساد سیاسی باشد، خریدوفروش حکومت نمونه فساد اداری و حیات باشد، قتل و کشتار و ریزاندن خون مردم در انتحار و انفجارات و نامنی ها درج گردد، کثرت پولیس ها و نظامی ها تمثیل سرکوبی عسکری باشد، یقیناً قطع صله رحم بیان گرفساد اجتماعی در دستگاه دولت سفیهان وجاهلان میباشد. کسیکه خاموش میماند در برابر ظلم این ظالمان، تقوی الله ترک نموده است.

کسانیکه قرآن را باموسیقی همسان استعمال میکنند: دست آورد های دیگری از حکمیت حکومت این سفیه ها ایجاد کسانی است که قرآنکریم تنها به مثل موسیقی استعمال مینمایند، و قرآن نزد آنها بحیث دستور و قانون الهی بحساب نمی آید حکم قرآن فروخته میشود، احکامات شرعی آن متروک قرار میگیرند، دراین برهه از زمان قرآن به زبان شان میگردد، دراین برهه از زمان قرآن به قاری های نادان واحمق و شیخ های حیله گر شبیه غنا و موسیقی میشود، این قاریان و شیخ ها نزد این حاکمان سفیه و کم خرد آوازخوانان و گرم کنان مجالس آنها میباشد، در برنامه های شان همان قاریان پیش قدم اند که دارای صدای زیبا است، نه کسیکه دارای فقه و دانش اصیل قرآنی . چنانچه در بعضی از روایات آمده (..پیشی گرفتن شان به اساس قرائت و افضلیت شان نیست بلکه به خوش آوازی شان است).

نگرانی ها و خوف ها افساد امامان و حاکمان بلاد وکشورها شروع شده، به فساد امامان نماز پایان می یابد! همینگونه این خطرات و مصیبت های بزرگ درنتیجه فرمانروای حکام نادان بوده که اثر تباہ کن آن متوجه شهرها و بندگان است... کدام بیان رساتروکدام نصیحت مهربانتر برای ما است از بیان و نصایح تو ای رسول خدا !! اکنون به حقیقت هشدارهای ششگانه که برای ما دادی شاهد هستیم وتلخی آنرا میچشیم، و آتش سوزنده آن مارا فراگرفته و در آن میسوزیم، و گویا که مباتو

مسئونیت غذایی

فیصل مایار

تاریخچه مفکوره مسئونیت غذایی:

مقدمه

مفکرین غرب در آغاز قرن ۲۰ گفتند که نفوس جهان به میلیارد ها رسیده، و طوری تخمین زدند که زمین ظرفیت تغذیه میلیارد ها انسان را ندارد. در سال ۱۹۶۸ م بیولوژیست مشهور به نام پول ارلیچ کتاب مشهور را تحت عنوان "مبب نفوس population Bomb" نوشته کرده است. وی در کتاب خود ذکر کرده که برای تغذیه تمام بشر مبارزه ناممکن است. و تا سال ۱۹۷۰م جهان با قحطی غذا روبرو و از بین خواهد رفت. قبل از آن در سال ۱۷۹۸ م توماس مالتوس رشد نفوس جهان را غیر قابل کنترول پیش بینی کرده بود. عنوان نظام های حاکم کپیتلستی تلاش برای تهیه نمودن غذا به جهان را یک وسیله برای پیشرفت تجارت و بدبست آوردن منفعت بیشتر قرار داده و این پدیده را از اولویت های اساسی پنداشتند، بالخصوص تهیه نمودن غذا در شرایط دشوار مثل جنگ، خشکسالی، حوادث طبیعی مثل زلزله، سیلاب ها، امراض ساری و غیره، طوریکه معلوم است هدف غرب از بین بردن فقر نه بلک بیشتر ساختن منابع و رشد اقتصادی بود. در کشورهای که آن ها جهان سوم می نامند، با داشتن منابع سرشار مشکل کمبود غذا را حل ساخته نتوانستند و بخاطر خیانت حکام و ابرقدرت های جهانی که در آن با یکدیگر در رقابت هستند این چالش چند برابر شده است، در نتیجه گفته میتوانیم که تمدن سرمایه داری تولید کننده مفکوره مسئونیت غذایی است.

مسئونیت غذایی چی معنی؟ و نظر اسلام در مورد مسئونیت غذایی چیست؟

در مورد مسئونیت غذایی بیشتر از ۲۰۰ تعریف وجود دارد. اما تعریف جامع و قبول شده که در

بشر از آغاز زندگی برای امرار حیات خود از کشت و کار زراعت مواد غذایی به دست می آورد. هر زنده جان روزانه برای یک مقدار مشخص غذا ضرورت دارد که حیوانات آن غذا را از طریق شکار و نباتات به دست می آورد، نباتات غذای خود را از عملیه فتوستتیز که در موجودیت آفتاب و آب مواد مورد ضرورت خود را از خاک جذب نموده و برای خود غذا تهیه مینمایند. انسان ها برای امرار حیات خود به سه چیز غذا، البسه و مسکن ضرورت دارد که از جمله ضرورت های اولیه به شمار میروند و به شیوه های متفاوت کوشش میکند نیازهای اولیه خود را برآورده سازند. غذای خود را از طریق کشت زراعت، تربیه، پرورش و شکار حیوانات به دست می آورد. نیاز های دیگر بشری مثل مسکن و البسه هم به نحوه غیر مستقیم به زراعت وابسته گی دارد. این قانون ایکو سیستم است که یک موجود زنده به دیگر نیاز دارد اگر نباتات نباشد حیوانات زندگی خود را پیش برده نمیتواند، اگر حیوانات و نباتات نباشد انسان زندگی خود را پیش برده نمیتواند. والله سبحانه و تعالى در کائنات و زمین این ظرفیت را نهاده که تا ختم زندگی توانایی تغذیه زنده جان ها را دارد. اما در این اوآخر بعد از روی قدرت آمدن سیستم سرمایه داری در بشریت مفکوره ای پیدا شده که گویا زمین ظرفیت تغذیه بشر را ندارد و باید از رشد سریع نفوس بشر جلوگیری شود و باید نفوس مناسب زندگی خود را روی زمین ادامه دهد. در این مقاله تاریخچه تولید محصولات زراعی در دوران های مختلف حاکمیت بشر، مفکوره مسئونیت غذایی و اینکه اسلام چگونه مشکل کمبود غذا را حل میسازد بحث شده است.

، افريقا و صحرای بزرگ(افريقا)... زنده‌گی می‌کنند.» در گزارشى سازمان غذائي جهان (تليفود) در ۲۰۱۵/۱/۲۳ چنین آمده است: «در هر دقيقه ده طفل به سبب گرسنگي هلاك می‌شود؛ يعني در هر ۶ ثانие يك طفل می‌ميرد، در عصرى که همه جا سخن از انفلونزا خوکى است سالانه ۱۷ ميليون انسان از گرسنگي می‌ميرد.» تا سرحدى که در افغانستان مردم از عدم موجوديت غذا به حالت رسيده اند که حتی گرده اي خود را برای پيدا کردن و خريدن لقمه نانی ميفروشد، گذارش ها نشان ميدهد که مردم سوريه بخاطر زنده ماندن خود از خوردن گوشت سگ و پشك استفاده ميکند. اما در اين جاها کدام صدا و صحبت از مصئونيت غذائي به گوش نمiresد.

سال ۲۰۰۰ در جلسه جهانى غذا (World food summit) مورد تأييد قرار گرفت از اين قرار است: مصئونيت غذائي به اين معنى است که تمام مردم باید هر وقت، در هر نوع شرایط به غذاي سالم و صحى برای امرار زندگى سالم و صحت مند دسترسى داشته باشد.

برای تأمین مصئونيت غذا به سطح جهانى سازمان FAO ايجاد گردیده و از طريق سازمان FAO در سال هاي متفاوت نشست هاي زيادي برگزار گردید. و طبق تلاش هاي آن توليدات زراعتى به مراتب بيشرتر گردید، تا سرحدى که تحقيقات نشان ميدهد که رشد توليدات زراعتى از رشد نفوس بشر بيشرتر است و برای تغذيه بشر غذاي كافى وجود



و نى هم برای آن کدام اقدام صورت گرفته است و از مصئونيت غذا در جاهاي صحبت ميشود که در آنجا شركت هاي بزرگ توليدات زراعتى فعاليت دارد مثل جاپان، کانادا، آلمان و غيره. درعيين حال، در هر دو کشور (افغانستان و سوريه) سرمایه کافى وجود دارد ولی به دليل تطبيق نظام سرمایه داري، اين سرمایه در دست تعداد بسيار اندکی از مردم قرار گرفته و اکثريت مردم عام را در فقر و گرسنگي شديد قرار داده است. طوريكه ذكر نمودم با ظاهر شدن سيستم

دارد. اما برعکس در ميدان واقعیت در کشورهای موسوم به جهان سوم بالخصوص در کشورهای مسلمان مثل افغانستان، عراق، سوريه، الجزاير، کشورهای افريقيا و غيره ... فقر بيشرتر گردیده و مردم برای امرار حيات خود برای به دست آوردن غذا کارهای بسيار شاقه را انجام ميدهد، العربيه-نت به تاريخ ۲۰۱۶/۵/۲۶ در گزارشى چنین نگاشته است: «در سراسر دنيا ۹۲۵ ميليون انسان گرسنه وجود دارد، که اکثريت آن در جنوب آسيا(افغانستان، پاکستان، بنگلہ دیش، هند، سریلانکا، نیپال، مالدیف، بوتان)

مشهور است بیان نماییم که در دوران حاکمیت وی غریب و فقیر پیدا نمیشد که حاصلات زراعتی بیت المال برایش تقسیم گردد، پس عمر بن عبدالعزیز امر نمود که دانه های گندم را در کوه ها پاش دهید تا پرندگان سیر شود و در روز آخرت نگوید که در دوران حاکمیت عمر بن عبدالعزیز ما گرسنه بودیم.

قرن ۱۰ و ۱۱ میلادی اوج قدرت مسلمانان بود، تولیدات زراعتی مسلمانان جهان را به حیرت انداخته بود، در حالیکه در آن وقت در اروپا زمین های زراعتی در دست ۱٪ مردم بود و ۹۹٪ مردم در آن دهقانی میکردند و به مشکلات سخت زندگی دست و پنجه نرم میکردند. مادران نسبت به زنده ماندن اطفال خود به مرگ آنها راضی بودند تا از این زندگی پر از غم و درد بی غم شود. یکی از علت های حمله صلیبی ها بالای شام فقر آنها بود. فرد فقیر که به نام Old Monkey مشهور بود، بدون کفش ها راه میگشت چون یک سخنران خوب بود و بسیار فصیح صحبت میکرد، مردم فقیر را گرد خود جمع کرد، و به آنها انجیزه حمله به سرزمین های مسلمانان داد. وقتی آنها قصد اشغال سرزمین شام کردند، شعار معروف اش این بود که میگفتند: ما به سرزمین شیر و عسل میرویم. و جهان اسلام در آن زمان معرفی کننده محصولات اساسی به غرب بود طوری که مفهوم آبیاری تابستانی را مسلمانان به غرب انتقال داد. نیم قاره هند در دوران حاکمیت اسلام موتور تولیدات زراعتی بود و ۲۵ فیصد محصولات زراعتی جهان را تولید میکرد. در صورتیکه سرزمین هند شرقی که تحت استعمار بریتانیا بود صدها هزار مردم بخاطر گرسنگی از بین رفتند.

اسلام و تنظیم غذا از لحاظ عقیدوی:

اسلام پیش بینی بحران جهانی غذا را منع قرار داده است، البته مشروط بین که از منابع روی زمین مطابق به نظم اسلام - یعنی دولت خلافت - رهبری شود. الله سبحانه و تعالى در قرآن کریم چنین مهربانی میکند:

کیتیلیسم مفکوره مسئونیت غذایی پیدا شده و از این مفکوره بیشتر برای منفعت شرکت های بزرگ تولیدات زراعتی استفاده میگردد نه برای از بین بردن فقر بشر از روی کره زمین.

تأمین امنیت، مسکن و غذا از جمله ضروریات اساسی بشر به شمار میرود که بدون از آن پیشبرد زندگی سخت میشود. و این سه عنصر از جمله وظایف اساسی دولت خلافت میباشد که برای اتباع خود آن را تأمین نماید. که سیستم سرمایه داری برای تأمین غذا از مفکوره مسئونیت غذایی استفاده نموده و سازمان های متفاوت را برای حل مشکل ایجاد کرده نه این که مشکل را حل نموده بلکن مشکل را بیشتر ساخته است، غرب و کشورهای کیتیلیستی از طریق سازمان های شان در کشور های فقیر برای افزایش تولیدات زراعتی کمک میکند طوریکه در افغانستان از سال ۲۰۰۱ الی ۲۰۲۰ میلیارد دلار امریکایی به مصرف رسیده است، ولی با هم در افغانستان از سه تن دو تن در فقر مطلق و بیشتر از ۵٪ مردم زیر خط فقر زندگی میکند.

حاکمیت اسلام هم برای تأمین غذا در طول حاکمیت ۱۳ قرن کارکردها خود را درین عرصه ثابت نموده است. تأمین غذا برای امت مسلمه یکی از وجایب اساسی دولت خلافت در اسلام می باشد. طوریکه واقعیت است در بعضی جاهای مردم زندگی میکند که انواع خاص از نباتات در آنجا رشد و نمو میکند و دیگر انواع نباتات در جاهای دیگر رشد میکند که باید برای تبدیل و رساندن تولیدات مورد ضرورت باید سهولت های ذخیره نمودن و تجارت و انتقال مهیا گردد. جاهای است که در آنجا طول فصل نمی بسیار گرم یا بسیار سرد که حتی امکان رشد نباتات نباشد پس باید از دیگر مناطق غذای آنها تهیه گردد.

در حاکمیت اسلام ما شاهد حوادث سخت و ناگوار مثل خشکسالی، آفات، طوفان و غیره بودیم ولی دولت اسلامی با تدبیر کامل به شکل درست آن را مدیریت کرده و زندگی مسلمان ها را نجات میداد، برای درک درست میتوانیم از آن دور طلایی خلافت عمر بن عبدالعزیز که به عمر ثانی نیز

وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ مِنْ فَوْقَهَا وَبَارَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ
فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِلْسَّائِلِينَ

(فصلت: ۱۰)

تمام احادیث فوق به قناعت و کم خوری تشویق می کند که خود نوعی از فرهنگ تغذی را تشکیل می دهد. زیرا همین که روزانه سه مرتبه باید غذا بخوریم و از تولیدات مختلف غذائی استفاده کنیم، خود از فرهنگ سرمایه داری آمده که در فرهنگ تغذیه اسلامی چیزیست نا آشنا. و حتی برای بشر در زمان های سابق نیز چیزی بود عجیب و نا آشنا. چون بشر در زمان های سابق نیز غذا کم می خوردند اما به شکل صحی و طبیعی بوده که ارزش غذائی آن بی نهایت بلند بود.

ترویج فرهنگ اتفاق

تغذیه کردن مسلمان فقیر بالای دیگر مسلمانان واجب است طوری که رسول الله ص فرموده است: ما آمن بی من بات شبعان و جاره جائع الی جنبه، و هو يعلم به. ترجمه: آن کس به من ایمان ندارد، کسیکه با شکم سیر خواب میکند وقتیکه مسلمان همچوار او گرسنه باشد و او خبر هم داشته باشد. همچنان او ص فرموده است: أَيُّمَا أَهْلَ عِرْصَةٍ أَصْبَحَ فِيهِمْ امْرُؤٌ جَائِعٌ فَقَدْ بَرِئَتْ مِنْهُمْ ذَمَّةُ اللَّهِ. ترجمه: اگر در یک محله یک فرد گرسنه پیدا شود، حفاظت الله سبحانه و تعالی از آنها برداشته میشود. از روایات ذکر شده معلوم میگردد که فکر کردن در مورد کمبود غذا از لحاظ عقیدوی حرام است و اسلام مسلمانان را از اصراف منع نموده است. پس غذا به اندازه کافی موجود است ولی تولید و توزیع مساویانه آن ضرور است. فکر از دیاد نفوس، کمبود آب و کمبود زمین های زراعتی که باعث از بین رفتن نسل بشر گردد در اسلام کدام اساس ندارد. بر عکس اگر به طول تاریخ بشر نظر بیاندازیم در می یابیم که قحطی در جای آمده که نفوس آنجا کم بود. چین که نفوس آن به میلیارد ها میرسد به بحران غذا یا قحطی روبرو نگردیده است، ولی کشورهای افریقا یکی که بسیار نزدیک به بحر زندگی میکند نسبت به چین منابع بیشتر دارد اکثریت اوقات در فقر و تنگdestی زندگی میکند. تحقیقات نشان میدهد که بعد از جنگ جهانی اول تا حال نفوس جهان دو برابر شده و همچنان تولید غذا سه برابر

ترجمه: و او بر روی زمین کوه های استواری قرار داد و در آن برکت نهاد و خوراک (اهل) آن را به اندازه در آن مقرر کرد تمام این کارها همراه با افرینش زمین در چهار روز کامل به پایان آمد، ذکر تعداد این روزها برای کسانی است که درباره ای آن می پرسند).

از دیدگاه اسلام هر که توانایی تهیه کردن غذا، امنیت و صحت داشته باشد مثل که تمام جهان را با خود داشته باشد در این مورد حدیث از رسول الله صلی الله علیه و سلم روایت گردیده است، من أَصْبَحَ مَنْكُمْ آمَنًا فِي سَرْبِهِ، مَعَافِي فِي جَسَدِهِ، عِنْدَهُ قُوَّتِ يَوْمِهِ، فَكَأْنَمَا حَيْزَتْ لِهِ الدُّنْيَا، ترجمه: "کسیکه صبح در فامیل خود را در امن یابد، صحتمند باشد، توانایی آن روز را دارا باشد، طوری است مثل که تمام جهان را با خود داشته باشد" رواه ترمذی.

مسلمان هنگام خوردن کم میخورد، به اندازه که زندگی کند. در مسلم از رسول الله ص روایت گردیده است که فرمود: **الكافر يأكل في سبعة أمعاء، والمسلم يأكل في معى واحد**. رواه مسلم.

ترجمه: کافر از هفت شکم میخورد و یک مسلمان از یک شکم میخورد. این حدیث شریف مسلمان را به کم خوردن تشویق میکند، و خاصیت کافر را تشریح میکند که زیاد میخورد، طوریکه الله سبحانه و تعالی آنها را تشریح نموده است: **والذين كفروا يتعمدون و يأكلون كما تأكل الانعام**. ترجمه: کسانیکه ایمان ندارد لذت میبرد و میخورد مثل که حیوانات میخورد(میچردد). سوره محمد آیه ۱۲. ابوهریره رض از رسول الله ص روایت میکند که وی ص فرمود: **طعام الواحد يكفي الاثنين، و طعام الاثنين يكفي الاربعة، و طعام الاربعة يكفي الثمانية**. ترجمه: غذای یک نفر برای دو نفر کافی است و غذای دو نفر برای چهار نفر و غذای چهار نفر برای هشت نفر کافی است. متفق علیه.

مسئولیت امام است. طوریکه حفظ زندگی امت بالای دولت فرض است، تولید و تهیه غذا هم بر دولت فرض است طوریکه از رسول الله صلی الله علیه و سلم روایت گردیده است: (ما لایتم الواجب الا به فهو واجب) ترجمه: چیزیکه توسط آن واجب دیگر انجام میگردد خودش واجب است.

حاکمیت سرمایه داری و مفکوره منفعت گرایی انسان را از ارزش های اخلاقی و اهداف معنوی خالی نموده، بغير از منفعت دیگر هیچ چیز را به نام ارزش، معنویت، دید اخروی، رضایت الله و... نمیشناسد. حتی انسان به تجارت نمی پردازد تا وقتیکه فایده نداشته باشد، به فقرا کمک نمیکند الى این که از سرقت مال آنها جلوگیری صورت گیرد، این پیامد نظام حاکم است که طبقه فقیر را دشمن طبقه ثروتمند ساخته است.

در سرمایه داری قاعده اساسی است که منابع محدود است و خواهشات انسان ها نا محدود است. پس باید قاعده وجود داشته باشد که توازن میان احتیاجات و وسائل اشباع آن را برقرار سازد و کیفیت توزیع امکانات محدود را در برابر احتیاجات نامحدود انسانی معین سازد این جاست که مشکل توزیع اشیا و خدمات با تولید پیدا میشود. و به دید آنان باید این مشکل با افزایاد تولید اشباع گردد.

در اسلام مشکل اقتصادی همانا توزیع ثروت است نه تولید و تجمع ثروت، اگر چه تولید نیز اهمیت دارد. تولید به علم و فن ارتباط دارد و توزیع به دید خاص از زندگی ارتباط دارد از همین لحاظ است که نظام اقتصادی اسلام نه آنقدر ملکیت فردی را آزاد گذاشته که تمام ثروت در دست چند نفر بی ا福德 و نه هم آنقدر ملکیت عمومی را آزاد گذاشته که هیچ ملکیت شخصی وجود نداشته باشد. در نظام اسلام ملکیت به سه نوع است ملکیت عامه، ملکیت دولت و ملکیت فردی. برخلاف سرمایه داری در اسلام احتیاجات انسان به دونوع است اول: احتیاجات ضروری دوم احتیاجات کمال آن هم در وقتی پوره میگردد که فرد در یک جامعه معین تحت معیار های معین اسلامی زندگی کند.

افزایش یافته ولی در از بین بردن فقر کشورهای جهان سوم کدام تاثیری نداشته است. طوریکه در قرآن عظیم الشان از جمله حوادث قصه یوسف علیه السلام ذکر گردیده است که در آن وقت مردم مصر در دو مقطع با آبادی و خشکسالی شدید مواجه شده بودند، در همان وقت برای حل آن بحران بغیر از وحی الهی دیگر کس نتوانست راه حل درست پیدا نماید، همان بود که یوسف علیه السلام در هفت سال اول آبادی و باران های زیاد گندم زیاد ذخیره نمود و در هفت سال بعد خشکسالی شدید از آن استفاده نمود و مردم آن زمان را از بین رفتن نجات دادند.

از لحظه واقعیت منابع موجود

متخصصین زراعت میگوید که زمین به اساس معیار های امریکا ظرفیت تغذیه نمودن ۴۷ میلیارد انسان را دارد و به اساس معیارهای جاپان زمین ۱۵۷ میلیارد انسان را تغذیه کرده میتواند. بعضی از متخصصین میگوید اگر زمین های زراعتی فعلی به شکل درست استفاده شود ۱۰ برابر نفووس فعلی را تغذیه کرده میتواند. بعضی ها تخمین زده است که زمین ظرفیت تغذیه ۱۳۲ میلیارد انسان را دارد که یک مقدار بسیار بزرگ است، این تخمین ها بر اساس ظرفیت های دست نخورده طبیعت است که بشرط حال بعد از انقلاب ساینسی در قرن ۲۰ با بیشترین تولید خود یک فیصد آن را استفاده کرده است.

مسئولیت حاکم (خلیفه) در اسلام

در دولت اسلامی بزرگ ترین مسئولیت امام یا خلیفه تهیه نمودن غذا برای امت است، یکی از مسئولیت های اساسی امام است که باید از گرسنگی جلوگیری نماید و به معیشت مردم رسیدگی نماید پس گرسنگی اصلا پیدا نمیشود. به برتریت و انحصار به طور کلی و به نظام سرمایه داری به طور خاص پایان داده میشود.

در حالات و شرایط سخت مثل جنگ، زلزله و حوادث طبیعی رفع نمودن ضروریات اساسی مردم

مقداری امراض معاش تأمین و تخصیص داده میشود. و اگر بیت المال نیز توانایی آن را نداشت که تعداد زیادی از فقرا را مساعدت نماید، پس بر تمام مسلمین واجب میگردد تا برای حل این معضله مساعدت نمایند.

زراعت یکجا با صنعت، تجارت و کارگری منبع اساسی اقتصاد است. و طوریکه ذکر نمودیم سرزمین های اسلامی اساسی ترین منابع غذا میباشد. مشکل اساسی کمبود غذا، نبود زمین قابل کشت، امکانات صنعتی، نیروی انسانی و آب نیست، بلکه دلیل اصلی حاکمیت نظام های کفری و نبود دولت اسلامی و حاکم مسلمان است که به امت مسلمه منحیث یک مسئول توجه نماید، امنیت آنها را تأمین نماید، جدایی خود را از کفار اعلام نموده و به یک الله متعال عهد بسته نماید. خلافت در آینده نزدیک ان شالله در تمام بخش های زندگی امنیت ما را خواهد گرفت و دست اشغال را بسته، منابع امت را حفظ و پالیسی های غربی دیگر هرگز تطبیق نخواهد گردید.

در نتیجه گفته میتوانیم، که مفکوره مصئونیت غذایی زائیده سرمایه داری است با ریشه کن ساختن سرمایه داری این مفکوره هم ریشه کن خواهد شد. کشورهای اسلامی که بیشترین منابع دارد، فقیرترین نه بلکن غنی ترین و قدرتمند ترین دولت جهان خواهد بود اما به شرطی که دولت خلافت تأسیس شود. که یک دولت تولید کننده محصولات زراعی به سطح بین المللی خواهد بود.

بنابرآن احکام شرعی اشباع احتیاجات اساسی را از قبیل خوراک، مسکن و لباس به طور اشباع کلی برای هر فرد در نظر داشته و این امر از طریق فرض ساختن کار بالای کسیکه توانایی داشته باشد تأمین میگردد،

انگیزه جدی برای محو فقر

همان طوری که قبل از گردید کاهش و محو فقر در جامعه اسلامی یکی از وجایب و اهداف عمده



دولت محسوب می گردد. برخلاف نظام سرمایه داری، ارقام و آمار ظاهری مانند: عاید سرانه، تولیدات ناخالص وغیره که جز اغوات افکار عام چیز دیگری نیست، در اسلام اصلاً مورد توجه قرار نداشته بلکه حالت اقتصادی تمام افراد جامعه در حالت متوسط در نظر گرفته میشود و باید به صورت دقیق و عملی کاهش یافته و کاملاً ناپدید گردد.

زندگی در اسلام حق اساسی نفس بالای انسان می باشد. به این معنی که کسی نمیتواند خود را از زنده گی محروم سازد، نه هم دیگران میتواند این حق را از کسی به ناحق بگیرند، حتی دولت مگر این که اسلام اجازه داده باشد. پس برای زنده گی کردن طلب نفقة بالای هر فرد عاقل، بالغ، آزاد و صحتمند مسلمان فرض است. اگر این فرد توانایی نداشت و یا به اساس سائر دلائل شرعی قادر به کسب نفقة اش نبود، پس اسلام نفقة وی را بر خویشاوندان نزدیک (مشروط به توانایی) واجب گردانیده است. اگر محارم نیز در این امر ناتوان بودند، از بیت المال و بخش زکات برای این فرد

کابل

مزار شریف

هرات

بدخشنان

تخار

کندز

کندهار

پکتیا

پروان

کاپیسا

بغلان

پنجشیر

کمپین ۱۰۰

نبوت خلافت

افغانستان



عَنْ تَمِيمِ الدَّارِيِّ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ : " لَيَبْلُغَنَّ هَذَا الْأَمْرُ مَا بَلَغَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ ، وَلَا يَتْرُكُ اللَّهُ بَيْتَ مَدْرِ وَلَا وَبَرِ إِلَّا أَدْخَلَهُ اللَّهُ هَذَا الدِّينَ بِعِزٍّْ عَزِيزٍ ، أَوْ بِذُلْلٍ ذَلِيلٍ ، عِزًا يُعِزُّ اللَّهُ بِهِ الْإِسْلَامَ ، وَذُلًّا يُذْلِلُ اللَّهُ بِهِ الْكُفَّارَ " .

مسند امام احمد

ڇباره: له تميم الداري رضي الله عنه خخه روایت دی چې ويـل یـ، له رسول الله صـلى الله عـلـيهـ وـسلمـ خـخـهـ مـیـ اوـرـیدـلـیـ، چـېـ ويـلـ یـ: «ـحـتـمـاـ بـهـ دـغـهـ اـمـرـ (ـاسـلامـ)ـ هـغـهـ ـخـایـ تـهـ رسـبـرـیـ،ـ چـبـرـتـهـ چـېـ شـپـهـ اوـ وـرـخـ رسـبـدـلـیـ دـهـ اوـ اللهـ سـبـحـانـهـ وـتـعـالـیـ بـهـ هـبـخـ دـخـاـوـرـوـ (ـمـتـمـدـنـ اوـ نـسـارـوـنـوـ)ـ اوـ وـرـیـوـ (ـدـ دـبـسـتوـ اوـ کـوـچـیـانـوـ)ـ کـورـ پـرـبـنـرـدـیـ،ـ مـگـرـ چـېـ دـغـهـ دـینـ یـ ہـلتـهـ دـاـخـلـ کـړـیـ نـهـ وـیـ،ـ پـهـ دـاـسـیـ حـالـ کـېـ چـېـ عـزـیـزـ بـهـ پـرـیـ عـزـتـ مـوـمـیـ اوـ ذـلـیـلـ بـهـ ذـلـتـ؛ـ هـغـهـ عـزـتـ چـېـ اللهـ سـبـحـانـهـ وـتـعـالـیـ هـغـهـ اـسـلامـ تـهـ وـرـکـړـیـ اوـ هـغـهـ ذـلـتـ چـېـ اللهـ سـبـحـانـهـ وـتـعـالـیـ کـفـرـ پـرـیـ ذـلـیـلـ کـړـیـ دـیـ»ـ.

